

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 87

III Legislatura

Any 1993

Sessió plenària
celebrada el dia 19 de febrer de 1993
(tercera i darrera reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts.)

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

- Proposta de resolució número 15.560, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre formació professional. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.546, 15.556 i 15.557, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre valència, substitució de baixes i educació infantil, respectivament.
- Propostes de resolució números 15.619 i 15.620, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre promocions, exportacions i PYMES.
- Propostes de resolució números 15.575 i 15.576, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre municipis turístics i Ardystil, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.613, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre pressupostos de l'Estat.

- Propostes de resolució números 15.553 i 15.558, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre salut laboral.
- Propostes de resolució números 15.561 i 15.621, presentades pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Unida i Socialista, sobre Ardystil. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.623, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre incendis forestals. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.628, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre noves tecnologies.
- Propostes de resolució números 15.580 i 15.581, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre finançació autonòmica i Comunitat Europea, respectivament.
- Propostes de resolució números 15.606 i 15.627, presentades pels Grups Parlamentaris Nacionalista Unió Valenciana i Socialista, sobre formació professional. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.552, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre residus tòxics. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.545 i 15.550, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre incendis i la marjal Pego-Oliva, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.624, presentada pel Grup Parlamentari Socialista sobre el grau d'utilització del valencià en TVV.
- Proposta de resolució número 15.586, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre sanitat. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.587, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre la droga.
- Proposta de resolució número 15.614, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre finançació de la LOGSE.
- Proposta de resolució número 15.629, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre sòl urbanitzable.
- Proposta de resolució número 15.588, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Sindicatura de Comptes.
- Proposta de resolució número 15.612, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre paratges naturals.
- Proposta de resolució número 15.631, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre proposició de llei de riscos laborals.
- Proposta de resolució número 15.589, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre educació.
- Proposta de resolució número 15.611, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre RENFE.
- Proposta de resolució número 15.615, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre acords sindicats i patronal.
- Proposta de resolució números 15.590 i 15.591, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre codi RTVV i formació professional, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.610, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre concerts econòmics.
- Propostes de resolució números 15.593, 15.592, 15.595, 15.594, 15.597 i 15.596, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre empreses públiques, sectors industrials, formació indústries, guarderies laborals, centres de formació professional i ocupació, respectivament.

Intervencions dels/de les senyors/res diputats/des Àngels Glòria Marcos Martí (G.P. Esquerra Unida), Jesús Puig Noguera (G.P. Socialista), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), Vicente Aparici i Moya (G.P. Popular), Fernando Castelló Boronat (G.P. Popular), Juan Rodríguez Marín (G.P. Popular) José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista UV), Ernesto Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida), Leandro Picher i Buenaventura (G.P. Socialista), José Manuel Botella Crespo (G.P. Popular), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Martín L. Quirós Palau (G.P. Popular), Víctor Fuentes Prosper (G.P. Socialista), Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista UV), Manuel Ramírez Valentín (G.P. Popular), Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV), Ernest Nabàs i Orega (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Rosa Maria Morte i Julián (G.P. Socialista), Jorge Lamparero Lázaro (G.P. Popular), Maria Àngels Ramón-Llin Martínez (G.P. Nacionalista UV), Segundo Bru Parra (G.P. Socialista), Vicente Sanz Monlleó (G.P. Popular) i els honorables senyors consellers de Sanitat i Consum, Joaquín Colomer Sala, i d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, Eugenio Burriel de Orueta.

(S'alça la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 19 de febrer de 1993. Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 46. Tercera i darrera reunió.

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió.

Per a defensar les propostes de resolució d'Esquerra Unida, té la paraula la diputada senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor president.

Davant la proposta de resolució 15.560, d'Esquerra Unida, s'ha tramitat una transaccional que diu així: «Les Corts Valencianes acorden que el Govern valencià presente davant d'aquestes Corts, abans de la finalització de l'actual període de sessions, un pla detallat i concret respecte a la formació professional, que contemple, entre altres qüestions, una vegada realitzat en l'àmbit de l'Estat, el llistat de famílies professionals i la seua concreció en els cicles superiors i de grau mitjà de la FP, previsions respecte a la temporalització de la seua implantació en el país valencià, i la distribució geogràfica. Previsions d'interconnexió entre les diverses xarxes formatives, (infraestructures, pressupostos, iniciatives, etcètera.), que actualment corresponen a FP reglada, FP ocupacional, educació permanent de les persones adultes, plans formatius cofinanciats a través dels Fons Socials de la Comunitat Econòmica Europa, etcètera. Programa i desenvolupament dels mòduls de garantia social al País Valencià.»

El senyor president:

Moltes gràcies.

Anem a passar a votació la proposta de resolució transaccional.

Comença la votació.

Queda aprovada per 54 vots a favor.

Per a explicació de vot, la senyora Marcos té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, senyor president.

Ja l'any passat el senyor president del Govern valencià, en el debat sobre la situació del País Valencià, feia referències a la importància de la formació professional. També en el discurs d'aquest any s'ha fet palesa la necessitat formativa dels treballadors i treballadores a la nostra comunitat autònoma.

Doncs bé, tot i compartint aquestes declaracions, el que està clar és que una vegada transferida la xarxa de l'INEM al País Valencià, i les seues competències, estant fins ara un poquet boiroses les propostes relatives a l'educació de les persones adultes i coneguent que cada vegada existeixen al País Valencià més projectes cofinanciats amb la Comunitat Econòmica Europea per a activitats de formació, i fins i tot donada l'existència al País Valencià del Consell de la Formació Professional, sabent, com no podia ser d'una altra forma, que també existeixen diferents departaments en algunes de les conselleries, depenents del Govern valencià, on hi ha projectes i idees respecte a la FP, ens semblava necessària la creació d'un pla concret i detallat que permetera, per una banda, conèixer les propostes del Govern valencià respecte a la FP reglada, l'ocupacional, —és a dir, a la formació inicial i a la formació permanent dels treballadors i treballadores— que diguera també aquest pla què es pensa fer amb els mòduls de garantia social i com es pensen racionalitzar i coordinar les diferents iniciatives

i els recursos existents. Pense que hi ha exemples clars. Sempre ha sigut un exemple el posar damunt de la taula el cas d'Ontinyent, on existien, per exemple, tots uns recursos dintre de la FP reglada, destinats al tèxtil, i a més a més hi havia tota una sèrie de recursos de l'INEM destinats a la mateixa situació, recursos que no s'utilitzaven racionalment. A més a més, hi ha uns altres exemples. No sé si en est cas, el mateix que hi ha un viver de dones emprededores, hi ha un viver d'homes emprededores, i fins i tot com es poden portar endavant unes actituds segregades respectes a aquestes qüestions. Deia que, precisament per totes estes qüestions, ens semblava necessari demanar del Govern valencià que es fera un pla detallat i concret de com tota la xarxa, tots els recursos, totes les infraestructures disponibles, es podien ordenar per a vincular, precisament, la formació inicial i permanent dels treballadors i treballadores.

A més a més, cal tindre en compte que a nivell de l'Estat fa poc s'ha fet pública l'existència d'un pla nacional per a la FP, dotat amb 800.000 milions de pessetes d'ací a l'any 96, pla redactat entre el ministeri de Treball, el d'Educació i els agents socials i econòmics, per tal de treballar en aquest sentit. És per això que nosaltres hem recolzat aquesta transaccional.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyora Marcos, com no explica el vot ningú més, té la paraula. Ah, senyor Puig, és que no l'havia vist. Té la paraula.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Nosaltres entenem que difícilment podem no compartir allò que realment estem planificant o allò que fins i tot hem dut a terme en alguns aspectes que planteja aquesta proposta de resolució.

He de dir que, evidentment, i així s'ha manifestat en aquesta Cambra, està en un procés d'avançada elaboració el denominat Llibre Blanc de la Formació Professional, on s'intenta d'alguna forma plasmar quines són les pretensions i les línies directrius que van a definir la política educativa en aquest camp. Des d'aquesta perspectiva volem donar resposta no tan sols a allò que és la formació professional reglada, sinó també a l'ocupacional i a la formació contínua, a més d'establir les bases sobre les quals puga asseure's una planificació i desenvolupament posterior.

Des d'eixa perspectiva, nosaltres estàvem completament d'acord i si de cas caldria introduir una xicoteta matisació, que ha estat acceptada per tots els grups, en el sentit de considerar que no es pot treballar en el buit, i menys encara en educació, sinó que s'havia de possibilitar la coordinació necessària entre les diferents comunitats autònomes, reunides periòdicament amb la conferència dels consellers de cadascuna d'elles, per tal que pogués coordinar-se en l'àmbit estatal tota aquesta definició del que ha de ser la política educativa referida a l'àmbit de la formació professional, que és, sense dubte, el gran repte de les darreries de l'actual segle.

D'altra banda, és evident que respecte de la previsió d'interconnexió de les diferents xarxes formatives, aquesta és ja una funció que venim encetant, com és la recent ordre conjunta de la conselleria de Cultura i la de Treball, que han fet possible la seua utilització del centre de formació ocupacional de Benidorm.

I, respecte dels programes de garantia social, que és un altre aspecte positiu de la proposta de resolució, nosaltres ja teníem previst per al curs 93/94 iniciar allò que entenem ha de ser un

programa experimental de garantia social, que al nostre entendre hauria de tenir una doble vessant: per una banda, contemplar els programes d'iniciació professional per a majors de setze anys amb necessitats educatives i, per altra, els programes de col·laboració. Des d'eixa perspectiva combreguem totalment amb la proposta de resolució amb la transacció que ha tingut lloc.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyor president, voldria en primer lloc defensar la proposta de resolució 15.546.

El senyor president:

Per què?

La senyora Marcos Martí:

Perquè hi ha tres propostes presentades: dues que fan referència a l'ensenyament i aquesta que fa referència al pla triennal. I, donat que són dues qüestions diferenciades...

El senyor president:

Té la paraula.

La senyor Marcos Martí:

Gràcies.

Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una proposta de resolució que fa referència al pla triennal de promoció de l'ús del valencià. Com tots vostès segurament coneixen, serà el proper mes de març quan finalitze el pla triennal de promoció de l'ús del valencià, que es va aprovar en 1990. Considerant que encara, i fins les iniciatives preses a través d'aquest pla, no s'han complert totalment els objectius que portaren a la seua posada en pràctica, a Esquerra Unida del País Valencià ens semblaria lògic que el Consell de la Generalitat presentara un informe de compliment de pla una vegada finalitzat, és a dir, una vegada passat el mes de març, i un projecte de continuació d'aquest pla que intensifique les actuacions de la Generalitat amb l'objectiu d'aconseguir un ús normal del valencià al nostre país.

És evident que aquesta proposta de resolució naix de la importància política que per a nosaltres, és a dir, per a Esquerra Unida del País Valencià, té la normalització i la recuperació de la nostra llengua, com una cosa que no sols forma part de les nostres arrels i les nostres senyes d'identitat, sinó perquè nosaltres l'ús normal del valencià el considerem com una cosa consustancial amb la necessària vertebració política del País Valencià. Per això que hem presentat aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El senyor president:

¿Turno en contra?

Como la señora Marcos ha pedido la votación separada de esta propuesta de resolución, la vamos a pasar a votación.

Comienza la votación.

Queda aprobada por 66 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención.

La señora Marcos tiene la palabra para la defensa de las otras dos propuestas.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies.

Vaig a defensar conjuntament les propostes de resolució 15.556 i 15.557.

Senyores diputades i senyors diputats, el president del Govern en el seu discurs va fer palés, tant en el seu discurs com en les contestacions que donava al llarg del debat als portaveus dels grups parlamentaris, el gran interès que el Govern valencià té respecte a l'ensenyament, tant pel que fa referència a l'educació genèrica dels ciutadans i ciutadanes com en allò que fa referència al valor que per a tenir una economia amb possibilitats de competir amb Europa suposa la formació dels treballadors i treballadores.

Compartim, i és públic i notori, la nostra habitual i ja històrica defensa d'un sistema educatiu públic, gratuït i de qualitat al País Valencià, no sols per la nostra concepció de l'ensenyament i la cultura, sinó també perquè efectivament creiem que no sols s'han de fer inversions en infraestructura, en tecnologia i en organització del treball, sinó—i fonamentalment—en una formació adequada per a tots i totes els valencians i valencianes.

Per això té coherència la presentació d'aquestes dues propostes de resolució: una referent a l'ensenyament infantil i una altra referent a les substitucions als centres escolars de l'ensenyament públic al País Valencià. Té coherència perquè de tots és conegut que en aquests moments sols en els primers quinze dies de funcionament de l'EGB al País Valencià, en el mes de setembre, es van perdre més de 1.500 dies de treball per no cobrir les substitucions produïdes per les baixes del professorat. Per això té sentit, si defensem la qualitat del sistema educatiu, que demanem, a través de la proposta de resolució, que s'arbitren els mecanismes necessaris, financers i personals, per tal que es procedisca a cobrir totes les substitucions de personal docent i no docent del sistema públic educatiu a partir del cinqué dia. I diem a partir del cinqué dia perquè no volem fer una proposta demagògica i perquè entenem que en cinc dies és més que suficient temps per tal que s'arbitren els mecanismes administratius perquè es puguin dotar i cobrir les baixes del professorat.

No menys importància té per a nosaltres la consideració que per a la formació dels ciutadans té realitzar un procés de socialització ràpid i el compliment de la LOGSE en allò que fa referència a les dues qüestions que nosaltres consideràvem progressistes, entre altres, com per exemple el considerar el valor educatiu del cicle 0-6 anys i l'obligació de l'administració d'ofertar els ciutadans i ciutadanes el nombre de places públiques necessàries per a cobrir la demanda.

Per això, l'altra proposició que fem, l'altra proposta de resolució, deia que es farà un estudi de determinació de necessitats respecte a la xarxa pública d'ensenyament infantil, 0-3, 3-6, i un pla de construcció de centres públics d'educació infantil 0-3 i 0-6, que garantisca l'oferta pública suficient per a atendre la demanda i contemple com a mínim la creació d'un 15% anual de les places públiques necessàries en aquest nivell educatiu.

És evident que sols a través d'un sistema públic gratuït de qualitat serà possible que la resolució que acabem d'aprovar sobre la formació professional no siga mena de la guinda d'un pastís que està sobre el buit. És necessari tenir i garantir tots els mecanismes, totes les inversions necessàries, per tal que precisament eixes paraules que deia ahir i abans d'ahir el senyor Lerma i els representants del partit socialista respecte a la importància que per al Govern valencià té l'ensenyament siguen alguna cosa més que paraules i siguen realment fets. Ací se'ns deia l'altre dia a la trona que hi havia algunes coincidències, les coincidències no sols són amb idees, les coincidències són com eixes coses es duen a la pràctica.

I amb aquestes dues propostes de resolució nosaltres fem palés que efectivament la LOGSE al País Valencià, és a dir, una reforma educativa com cal, una reforma educativa que garanteix l'educació dels ciutadans i ciutadanes i també la formació posterior dels treballadors i les treballadores, s'ha de fer a partir d'establir un ensenyament infantil que tinga una xarxa pública suficient per a garantir les necessitats i la igualtat d'accés a l'educació i, a més a més, un sistema públic en els nivells obligatoris que tinga com a mínim la garantia que tots els professors que es requereixen estan per a donar aquesta educació.

Per tant, nosaltres pensem que aquestes dues propostes de resolució són absolutament necessàries per a garantir eix enenyament públic i de qualitat al País Valencià, sense la qual cosa eixa formació dels treballadors i treballadores no serà possible.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Torn en contra? Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Senyor president. Senyories.

El Grup Socialista va a votar en contra de les dues proposicions o propostes de resolució per les raons que tot seguit vaig a exposar.

Pel que respecta a la 15.556, que aludeix a les substitucions del professorat, entenem que ja està arbitrat allò que es demanda. Cosa diferent és que s'arbitre en la forma i amb les fórmules que la proposta de resolució ens planteja. Està perfectament normativitzat, si bé no amb el termini de cinc dies, i precisament ho està amb una disposició que la il·lustre diputada ha criticat reiteradament en aquesta Cambra, i que per tant eludisc recordar-los.

Des de l'administració educativa s'ha fet un notabilíssim esforç per tal de dotar als centres d'un catàleg el més complet possible, un catàleg de llocs de treball. S'han augmentat considerablement les plantilles i subsegüentment es contempla en tots ells, o en la majoria d'ells almenys, un notable nombre de professors de suport. Professors de suport que en moments determinats poden abastir i donar resposta complida a determinades substitucions esporàdiques. Cosa diferent és quan aquestes substitucions es produeixen en un termini bastant més llarg.

Però és que, a més a més, la proposta de resolució matisa excessivament varies qüestions. Per exemple, no cau en el compte de la impossibilitat d'allò que és la substitució automàtica del professorat en un termini tan curt com és el de cinc dies, on a més hi ha tot un procés de comunicació als serveis territorials, posteriorment la comunicació al professorat substitut, veure si aquest professor substitut té o no té l'especialitat que fa falta en aquest centre, etcètera. A més d'un criteri de fons, que és el criteri temporal, que nosaltres entenem és tan sols un criteri parcial a tenir en compte, la qual cosa no vol dir que no siga també important, que ho és, però entenem que també hi ha altres criteris, com és per exemple el criteri pedagògic, que de vegades i per a xicotetes substitucions fan innecessària precisament, o contraproductiu, des del punt de vista tècnic-pedagògic, aquestes substitucions.

Creiem que, tret de les disfuncions, que hem de reconèixer ha hagut en algun moment, és evident que en el moment actual no existeix cap problema respecte del fons de la qüestió, que és allò que planteja la proposta de resolució.

I, quant a l'educació infantil, entenem que hi ha un compromís per banda del conseller d'exposar davant d'aquestes

Corts quin és el plantejament que respecte a aquesta etapa es pretén determinar o dissenyar des de la conselleria. Però creem que aquest és un compromís assumit i al qual en aquesta Cambra ahir ja se'l va fer referència, quan es va parlar d'un estudi de les necessitats derivades de l'aplicació i generalització de la LOGSE a la Comunitat Valenciana.

I és evident que l'educació infantil no s'ha de considerar com una illa i, per tant, com un estament o com una etapa aïllada del que és el sistema educatiu, sinó que ha de ser contemplada en un context més ampli, conjuntament i en funció, i en relació a l'educació primària, a l'educació secundària, al batxillerat. Simplement per una raó, perquè la perspectiva estricta d'una etapa o d'un cicle podria d'alguna forma esfumar el que és el contemplar en la seua globalitat tot aquest problema. I no debades s'ha dit que el tot és alguna cosa més que la suma de les seues parts.

Per tant, entenem que aquesta descripció s'ha de fer no tan sols referida a l'educació infantil, sinó des d'una perspectiva més ampla. El que no evita que des de la conselleria s'hagen fet determinades polítiques encaminades a subsanar i a fer possible, allà on calga, l'escolarització de xiquets de 3 anys. I en aquest sentit s'han arbitrat dues fórmules: d'una banda, allò que seria la dotació en el catàleg de llocs de treball de centres, d'una plantilla que any rere any va augmentant de professors especialistes en educació infantil. I això és una realitat, i no és una realitat d'enguany que també, sinó que és una realitat de cursos passats. I, d'altra banda, també s'assaja una fórmula enginyosa, que és la dels convenis amb els ajuntaments i amb entitats sense finalitat de lucre, que possibilita unes nombrosíssimes ajudes que, fins i tot en el pressupost d'enguany, de 1993, ultrapassen la xifra de 240 milions.

Crec que és una realitat que ens demostra que es fa camí en caminar. I que la política educativa en allò que pertoca a l'educació infantil va avançant i molt positivament.

El senyor president:

Señora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats. Senyor president.

Bé, senyor diputat, vosté diu efectivament que de les substitucions ja hem parlat en aquesta Cambra llargament, com a mínim, des de l'inici de la legislatura. És evident que vosté diu que ja està arbitrat en l'ordre de funcionament de principis de curs o que regula el funcionament dels centres al llarg d'aquest curs. I és evident que el nostre grup no comparteix en absolut eixa forma de regulació o d'arbitri de les substitucions. I no la compartim perquè suposa que la flexibilitat horària, que es podria desprendre de la catalogació de llocs de treball, s'utilitza per a cobrir les baixes del professorat i no per a allò que estava preestablert, no sols en el pla de centre, sinó fins i tot en les coses que havia de fer el professorat respecte a la seua formació, atenció d'alumnes amb especials dificultats, etcètera, que preveu la pròpia reforma educativa.

Aleshores, vosté diu que no existeixen problemes. Jo el remet als diaris. No fa ni una setmana a un centre de Tavernes Blanques li faltaven sis professors. Si això és que no hi ha problemes, segurament els centres i els usuaris no compartiran el que no hi ha problemes.

Vosté diu que no es pot fer de forma automàtica. Jo ja he dit que entenia que la nostra proposta no era demagògica, perquè precisament en 5 dies hi ha temps més que suficient per a que els serveis territorials arbitren els mecanismes necessaris per a enviar els professors substituïts.

Però anem a l'ensenyament infantil. Vosté ha parlat del compromís del conseller. Sí, efectivament. A l'inici de la legislatura i després que tots els grups polítics presents en la Cambra parlàrem d'allò que s'anomenava el mapa escolar, el senyor conseller es va comprometre durant l'any 92 a presentar davant d'aquesta Cambra allò que es deia el mapa escolar i ara es diu estudi de necessitats.

Però va passar l'any 92 i això no s'ha produït. Aleshores, hi ha una resolució presentada per Esquerra Unida, aprovada majoritàriament, que deia que el senyor conseller en el termini de 3 mesos —no per voluntat pròpia, sinó per resolució de la Cambra— havia d'estar ací explicant-nos aqueix estudi de necessitats. I s'ha incomplert la resolució, perquè ja han passat més dels 3 mesos previstos en la resolució sense que el senyor conseller vinga a explicar-nos quin és aqueix estudi de necessitats. Però bé, és clar que dins d'aqueix estudi de necessitats, jo supose que estarà contemplat l'ensenyament infantil. No sols el 3-6, sinó també el 0-3, perquè de tota l'etapa sencera es parla en la LOGSE, 0-3 i 3-6.

És evident que per a nosaltres aquesta etapa té molta importància, no sols pel que deia de l'immediat procés de socialització dels xiquets i xiquetes, sinó a més a més perquè garanteix la possibilitat de la incorporació de la dona al món del treball. I, a més a més, perquè és absolutament la pedra sobre la qual es fa la paret de l'educació.

Vosté deia que s'han fet moltes coses. Sí... (*remors.*) Sí, un moment i acabe de seguida, senyor president. S'han fet moltes coses. Hi ha 32 escoles sols d'educació infantil. Els 190 milions que estaven destinats al pressupost del 92, si els ajuntaments no menteixen, no se'ls ha enviat als ajuntaments. I, per últim i per a acabar, tinguen vostés en compte que la política no és fer el que es puga, és fer açò. És a dir, és fer coses concretes. I, per tant, nosaltres demanem que es facen coses concretes per la qualitat del sistema educatiu.

Perdó, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Jo crec que des del Grup Socialista, i des del Consell de la Generalitat, es té la suficient capacitat de diàleg, i ho hem demostrat abastament aquest matí acceptant dues propostes de resolució seues. És a dir, el 50% de totes elles. I que demostra que evidentment s'està caminant. Cosa diferent és que hàgem de concordar absolutament amb totes les seues propostes.

Bé, de totes maneres pense que en els arguments de la meua primera intervenció sembla que li havia donat, fins i tot diria jo, que una digníssima eixida d'emergència per a que hagués retirat o hagués donat arguments diferents als que ha donat. De tota manera, pense que, ressumint la seua intervenció, tampoc ens ha dit gran cosa. Vull dir jo, no ens ha afegit arguments significatius que pogueren fer variar el criteri del nostre grup. Encara que, això sí, ho ha dit mesuradament, encantadorament irritada.

De tota manera, i com que tampoc ha afegit més arguments, jo per la meua banda tampoc hauré de dir res més. Si de cas afegir, això sí, eixa suposada contradicció a la qual ha fet al·lusió, entre allò que diem alguns diputats i allò que diu el president de la Generalitat. No és tal la contradicció que existeix, en absolut. Jo pense que aqueix és ja un argument excessivament emprat per banda de l'oposició i que, almenys a mi, em resulta tan caduc com allò de: «Banco pintado de verde».

Res més i gràcies.

El senyor president:

Si no hi ha inconvenient, podem passar a votar conjuntament les dues propostes.

Comença la votació.

Vots a favor, 31; en contra, 42. Queden rebutjades les dues propostes.

El Grup Parlamentari Socialista té la paraula per a defensar... (*Remors.*) No té la paraula si no la demana... (*Remors.*) Per a facilitar, la nota que jo tinc posa senyor Almenar (*remors i rialles.*) Perdó, senyor Víctor Fuentes... (*Remors i rialles.*)

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

El senyor president:

No, perdó, perdó. (*Remors.*)

Senyor Picher, no toque el botonet perquè ix per ací... (*Rialles.*)

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Aquest diputat creia, i pot estar confós, que la proposta número 15.618 havia sigut en el seu moment retirada per a fer una transaccional amb el Grup d'Esquerra Unida, quan havíem votat la de corresponsabilitat fiscal. Eixa era la meua informació, si la Mesa no en té altra diferent.

El senyor president:

La presidència... ¿El Grup Socialista vol intervenir per a defensar alguna proposta de resolució, ara, sí o no? (*Remors.*)

El senyor Almenar, que és el que deia jo, té la paraula. (*Remors i rialles.*)

El senyor Almenar Palau:

Senyor president. Senyories.

El Grupo Socialista espera de los grupos de la Cámara el apoyo en favor de las propuestas número de registro 15.619 y 15.620. La primera de ambas se refiere a una propuesta encaminada a que el Consell prosiga y refuerce las políticas de apoyo y promoción de las exportaciones de la Comunidad Valenciana. Creo que es una propuesta, como digo, que el Grupo Socialista la ha redactado de tal manera que no existirá en la Cámara ningún grupo que pueda tener argumentos para oponerse a ella.

La segunda propuesta... Es difícil tener argumentos para oponerse a ella. Y la segunda propuesta tiene una introducción de motivos, una exposición de motivos relativamente clara, explícita. El Grupo Socialista entiende que la política comercial del gobierno valenciano, muy discutida en la Cámara en los últimos años, está siendo reclamada por prácticamente el conjunto de las autonomías del Estado español, en la actualidad por los colectivos de comerciantes en todo el Estado.

Esa ley de Comercio, la ley 8/86, de la Generalitat Valenciana está siendo reclamada como un buen instrumento de regulación de la actividad comercial. Pero también de protección de colectivos frente al avance de las nuevas formas de competencia. Y por consiguiente entendemos que la propuesta de resolución va encaminada a que el Consell prosiga y refuerce las políticas que promuevan la cooperación, la especialización y la formación en las pequeñas y medianas empresas comerciales de la Comunidad Valenciana, para facilitar la adecuación de sus estructuras ante las nuevas formas de competencia.

Señorías, entendemos que tanto la promoción de las exportaciones como las políticas que ayuden a la transformación

del petit comerç ante las nuevas formas de competencia, son objetivos que esta Cámara sin duda apoyará.

Muchas gracias.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Torn en contra? Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, senyor Almenar.

Dec ser molt difícil, perquè vosté ha dit que era difícil gastar el seu torn en contra i jo em permetré gastar-li'l un moment. Però em permetré gastar-li'l per una cosa que vaig intentar fer ahir i vosté segurament, no sé encara si estem en moment de debatre-ho o no, però jo ahir li vaig fer una oferta de consens per a esta proposta. Perquè, mire, la proposta que vostés porten ací, sincerament, no és una proposta de consens. Jo tractaré d'explicar-me una miqueta.

Nosaltres li hem proposat, i així ho dic per si es pot considerar encara com a esmena tècnica i vosté ho accepta, canviar les paraules «prosiga y refuerce» per la paraula «favorezca». Eixa és l'esmena tècnica que presentava el Partit Popular. I dic que és una proposta més de consens perquè evidentment «prosiga y refuerce» significa estar completament d'acord en tot el que fins ara s'ha fet, i nosaltres no anem a dir ací que estem en desacord en tot, però que sí que almenys no es fa tot el que es pot fer, i creiem que introduir la paraula «favorezca» significa estar obert a altres propostes que vinguen d'altres grups i no simplement a continuar amb la mateixa política que estem fent fins ara sense admetre propostes dels altres.

Per tant, pensem que esta proposta, amb l'esmena tècnica que nosaltres estem volent introduir, significa i es converteix en una proposta de millor consens que la que vostés presenten. Si vostés ho accepten, estem disposats a votar-la. Si no, ens ho pensarem.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor Aparici, jo sempre he entès que el consens s'ha de construir a partir d'una explicació de voluntats prèvies. No per l'oportunisme de quedar bé davant de l'opinió pública quan no s'ha tingut prèviament la iniciativa de defensar els interessos, en aquell cas sectorials, de la Comunitat Valenciana a través de la defensa del petit comerç i de la defensa de les exportacions.

I jo entenc perfectament el que vol dir vosté. De totes maneres, el nominalisme que planteja, que és dir que el consens s'aconsegueix perquè el grup socialista modifique utilitzant el *María Moliner*, utilitzant el diccionari de sinònims, això no és consens, senyor Aparici. Això vol dir una rectificació que el grup socialista faria perquè vostés queden bé.

Si vostés estan d'acord en el contingut polític de les resolucions, voten-les, senyor Aparici. El consens no cal modificar les coses. Si estan d'acord i és el que vosté diu, si és un sinònim, no modifiquem la resolució, voten-la. Si no és un sinònim, significa un canvi polític. No m'ha explicat què significa el canvi polític que significa canviar «prosiga y

refuerce» per «favorezcan». (*Remors.*) Estava atenent-lo, senyor Aparici, i vosté no ha explicat què significa això. És més, ha dit una cosa que m'impedeix acceptar la seua transaccional. I és els motius que no hem fet prou en política comercial. Ho ha dit, senyor Aparici. Ha aprofitat perquè té l'automàtic posat de proposar una transaccional criticant la política socialista. És una cosa prou inconseqüent.

Ho diré d'una manera ben clara: vostés, si volien el consens en una matèria, havien d'haver pres la iniciativa política com nosaltres l'hem presa en esta matèria. Ara, si vostés estan d'acord en recolzar una política que està reclamada per altres autonomies, inclusivament algunes del seu signe polític, recolzen-la. Tinguen vergonya, que són dues resolucions ben clares. Pel contrari, quedarà ben clar que vostés no estan per fer una política de recolzament del comerç de la Comunitat Valenciana, tant interior com exterior. Al contrari.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

Doncs bé, senyor Almenar. Jo crec que tots han pogut veure, tota la Cambra ha pogut veure la voluntat de consens que vostés tenen i a més la poca atenció que es presta quan u parla. Perquè no vaig a tornar a explicar —llisca-ho vosté al *Diari de Sessions*— el que li he dit abans quan vosté estava xarrant. No ho vaig a tornar a fer, senyor Almenar. I he explicat molt clarament ací i li ho vaig explicar també a vosté ahir, perquè era el canvi de la paraula, i vosté estava parlant i no ho ha escoltat. Així que no vaig a perdre ni un minut més.

Però, mire, senyor Almenar, sí que li vaig a dir una cosa, el que el partit popular pensa de la política comercial en est sector determinat, encara que vostés, quan parlen de polítiques sectorials, no volen, ara sí que volen: ja li ho he dit abans, vostés no ho han fet tan bé com ho havien de fer. És més, si vol que li ho qualifique millor, ho han fet malament, senyor Almenar, ho han fet molt malament.

I, per tant, nosaltres ací el que pretenem amb esta modificació de la proposta... Perquè, on estan? Mire, la proposta que vosté ha presentat no m'atrevisc a presentar-la ni jo, perquè per a dir que tot es continue fent conforme s'està fent, per a què presentem propostes, senyor Almenar? Almenys, permeta'm que jo li explique que vosté canvie el significat una miqueta de les paraules per a permetre que vostés estiguen oberts a qualsevol proposta que es faça ací per part dels grups de l'oposició. I això és consens, senyor Almenar.

Jo no sé si vaig accelerat, com vosté diu. Vosté va a *piñón fijo*, això ho tinc més clar que l'aigua. Perquè vostés s'agarren al llibre, el porten ací damunt, s'omplin la boca de voluntat de diàleg i de consens i, quan ve l'hora de la veritat, venen ací a passar el corró. I això és el que passa en est i en altres casos, conforme anirem veient. Vostés, com és per a vostés és pegar la cabotada, donar-los la raó i dir: tot està bé. I, mire, honestament, si ho creguera així, ho faria. Però ni jo ni el meu grup ho creiem així i, per tant, ací venim a dir el que pensem.

I li torne a insistir. Per a fer una proposta del tipus que vosté ha fet, més val no fer-ne cap, perquè per a dir que «*todo continue igual, que el Consell continue todo igual*», perfecte, alguna cosa li haurem de dir ací almenys els grups que tenim responsabilitats d'exercir la proposició i d'exercir la crítica quan fa falta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Passem a votar les propostes registre d'entrada 15.619 i 15.620, votades conjuntament, si no hi ha oposició per part de cap grup parlamentari.

Comença la votació.

Per 49 vots a favor, 22 en contra i 2 abstencions, són aprovades estes dues propostes.

Propostes 15.580 i 15.581, una sobre finançament autonòmic, l'altra sobre Comunitat Europea. Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Sí, gracias, señor presidente.

Le voy a comunicar a la presidencia de la Mesa que en la relación que habíamos presentado se modificaba el orden de estas dos propuestas, el turno que usted acaba de plantear con el turno siguiente, es decir, que en estos momentos nuestro grupo plantea defender las propuestas del municipio turístico y de Ardystil.

El senyor vice-president primer:

Senyor Rodríguez.

El senyor Rodríguez Marín:

Señoras y señores diputados.

Vamos a defender la propuesta 15.575 correspondiente al municipio turístico.

Quisiera de alguna manera que entendiera, fundamentalmente el grupo socialista, que es el que sirve de soporte al gobierno valenciano, que no existe nada más que un deseo auténtico de colaboración. Quiero decir. Vamos a ver si es posible que salga adelante una decisión de estas Cortes que encargue algo importante a nuestro gobierno fundamentado elementalmente en aquello en que coincidimos.

No es un tema para polemizar. Es decir, coincidimos en que el turismo es una fuente de recursos importantísima para España, pero sobre todo para nuestra autonomía. Coincidimos que el turismo se está haciendo sobre todo con la base geográfica del municipio turístico. Entiendo que esto está asumido por todos.

Asimismo, entiendo que coincidimos todos los grupos en que el municipio turístico necesita una formulación especial porque está soportando en muchas épocas del año una población de hecho distinta de la de derecho. Y esto es algo que el propio grupo socialista, los propios parlamentarios y la propia filosofía política del partido socialista ya establecía en su propio proyecto electoral, es decir, buscar la figura del municipio turístico con una regulación que atendiera de tal manera sus circunstancias especiales que hiciera que pudiera soportar y servir para el objeto final, que era promover el turismo, y por ese medio tener acceso a los ingresos importantísimos que suponen para nuestra economía.

Pues bien. Esta es nuestra propuesta. Nosotros estamos dispuestos a toda la colaboración para que ustedes hagan una ley sobre el municipio turístico. Ustedes. Es decir, que el gobierno la haga con la ayuda de su grupo parlamentario. Nosotros decimos: esto es algo que ustedes, como les hemos dicho, llevaban en su propio proyecto electoral. Ustedes mismos, con esta idea, saben que es necesario, y decimos simplemente, nosotros hacemos esta propuesta para que entre todos le digamos a nuestro gobierno: hagan una ley que favorezca a esos municipios, que consiga ponerlos en situación de despegue para eliminar la crisis turística que tenemos, una parte importante de la cual corresponde a que los municipios turísticos no están gozando de una legislación especial que los haga suficientemente competitivos.

Con esto acabo esta primera propuesta para pasar a una segunda, que es la del tema de Ardystil.

Ya en su momento, y en el debate de presupuestos, estuvimos estableciendo de alguna manera que entendía mi grupo que debía de consignarse una cantidad. Recordad, señorías, que hablábamos de 300 millones, que era una cifra con carácter previo que podía ser destinada a posteriori para, de una manera reglada, ir atendiendo una serie de necesidades de este sector de población que está siendo víctima de este terrible mal.

Sigue estando ahí Ardystil, siguen estando ahí los enfermos y sigue estando ahí la conflictividad, no sólo sanitaria sino además laboral. Y decimos: ¿Qué es lo que queremos y qué es lo que proponemos? Pues señorías, que el gobierno en primer lugar les deje elección dentro de los médicos del Servasa para que ellos vayan a ser tratados por aquellos que les ofrezcan más confianza.

Segundo. Que no se tenga que parchear ni mendigar, sino, segundo, elementalmente, que puedan y tengan ya oficialmente por lo menos el doble del salario interprofesional, para que no sea algo que se le da o no se le da, sino que mientras están enfermos vayan a una ventanilla y cobren, concretamente, no con defensas de justicia social, con la realidad de unas pesetas.

Entercer lugar. Que asimismo, cualquier gasto excepcional que tengan justificados como consecuencia de su enfermedad, que sean atendidos por la conselleria correspondiente.

Y finalmente, que se instrumenten las medidas por el gobierno valenciano para que puedan reintegrarse a su puesto de trabajo, porque ya somos conscientes todos de que las personas, aún dadas de alta, que han pasado por el síndrome de Ardystil, están teniendo dificultades en volver a encontrar trabajo, porque piensa la empresa que pueden recaer.

Es claro que se pueden arbitrar sistemas. ¿Cómo? O crearles unos determinados puestos de servicio público. Véase también el hecho de darles en su contratación una cierta facilidad, un cierto descuento, o un, digamos, favor económico a aquellas empresas que momentáneamente los readmitan.

Es decir, maneras hay. Lo que estamos pidiendo no lo está pidiendo ni tiene ninguna base ideológica ni significa en ningún momento que mi grupo quiera tener ningún personalismo especial. Estamos solicitando del Gobierno y del Grupo Socialista solidaridad y generosidad, y todos estos puntos, además de todo aquello que pueda corresponderle en derecho a estos enfermos. Y además de esto, señores, si ustedes lo hacen, ustedes habrán cubierto el objetivo y de ustedes será el mérito. Nosotros lo proponemos y estamos dispuestos a consensuar, a añadir, a poner, pero desde luego que lo que estamos diciendo es justo y entendemos que se debe de hacer.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Rodríguez.

Torn en contra. Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente. Señorías.

Tal vez por las características del debate y las reglas que lo rigen, pueda resultar un tanto lamentable que se puedan defender al mismo tiempo temas tan dispares como es el turismo y el síndrome Ardystil. Pero también es opción de cada grupo hacerlo. Por lo tanto, en uso de su libertad, el señor diputado, que nos ha sorprendido a todos con su intervención, puesto que esperábamos a otro señor diputado que había anunciado su intervención, pero que debe estar realizando tareas más importantes fuera del hemicycleo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi. (Remors.)

Senyor Asensi, atenga's a la qüestió.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Pero nos complace la intervención del señor diputado porque siempre ha dado muestras en esta tribuna de una sensibilidad hacia los problemas de la política valenciana y es, por lo tanto, muy grato contestarle. Lo que ocurre es que vamos a contestarle especialmente sobre el primer tema. Dado que sobre el asunto de Ardystil, tema muy importante en el que tradicionalmente su grupo, aunque sea a través suyo, se haya quedado solo sistemáticamente en esta Cámara, vamos a renunciar a intervenir puesto que tenemos una resolución que está ya consensuada con otro grupo parlamentario, en la que creemos...

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi, renuncia o no renuncia? Estem en el torn en contra. (*Remors i rialles.*)

El senyor Asensi Sabater:

Lo que quiero decir, señor presidente, que en su momento daremos una respuesta clara sobre el tema Ardystil, en la resolución que nos plantean.

Sobre el motivo turístico, señor diputado, creemos que la solución a los problemas que se plantean en nuestra comunidad y en los municipios turísticos está en las medidas y en la política que se ha seguido hasta ahora de apoyo y fomento del turismo en la comunidad. Esa es la realidad. Y frente a esa realidad, que se ha ido imponiendo paso a paso y que es la única política que se está aplicando, puesto que no hay ninguna alternativa real. Hay un vacío total de alternativas en el campo turístico, y usted lo sabe perfectamente. Ustedes tan sólo saben hablar de una ley cuyo contenido, cuyas características, cuyas medidas, cuyas propuestas, ustedes mismos no conocen.

Por lo tanto, claro, encubren y tratan de encubrir esa falta de alternativas en el campo turístico diciendo que el Consell elabore una ley que ustedes mismos no saben en qué consiste. Que, por otro lado, es un mal instrumento, es un mal instrumento normativo, porque no hace falta ninguna ley para llevar adelante una política turística, ninguna ley. Y porque, además, esa ley podría crear problemas importantes de discriminación, como tal ley, respecto a otros municipios no turísticos, pero que, sin embargo, también tienen problemáticas cercanas o concomitantes, y podrían verse, por tanto, discriminados.

De manera, señor diputado, que creemos —sinceramente se lo digo, no por el afán de no contestarle o de desviar la atención—, si le digo que, este tipo de iniciativas lo que encubren es un vacío programático, alarmante por parte de la oposición. Y por lo tanto, como no nos dicen ustedes en qué consiste su política turística, cuáles son las medidas que quieren realmente establecer, no es posible darles una respuesta satisfactoria.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Senyor Rodríguez.

El senyor Rodríguez Marín:

Señor presidente. Señoras y Señores diputados.

No me gusta personalizar mis intervenciones, y entiendo que cuando hay un portavoz habla un partido.

Señores socialistas, nosotros sí que sabemos cual es la intención y cuales serían los condicionantes, la normativa y los artículos de nuestra ley de municipio turístico. Que además, como parece que denotamos la intención de no hacerla, la presentaremos. La haremos y, si Dios quiere, la aprobaremos.

Pero, miren ustedes, ustedes también la tienen, no tan extensa, pero en sus papeles de trabajo del 88, ustedes en el artículo 85 de la Ley Valenciana de Gobierno Local y Organización Territorial, hablan: «Municipios Turísticos». Y esto, si no lo sabían los portavoces, lo debe de saber alguien. Porque está ahí, y lo tengo yo. Quiere decir, que ustedes no han sacado esto a esta tribuna y a estas Cortes, por lo que sea. Pero lo que sí que les digo, es que, oigan, si yo les digo: ¿ustedes creen que es necesario? Si me dicen: mire usted, no es necesario. Entonces sí que estamos en desacuerdo. Yo es que creí que coincidíamos en que era necesario. Háganla o no lo hagan. Si no lo hacen ustedes, lo haremos nosotros.

Segundo. El tema de Ardystil. Miren ustedes, todo lo que hagan, todo lo que hagan va a recibir el voto de nuestro grupo. Es decir, ustedes nos dicen a nosotros que nuestros puntos no, porque se han arreglado con sus lógicos hermanos para hoy y para el día de mañana. Que son los de Izquierda Unida. Pues, muy bien, sigan por ahí porque los van a necesitar. Nosotros, lo único que decimos es que lo que proponemos es bueno para esas personas. Si nos dicen que no, pues a ver si ustedes lo hacen mejor. Todo lo que se proponga lo aprobará mi grupo.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Rodríguez.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor diputado, aunque hable usted en nombre de su grupo, naturalmente que sí, me lo pone usted muy fácil, tal vez porque no sea su especialidad el tema turístico. Tal vez sea por eso. Pero, desde luego, los papeles que ha leído no indican nada, simplemente dicen que mi partido, mi grupo quería naturalmente establecer una situación especial de los municipios turísticos dentro de una ley general de municipios. Que es diferente a hacer una ley de municipios turísticos. Que es lo único que a usted se le ocurre hacer. Y pedir: «haga esa proposición de ley, hágala usted, presentela en esta Cámara y vamos a ver si se aprueba o no». Porque eso se le añade a los votos que usted tenga para aprobarlos. (*Remors.*) Naturalmente. Claro.

Pero nos gustaría, tenemos interés y curiosidad por saber sus propuestas cuáles son. Le reto a usted a que lo haga y las plantee en esta Cámara. Nosotros creemos que la política turística se hace, se está haciendo muy bien, es la única política turística que está avalada por resultados positivos en la comunidad.

Sobre la otra cuestión, señor diputado, ustedes en la desgraciada situación planteada por el síndrome Ardystil, que no me cabe duda que tienen buena intención al respecto, esa intención hay que acompañarla de buenas obras también. Ustedes, en este tema se están quedando sistemáticamente solos en esta Cámara. Se quedaron solos el 24 de noviembre en la Comisión de Política Social; el 12 de diciembre con la petición de Comisión de Investigación, el 23 de diciembre. Y nos gustaría que ahora se sumasen a la resolución que ya está consensuada con otros grupos. A ver si de una vez por todas, ustedes se unen a la voluntad general y al interés general de apoyar decididamente, como se está apoyando hasta ahora a los afectados por el síndrome Ardystil.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Passem a votar conjuntament o separadament, separadament, sembla que hi ha algun grup que vol separadament, aquestes dues propostes de resolució.

En principi votarem la proposta de resolució que té registre d'entrada 15.575, sobre municipis turístics.

Comença la votació.

Per 28 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.576, sobre Ardystil.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció, és rebutjada també aquesta proposta.

Proposta registre d'entrada 15.613, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, senyor Farnós, sobre pressupost de l'Estat.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

En esta resolució volem aclarir que qualsevol actuació en relació...

El senyor vice-president primer:

Senyories. Un moment, senyor Farnós. Senyories, reclame atenció a l'orador.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Com deia, volem reclamar aquelles competències, actuacions que ha de fer la Generalitat i que eren de l'Estat, encara que siguen momentàniament finançades pels pressupostos de la Generalitat, finalment, siguen els pressupostos de l'Estat qui tinguen les dotacions pressupostàries per tal de fer-se càrrec d'ell. Ho generalitzem perquè es pot generalitzar, perquè ha passat i perquè pot tornar a passar.

En efecte, si governar és establir prioritats, compremem que un moment donat, com a conseqüència de la pressió social, de la demanda de la societat, de la demanda especialment de l'oposició, s'hagen de fer obres perquè ho requereix la necessitat. I aquí està, —senyor Fenollosa, que m'està dient que no—, aquí està eixa necessitat d'haver abordat allò que era, a la millor una obra xicoteta, insignificant al costat de les obres fastuoses que hem vist s'han fet, especialment l'any passat en l'Estat espanyol, veiem eixa obra xicoteta, però necessària i prioritària com era el desviament de la nacional 340 al seu pas per Castelló. Es podia dir que per la quantitat que representava a més, 3.500 milions de pessetes, eren insignificants.

El nostre plantejament, dins d'eix conveni que es va fer amb l'Administració central, era o mesquí o ridícul o com vullguen dir. I, efectivament, 3.500 milions al costat de 800.000 milions que té el pressupost de la Generalitat entenem que no és massa important, però és tot relatiu. Vull dir que 3.500 milions de pessetes és el 50 per cent del pressupost que té la Diputació de Castelló, o eix pla de xoc per al problema del l'atur que demanava ahir Esquerra Unida, o el portar el gas a les fàbriques que abarataria i seríem més competitius en la producció dels nostres productes, o fer més parcs tecnològics, etcètera, etcètera. Diríem que teníem limitacions.

Per això esta resolució no pretén més que ser un testimoni, un acte simbòlic, que sí per necessitats d'establir prioritats a l'hora de fer actuacions u obres que, encara que la Generalitat, que també sabem que té necessitats pressupostàries, però en altres coses, pugua més prompte o més tard recuperar eixos diners que he avançat. Per això volem dir que es tinga en compte que en els pressupostos de l'any que ve, de l'Estat, apareguen aquestes quantitats per tal que els recupere la Comunitat Valenciana.

A més, no ens sembla bé que estiga passant allò que els qui menys aporten al pressupost de l'Estat, en definitiva, com deia abans, quan es tracte de fer grans obres en les grans celebracions

siguen els qui més reben. I, per una altra banda, com nosaltres, hem dit tantes vegades, aquells que més contribuïm amb l'Estat de vegades som els qui menys reben.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Torn en contra. Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Farnós, tan sols un matís. Quan li he dit que no, no és que li estava dient que no a unes necessitats, li estava dient que no a que per presions de l'oposició s'han portat avant aquestes obres. S'han portat avant per la voluntat del Govern de la Generalitat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, en donar solució a un problema candent, prioritari, que estava aquí, i en base a eixes voluntats unides, coordinades i col·laborant ha estat possible i està ara materialitzant-se el que era una necessitat i el que és allò que realment la ciutadania entén: que les obres estan ja en eix procés d'execució.

Per tant, crec que aquí és on hem d'estar mirant com es resol un problema que tenia una necessitat, que això suposa que a més a més està plantejat amb eixa bona voluntat de coordinació i col·laboració, i que això indubtablement també porta compromisos per part d'eixa altra administració que tindria la competència absoluta sobre eixa carretera, en el seu desviament, perquè amb eix mateix esperit de col·laboració i coordinació col·labore amb la Generalitat Valenciana en altres tipus d'obres i prioritats que també és necessari que es plantegen.

Per tant, jo crec que no té sentit que vosté ací ens presente aquesta proposta de resolució, quan no està en el sentir de la ciutadania el que es plantegen aquestes qüestions, i molt menys posant a més en el matís imperatiu que tot això es faça dins de l'any 94.

Precisament per totes eixes qüestions que li dic, perquè la ciutadania ni ho entén ni ho demana, és tan sols un problema polític que vosté vol plantejar ací en aquesta Cambra, perquè el més desitjable i el més voluntariós i el que sí que s'aprecia per la ciutadania és que hi haja una bona coordinació i col·laboració entre les administracions, en aquest cas la de l'Estat i la Generalitat Valenciana. És per tot això pel que indubtablement entenem que està fora de lloc aquesta proposta de resolució que vostés plantegen i, per tant, nosaltres anem a votar en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Farnós.

El senyors Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor Fenollosa, per la seua intervenció, encara que vull repetir-li que no estic d'acord amb els seus plantejaments. Perquè, si bé podem estar d'acord que eixa obra calia fer-la, també no valdria la pena entrar en matissacions que s'ha fet gràcies a qui. Vull recodar-li que fa 10 anys que l'estem esperant i per fi s'ha fet. Ha parlat de prioritats. Són prioritats que esperen 10 anys, no és esperar un parell de mesos, que ha hagut de vegades incompliments, de vegades no, amb tota seguretat incompliments pel temps que ha passat. Perquè, com jo he dit tantes vegades, és que la província de Castelló no sé què ens passa que som la província més estudiada d'Espanya. Una forma de no fer res és crear una comissió i estudiar, i s'han

canviat els projectes, s'han estudiat, però les obres estan sense fer, quan al mateix temps que grans obres a nivell de l'Estat, que probablement necessitaven de grans estudis, probablement fins consultar amb universitats estrangeres per a fer estes grans obres, en 6 mesos o en un any es feien. Eixa és una obra que hem esperat 10 anys. No 10 dies ni 10 mesos, ni 10 setmanes, 10 anys.

Per tant, no li lleve també vosté el mèrit perquè per això estem aquí, és que estem aquí, l'oposició per a denunciar estes coses i, sobretot, de vegades, no som solament nosaltres, cal veure les hemeroteques per a veure el que han escrit els diaris al llarg d'estos 10 anys. Ja li he dit que no eren solament el 3.500 milions de pessetes. Per a nosaltres com a nacionalistes és quasi una cosa simbòlica, té un simbolisme, és un testimoni perquè estem segurs, senyor Fenollosa, que el mateix fet en Catalunya, on hi ha un poder català, o en el País Basc, on hi ha un poder basc, vullguem o no, que nosaltres no tenim, est fet vosté sap que no haguera ocorregut, i que avui no s'estaria debatint en cap trona la nostra resolució perquè l'Estat haguera fet fa temps i fa anys eix desviament que tanta falta feia a Castelló.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Mire, indubtablement, no estan mai totes les qüestions resoltes, però indubtablement estem parlant d'un lloc on, si estiguérem parlant d'allò que valora també la ciutadania, com és el servei sanitari, el servei educacional, el nivell d'atur que existeix, o l'activitat econòmica, això ens comporta una qüestió clara, i és que, pel que es veu la ciutadania d'eixos llocs dels que estem parlant no està massa en els plantejaments que vosté diu, i fins i tot en les seues intencions sembla que estan més pròximes a seguir comptant amb les tesis que aportem des del Govern, de l'Administració central i de l'Administració autonòmica, els socialistes.

I, tanmateix, vosté segueix fent eix paper victimista, provincialista, localista, que és la seua opció política per la qual ha anat durant tota la vida, i en aquest moment en la formació on es troba, i no sembla que ni personalment ni col·lectivament els haja donat molt bon resultat. Quasi seria millor que pensaren en canviar d'estrategia i de plantejament, perquè crec que estan en un camí equivocat i els ciutadans d'eixa part de la Comunitat Valenciana no estan molt per plantejaments com els que vostés fan ací.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar la proposta amb registre d'entrada 15.613.
Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 37 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta.

Propostes registre d'entrada 15.553, 15.558 i 15.561, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Desitjaria defensar primer la 15.561, donat que hi ha una esmena transaccional, i després, una vegada votada, passaria a defensar les altres dues, si no té inconvenient la presidència.

El senyor vice-president primer:

Bé, d'aquesta manera aquesta presidència entén que, si ha transaccionat una proposta amb el Grup Socialista, que es repartisquen el temps corresponent a cadascú, fem un bloc amb aquesta, votem i després passem a les que són de vosté només.

El senyor Botella Vicent:

D'acord, moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Té tres minuts.

El senyor Botella Vicent:

Senyories, el Grup d'Esquerra Unida havíem presentat, com tots conéixen, tenen la proposta de resolució, tres punts en els quals demanàvem l'agilització de les investigacions per a aclarir les causes de la malaltia, perquè es declarara ja malaltia professional, i el que continuaren mantenint-se les ajudes econòmiques als afectats.

El Grup d'Esquerra Unida des del primer moment que aquest tema s'ha tractat ací a aquestes Corts, hem insistit que no volíem en absolut cap tipus de demagògia al respecte ni protagonismes de ningú. Jo crec que haver arribat a aquest acord és una mostra més d'eixa trajectòria que hem portat al respecte, perquè nosaltres rebutgem o renunciem a la nostra proposta de resolució tenint en compte que en el primer punt es recull —diríem— la gran part de la mateixa, i després queda el segon punt de la proposta de resolució que presenta el Grup Socialista, retirant el primer punt de la mateixa quan parla de recolzar les actuacions del Consell de la Generalitat, amb el que nosaltres, en aquest ocasió, no estem d'acord perquè no matisa, com en altres resolucions en el seu moment matisava que era exclusivament per a recolzar les propostes que feien de declaració de malaltia professional. En aquesta ocasió parla de totes les actuacions del Consell i nosaltres no estem d'acord al respecte.

I, per tant, el que substituïm és el primer punt que diu que «el Consell agilitze les investigacions per a aclarir les causes de la malaltia dels treballadors i treballadores en base a la resolució aprovada amb data 24 de novembre del 92 per la Comissió de Política Social i Ocupació, en la qual s'instara al Govern a declarar malaltia professional aquesta malaltia». Quan es determina l'agent causal? I el que afegim ara és que, si a finals d'aquest present any no s'ha determinat l'agent causal, el Consell instarà al Govern de la nació perquè siga declarada malaltia professional en base a la normativa vigent. La resta de la resolució la conéixen perquè està en la proposta del Grup Socialista.

I voldria afegir al respecte d'aquesta qüestió que vull insistir que de veritat cap grup en absolut continue fent demagògia o apuntat-se a coses que no els pertoca, quan en realitat és un tema tan delicat, quan hi ha persones que estan en situació de desesperació i que el que necessiten són solucions i no posicions demagògiques de tractar d'apuntar-se a un bombardeig, com en aquest cas algun grup s'ha tractat d'apuntar.

Jo crec que, a més a més, fins i tot en una proposta que s'ha defensat abans, s'ha tractat de canviar l'ordre legal en aquesta Cambra, però al mateix temps, des del nostre punt de vista, amb un actitud llagotera, amb un actitud llagotera.

Senyores i senyors diputats, acabe...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Acabe, senyor president, dient que, si eixa és l'actitud que cal continuar tenint en aquestes Corts, tanmateix no facen més el ridícul en un tema tan important com aquest, i tanmateix que Déu ens pille confesos si vostés van a ser l'alternativa en aquest país.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella. Senyor Picher.

He intentat explicar abans que es repartien el temps els proponents i després el torn en contra vostés tenen el temps complet, el doble que ells.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Jo vulguera començar la meua intervenció fent meues també, per suposat, les paraules que va dir el president de la Generalitat Valenciana l'altre dia. Són paraules de responsabilitat davant d'un greu problema, igual que ha dit el diputat que me ha precedit en l'ús de la paraula, i jo crec que caldria, encara que siga el més ràpid possible, recordar-ho un poc a les seues senyories. El president de la Generalitat digué que als afectats pel síndrome Ardystil «compromet tot el meu recolzament i el de la Generalitat en solventar la seua possible situació d'ansietat, i repetir-los una vegada més que, mentre est president continue sent de la Generalitat, tindran tot el recolzament que faça falta».

I no vull deixar-ho tampoc per al final, en agrair-li la responsabilitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida per la seua actitud mantinguda, no solament acceptant, acceptant mutuament esta transaccional, sinó per la seua responsabilitat, per la seua serietat, que ha demostrat al llarg de tot est procés, procés lamentable.

I vull recordar també la resolució aprovada per quasi la pràctica unanimitat de tots els membres de la Comissió, celebrada el 24 de novembre de 1992. Per tant, jo crec que estem en la direcció correcta, jo crec que estes Corts, el Govern de la Generalitat Valenciana no ha d'escatimar cap solució, cap aportació, cap millora per a totes estes famílies i per a tots ests afectats.

I centrant-nos ja en el que seria l'esmena transaccional, com molt bé ha dit l'il·lustre diputat senyor Botella, jo crec que és una resolució important, i jo demanaria ací a tots els grups parlamentaris, per suposat, que la votaren favorablement. Perquè, independentment de la introducció que ja he fet, que és el punt primer, hi hauria un punt dos que diu: «Instar al Consell de la Generalitat Valenciana per tal que continue quantes actuacions ha posat en marxa en ares del recolzament dels afectats en l'àmbit sanitari, laboral, social, i en concret arbitre les mesures oportunes a través dels diferents departaments.»

Aconseguir l'efectiva incorporació al treball d'est col·lectiu per mig d'accions formatives i ajudes a la contractació laboral. En definitiva, i com s'està acabant el temps, jo diria que és una resolució molt positiva, i demane a tota la Cambra que la vote favorablement en ares de la millora d'una sèrie de valencians, d'alacantins en est cas concret, que necessiten el nostre recolzament i no l'hem d'escatimar.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Torn en contra.

Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Perdónenme que sea yo el que salga a hablar de este tema, puesto que en mi grupo hay otros expertos, al ser un tema, entendemos, multidisciplinar, multiprovincial, y sin embargo unitariamente para nuestra comunidad, y con una responsabilidad clara, con una responsabilidad clara, del señor Lerma.

Y no vayamos ahora a hablar de tonterías, hay un responsable. Y a ese responsable, que es el señor Lerma, hay que pedirle cuentas y ustedes no pueden decir que nos hemos quedado solos, bajo ningún concepto. Porque nos hemos quedado nada más con una persona, con la razón, ¿y saben por qué? Porque es mentira todo lo que han dicho.

Vamos a ver. Mire, señor Picher, ¿saben por qué en la transaccional se retira el primer punto? ¿Quieren que se diga por qué? Por una razón que es muy sencilla, porque el primer punto cuando se votó en la comisión no se daban cuenta de lo que estaban votando —solamente un grupo se opuso a ese primer punto—, y era ni más ni menos, y se decía en la comisión, «respaldar las actuaciones llevadas a cabo por el Consell de la Generalitat Valenciana, en relación al denominado síndrome Ardystil».

Eso es lo que decía, querían un respaldo de todos los partidos políticos, para respaldar lo que se estaba haciendo, cuando es un caso que en estos momentos está en el juzgado. Cuando encima en estos momentos ya se han tomado soluciones, y a Dios gracias se está salvando gente, porque se siguen las pautas que nosotros dijimos.

Tengan por lo menos prudencia, señores, tengan por lo menos prudencia.

Ahora estamos aquí introduciendo un término que es fenomenal, y hurtando precisamente una reclamación social. Y ahora, qué queremos, ¿que sea una enfermedad profesional? ¿Qué queremos? ¿Inculpar directamente a una persona y a un caso? ¿Saben lo que están diciendo cuando dicen, «reconózcase enfermedad profesional»? Se está diciendo que era previsible que en esa fábrica se produjesen enfermedades. ¿Saben lo que están diciendo? Que todo el dispositivo preventivo ha fallado. ¿Saben lo que se está diciendo? Que ya no hay responsabilidades de ningún tipo. Que ya está enfermo y era previsible, y por lo tanto como si estuviera en una central nuclear.

No señores, mire, yo les pido, de verdad, sean sensatos. El presidente de este partido, al cual pertenezco, ya dijo el otro día: «agradézcannos la prudencia». No estamos haciendo el tema de la colza con el tema Ardystil, no sean ustedes provocadores, insisto yo, no sean provocadores. Quedémonos donde estamos, sigamos buscando, que es nuestra obligación, que es nuestra obligación, responsabilidades políticas, pero nada más, no empiecen ustedes a mezclar con enfermedades profesionales, enfermedades que a lo mejor son laborales. No empiecen ustedes a buscar un consenso para justificar el desastre amparados en todos los grupos. Mire, el nuestro no, la ciudadanía allí, no, y los juzgados no sabemos qué van a decir. ¿Cómo nosotros de antemano vamos a decir que sí antes de saber lo juzgado? ¿O es que es lo juzgado anterior a una cosa cuando queremos, a otras no?

Mire, usted, les hemos hecho una propuesta completamente coherente, con una propuesta completamente tranquila, con unos puestos que eran perfectamente asumibles, todos y cada uno de ellos. Porque además muchos de ellos ya se están haciendo, «pero hay que rechazarlos, son del partido Popular y hay que dejarle solo». Bueno, todavía el partido Popular está esperando a esa transaccional, —partido Socialista e Izquierda Unida, o sea, la casa común esa que tienen ustedes—, todavía

està esperando que vengan a decirnos «oye, ¿y de esto podemos llegar a algo, podemos hablar? No, no merece la pena».

Pues si no merece la pena, señores, nuestro voto... es imposible que apoyemos esto por el bien de los afectados, y por otro bien, que se lo voy a decir, por el del propio señor Lerma.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Botella. L'altre senyor Botella, clar.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Botella Crespo, jo crec que vosté falta a la veritat, o almenys a una part de la veritat quan llig la resolució aprovada en la Comissió de Política Social i Ocupació, i diu que «se da el apoyo al Consell». Però es para aquí, i no diu «y en concreto», que és el que continua, «y en concreto sobre la declaración de enfermedad profesional».

Això vosté ací no ho diu i deixa en l'aire que el que allà van aprovar era el recolzament a tot el que el Consell havia fet. Doncs no és de veritat i vosté ho sap, i no solament és que vosté ho sap, sinó que, si vosté, si vosté, senyor Botella, doncs fera cas fins i tot dels seus militants de partit en aquella comarca, sabria que li van pegar un bon rebolcò per no recolzar aquella resolució en estes Corts.

I vosté ho sap, i vosté ho sap. Però a més a més jo pense que parlar ací que és una reclamació social, però vosté entén alguna cosa d'eixes? Vosté entén alguna cosa d'eixes? Si vosté no ha parlat amb ningú dels afectats. Si vosté no sap el que els afectats estan demanant. Si la comissió d'afectats no vol saber absolutament res de la proposta que vostés van presentar ací en els pressupostos. I en absolut té res a veure la proposta que vostés presenten ara, que demanen diners, quan en realitat el que volen són solucions.

I vosté diu: el responsable és el senyor Lerma. Doncs efectivament que el Govern té una responsabilitat, però comence per dir que els primers responsables són aquells empresaris que en definitiva han estat saltant-se la llei i han conduït a esta situació. Però això vosté no ho vol dir i li ho he de dir jo. Però a més a més vosté acaba dient que l'enfermetat professional...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, se li ha acabat el temps.

El senyor Botella Vicent:

Acabe, senyor president.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher. (*Remors.*) Sí, senyor Botella, té vosté la paraula. Després, senyor Picher, tindrà vosté la paraula.

Ara vosté replica al senyor Botella, i després tindrà la possibilitat que hi haja un altre torn de rèplica entre el senyor Picher i vosté mateix.

El senyor Botella Crespo:

Señor Botella, tiene usted razón.

Usted cayó en la trampa, lo reconozco y ahora lo rectifica, perfecto. Voy a leerlo, porque hay que leerlo, porque esto es lo que vale al final, lo que pone escrito, y le voy a recordar la discusión, muy breve además.

Lo que ustedes decían, y nosotros decíamos. Miren ustedes, en gramática hay puntos, hay comas, y conjunciones que se llaman copulativas, que unen una cosa que va antes a la que va

después. Y eso es lo que decíamos, y seguimos diciendo, y le leo el texto. «Respaldar las actuaciones llevadas a cabo por el Consell de la Generalitat Valenciana en relación al síndrome Ardystil, y –conjunción copulativa, con la cual no se puede desunir una cosa de la otra– y en concreto las gestiones realizadas para el reconocimiento de esta enfermedad como accidente de trabajo, de trabajo, desde el mismo momento en que se ha diagnosticado».

Ahora usted, señor Botella, sabe lo que hace, decir, «este párrafo, ya que lo quiten, el primero, y lo de trabajo por enfermedad». Señor Botella, sea coherente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, senyor Botella, jo crec que la situació del seu grup en est cas és patètica, patètica, així de clar, perquè vostés no saben com eixir de l'embolic en el qual s'han ficat, i han fet aquí una roda de portaveus que cada viatge parla u d'esta qüestió perquè no volen donar la cara. Vosté no pot criticar la resolució de 24 de novembre de 1992 perquè és incontestable, perquè és incontestable, i perquè feren una errada enorme no recolzant-la.

Però és que a més a més li vaig a dir una cosa, i vaig a ser breu perquè hi ha poquet de temps. Vostés al llarg de tot est procés i de totes les seues intervencions no els he escoltat mai en la vida parlar de responsabilitat dels empresaris que han creat en el seu origen eixa situació, mai en la vida. Sí, fent honor a la veritat, el senyor Rodríguez Marín parlà en el debat pressupostari –una altra trista intervenció–, parlà, diu: «qui va a atendre a estos treballadors, l'Institut Valencià de la Salut, l'Institut Nacional de Seguretat i, en definitiva, tal vegada les responsabilitats d'unes empreses, algunes de les quals ja estan fallides». De tot est procés, que és llarg i de moltes intervencions, sols eixa breu referència als empresaris.

Però vostés, com clavaren la pota el 24 de novembre, es trauen una fantasmal proposta d'una comisió d'investigació que diu una cosa que ningú no entén. Diu: «que es cree una comisió no permanent d'investigació per a tractar l'origen, les causes, la responsabilitat, agents i vigilants del curs i el tractament seguit...» (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher. Senyor Botella. L'educació parlamentària és fonamental. Vosté ara té possibilitat de replicar al senyor Picher des de la trona, no des d'aquí. Atenga's a l'ordre parlamentari. (*Remors.*) Senyor Botella, ho sabem tot el que passa.

Senyor Picher, continue.

El senyor Picher i Buenaventura:

Per tant, vostés què fan? El 2 de desembre, com l'havien clavat el 24, presenten una proposta d'investigació. Ens hem de dedicar científicament, tècnicament, sanitariament, els diputats a veure l'origen causal. ¿Nosaltres? ¿Els diputats? Eixa proposta no se sostén, i a més a més el seu grup no la comparteix. Però com el 24 la clavaren, van dir: a veure si la traem amb esta. Doncs, ja veurem, quan vinga esta, ja veurem el que passa.

No se sosté la seua situació a aqueix respecte. Perquè ni coneixen el tema, ni saben de què va, ni tenen sensibilitat al respecte per aqueix problema. No el tenen. I la prova està i ací em remet, i en totes les votacions vostés es queden sols. Sols, perquè no comparteixen el criteri d'aquesta Cambra ni el dels afectats ni el de la comarca. Res més. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher. (*Remors.*)

Un moment. Anem a veure, senyor Rodríguez, per a què vol la paraula? (*Remors.*) Senyor Rodríguez, sega. No té la paraula.

Senyor Botella. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Mire, señor Picher. Efectivamente es usted patético. Efectivamente. Mire, desde que usted empezó a decir que se morían de tuberculosis ya no está ni autorizado para seguir hablando del tema (*remors.*) y está en el *Diario de Sesiones*. Para usted no ha pasado nada y se morían de tuberculosis ¿O quiere también que lo leamos? No hable usted de patetismos, por Dios; no hable usted de patetismos.

Mire, no solamente nuestro grupo usa los portavoces adecuados para bajar el tono de esta situación a lo mejor, sino que no quiere entrar en determinados tonos y llevarlos. Y hasta ahora, señor Picher, he estado muy callado, muy callado. Le voy a decir más. Hemos intentado por todos los medios que este tema no se politizara. Pero ustedes, intervención tras intervención, intentan a través de la provocación, que saquemos.

¿A santo de qué quiere usted derivar ahora la comisión de investigación que hemos propuesto para ver el tratamiento? ¿Quiere que hablemos qué es lo que proponemos? Cuando estábamos intentando en esa comisión se quitase eso, ¿sabe por qué? Porque hubo 6 muertos. Y no tenemos porque sacarlos aquí, porque por desgracia para sus familiares ya no existen. De esos 6 muertos, yo no sé qué ha pasado, lo que sí que sé es que se ha salvado uno. ¿Sabe con qué?

Mire usted, ¿los empresarios, tienen culpa o no la tienen? Pues no sé si tienen culpa o no la tienen, lo que sí que sé que no es esta Cámara donde se juzga a la sociedad civil (*remors.*) Y eso sí estoy seguro, como demócrata no como dictador (*remors.*). Aquí no se juzga a la sociedad civil. La sociedad civil se la juzga donde está, donde está en estos momentos, en los tribunales de justicia de Alicante. ¿Cómo voy yo a decir y a inculpar a alguien que está en un juicio? Pero si su... Vamos a ver, el Consell nos niega información porque hay un tema *sub judice* (*remors.*)

Mire, insisto, sean prudentes y no insistan más en el tema cuando no se les pregunta. Y por favor, acepten lo nuestro que a lo mejor vamos todos un poco mejor. Y el consenso es entre partes, y más en temas serios. Y la verdad, me parece una imprudencia política que buscando un consenso, no se haya buscado con el partido mayoritario de la oposición, ni siquiera se haya querido hablar con él.

Muchas gracias. (*Aplaudiments.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor conseller de Sanitat.

El senyor conseller de Sanitat i Consum:

Gracias, president.

Señorías.

Yo voy a reproducir textualmente –he tomado nota– lo que ha dicho al principio de su intervención el diputado señor Botella. Ha dicho exactamente: «se está salvando gente, porque se están siguiendo pautas que el PP había indicado». Yo le pido al señor Botella, en razón de toda una serie de principios de ética profesional, que reconsidere esta manifestación. Desprecia, en mi opinión, todo el trabajo que toda una serie de profesionales desde el mes de abril vienen desarrollando en Alcoy, en Alicante y en Valencia en el hospital la Fe.

Creo que esto puede llegar a ofenderles profundamente a todas estas personas. Y usted sabe en todo caso que tenemos una convocatoria para el próximo martes día 22, una petición de comparecencia mía, que las establezco de forma regular. Y en la cual volveremos a discutir todos los temas que con un carácter puramente médico, en la misma, se considere que puedan resultar importantes. Yo, pensando, en fin, en que el nombre de esta Cámara puede quedar desprestigiado si se aceptan tácitamente estas manifestaciones, le pediría a usted, y espero que así lo haga, que retire estas manifestaciones. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Botella, per torn de rèplica al senyor conseller. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Sí, señor conseller. Efectivamente, si algo se ha hecho bien, y es por lo que no queremos entrar nuestro grupo, ni queremos hablar, ni lo hemos hecho, del tema de Ardystil como enfermedad, porque creemos que hay, no unos estudios, sino más estudios que se van a hacer. Aunque quizá, no sé si excesivamente tardíos, si excesivamente temprano, pero desde luego técnicos. Y se está haciendo.

Y por supuesto, el prestigio de los profesionales. Mire usted, es lo único, tanto usted como yo que puede que tengamos sensibilidad, y puede que sea lo único por lo cual este tema estemos haciéndolo correctamente. Pero lo que yo insisto, políticamente no entremos. Y le insisto, no entremos políticamente en los tratamientos, en el momento de aplicación, en qué se va a hacer, dónde se va a hacer, cómo se va a hacer.

Yo lo único que pido es, señores, el tratamiento cómo se va a hacer, ahora mismo habría muchas preguntas que hacer. En La Fe el otro día estuvieron reunidos la comisión de expertos para hacer los próximos trasplantes, si es que hicieran falta hacerlos en La Fe. Lógico, le aplaudo. Bien, ¿qué le dijeron? No tenemos salas suficientes para llevarlos una vez operados, porque no hay separación suficiente. Y actualmente, bien, no se puede hacer. Pero eso son informes de profesionales. Naturalmente que son informes de profesionales, y naturalmente creíbles, por supuesto.

Pero también debemos de admitir, que ha habido un retraso en algún tipo de pautas en unos momentos determinados. Y yo a eso es a lo que políticamente podría –podría, que no lo voy a hacer– hacer una comparecencia para ese tema. Y no lo vamos a hacer, porque si han sido retrasados o no, usted en su comparecencia del martes nos lo dirá. Pero que es un tema profesional. En cuanto profesional, ¿los tratamientos son correctos? Ahí está que hay una mujer que se ha salvado. Deben ser correctos.

El senyor vice-president primer:

Senyor conseller.

Senyor Picher, per a què vol la paraula? (*Remors.*) No, el dret de rèplica és en el debat amb el senyor conseller només.

Senyor conseller. (*Remors.*)

El senyor conseller de Sanitat i Consum:

No me ha quedado claro si el señor Botella retiraba la manifestación expresamente tal como la hacía. Y quiero aclararle que mezclar las decisiones políticas con las decisiones profesionales creo que no es un buen camino. Puedo aclararle que los equipos profesionales han gozado de toda la libertad en sus actuaciones, y que no ha habido ninguna injerencia que

pueda haber sido calificada como política. Porque es que creo que no caben, señor Botella. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

S'ha esgotat tot torn de rèplica. S'ha esgotat tot el debat respecte d'Ardystil (*remors.*) Molt agraït per la seua extemporània —des del punt de vista reglamentari— actuació, des del punt de vista reglamentari.

Anem a votar la proposta transaccionada pel Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Unida, que, com sabén vostés, suposa la retirada de la proposta 15.621 i una modificació de la proposta... (*Remors.*) És la retirada de la proposta 15.561 i la modificació de la proposta 15.621.

Si em permeten els redactors de la proposta, jo mateix rectificaré el text perquè és que estava mal escrit. D'acord. Coneixedors per tant del que anem a votar, votem.

Comença la votació.

Per 51 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

El Grup d'Esquerra Unida en aquest bloc encara tenia dues propostes més. La 15.553 i la 15.558, sobre salut laboral.

Senyor Botella, té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

(*Remors.*) Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Aquestes dues propostes de resolució tenen, des del punt de vista del meu grup, d'Esquerra Unida, una estreta relació amb el que fa uns minuts estàvem discutint i que havia cridat tanta atenció. (*Remors.*)

Pareix ser que ara hi ha, altres propostes que estan relacionades amb el mateix... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories. Senyories.

Reclame l'atenció a l'orador.

El senyor Botella Vicent:

No té la mateixa importància...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, continue.

El senyor Botella Vicent:

Les dues propostes de resolució fan referència, una d'elles, que el Consell duga endavant la posada en funcionament, abans del 31 de desembre del 93, de les unitats de salut laboral en totes les àrees de salut del País Valencià.

Nosaltres plantejem aquesta proposta de resolució, tenint en compte que s'ha manifestat en infinitat d'ocasions pel nostre grup i per la resta de grups, també pel propi senyor conseller, que precisament per l'existència de l'àrea de salut d'Alcoi, i de les unitats o de la unitat de salut laboral existent en aquella comarca, va ser possible detectar en un moment determinat la infermetat que fa ben poquet hem estat ací tractant al respecte de la síndrome Ardystil. I, per tant, nosaltres el que plantejem és que qualsevol altre tipus d'infermetat podria sorgir en qualsevol altra comarca en altre tipus d'indústries, que no es poguera detectar si realment no existeixen els mitjans a l'abast.

I en aquest cas pensem que és important que les unitats de salut laboral estiguen en totes les àrees de salut del País Valencià, o a totes les comarques, encara que no estan creades encara les àrees de salut. I, per tant, des d'aqueix punt de vista pensem que és important donar un temps, fins a finalitzar l'any

93, per tal que es posen en funcionament aquestes unitats de salut laboral. Creiem, insistisc, que és de suma importància aquesta qüestió.

I la segona proposta de resolució fa referència a una cosa que ja hauria d'estar en vigor en el conjunt de l'Estat. I és una directiva de la Comunitat Econòmica Europea de l'any 89, que havia d'entrar en vigor a principis d'aquest any, i que desenvolupa tota una sèrie de principis. En realitat és l'entrada en vigor d'una llei de salut i seguretat laboral al conjunt de l'Estat espanyol. I, per tant, el que demanem és que el Consell inste el Govern de l'Estat per a l'elaboració d'aquesta llei, que desenrotlle o desenvolupe els següents principis.

Primer, promoure la salut integral dels treballadors i de les treballadores; els drets dels treballadors i les treballadores a la pròpia salut tutelar per a l'administració i responsabilitat de l'empresari quant a l'organització del treball, de manera que es respecte la salut dels treballadors i de les treballadores; el dret dels treballadors i les treballadores a la informació, a la formació i a la participació en l'organització del treball en la matèria de salut laboral; la cobertura total i seguretat del mateix nivell de protecció a la salut a tots i totes els treballadors i treballadores; la intervenció coordinada de totes les administracions públiques i l'eix central d'intervenció serà la prevenció basada en els criteris de salut.

Pensem que les dues propostes estan íntimament relacionades entre si i relacionades precisament amb la proposta de resolució que acabem d'aprovar. Però a més a més quan aquesta segona és una directiva de la Comunitat Econòmica Europea, en eixa Europa en què hem entrat ja de ple, que hauria d'aplicar-se des de l'1 de gener totes aquelles qüestions, no solament les monetàries i no solament els acords entre Estats en temes econòmics, sinó també aquells drets laborals i, en aquest cas, temes de salut tan importants com aquests.

Per tant, el que demanem és el vot favorable dels diferents grups de la Cambra. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Torn en contra. Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, compartint el criteri i estant d'acord amb la immensa majoria de coses que vosté planteja, perquè entenem que és una necessitat, jo volia comentar-li les següents qüestions.

En primer lloc, pel que fa a la 15.553, que vosté ha presentat, en relació a la Llei de Salut i Seguretat Laboral, jo crec que l'objectiu d'aquesta proposta de resolució ja ve amplament desenvolupat en la nostra que tenim, i que tindrem temps de veure-la, sobre aquesta mateixa qüestió.

De tota manera jo el que volia dir-li respecte a la llei, que en aquest cas resultaria un poc pretencions voler-li proposar a aquestes Corts, i donat que un criteri com aquest ha de recollir un ample consens —jo crec que en eix tema ens veurem—, fonamentalment en tot allò que són els protagonistes de la salut i de la seguretat del treball i que són també altres agents, com podrien ser els empresaris, els treballadors i els poders públics com a responsables únics en aquesta matèria. Perquè, si no es dóna eixa implicació o eixa coordinació entre els tres agents, doncs és molt difícil unilateralment dur endavant tota una sèrie de propostes o de lleis en aquest cas.

Però vosté sap també que la responsabilitat del Govern és aconseguir, com deia abans, el màxim consens en l'elaboració d'aquesta llei. I l'aprovació de l'avantprojecte de llei i la seua tramesa a les Corts Generals és una qüestió que està recollida,

com li he dit, en la proposta que nosaltres hem presentat. I també, vosté ho sap, que la tramitació és competència de les Corts i no del Govern. Això seria respecte a la 15.553, que vosté ha plantejat.

Després, pel que fa a la 15.558, que vosté proposa, que el Consell duga endavant la posada en funcionament abans del 31 de desembre del 93 les unitats de salut laboral en totes les àrees de salut del País Valencià. Vosté sap que aquest procés és un procés que està molt avançat en aquests moments i que la idea que nosaltres tenim és si és possible tècnicament en aquest any acabar-ho, si és possible, però que això seria un objectiu i un compromís que nosaltres evidentment assumim. Però vosté ho sap, perquè em consta de la seua sensibilitat i em consta també de la seua preocupació per aquests temes, que en aquests moments estan funcionant, per exemple, a través dels serveis centrals la direcció general de Salut Laboral i a través del serveis perifèrics hi ha una direcció territorial en Castelló, una altra en Alacant, una altra en València; que està el centre de salut comunitari d'Alcoi —que jo crec que en el procés que hem tingut i del que hem parlat abans està desenvolupament una labor magnífica, i així ho diria jo—, així també com està el centre de salut comunitari d'Alzira.

Per a aquest any, que seria d'alguna forma la proposta que vosté planteja, està previst obrir set centres de salut comunitària, en el que queda d'aquest any. Perquè a més vosté sap que les unitats de salut laboral s'obren i al mateix temps s'obriran també els centres de salut comunitària. Per tant, compartint la preocupació que vosté té, no podem assumir eixes propostes en base que tots eixos projectes i totes eixes idees que vosté exposa estan molt avançades i que pràcticament en el que seria l'any 93 tota eixa planificació que vosté demana quedaria pràcticament acabada.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyor Picher, jo crec que, si vosté està d'acord i el seu grup està d'acord en la majoria de les qüestions que plantegen aquestes propostes de resolució, doncs no hauria de tenir cap problema en votar-les a favor. Perquè jo crec que si vosté ha escoltat abans a un diputat del seu grup, al senyor Almenar, quan contestava a un altre grup i deia que el que era important era votar el contingut i no la forma, el sinònim..., doncs jo li diria ara a vosté el mateix: no es pare vosté en els sinònims i pare's en el fons. I si en el fons vosté està d'acord, doncs vote-ho en definitiva i no tracte d'allargar més aquesta qüestió.

Perquè jo crec que en el tema de la llei de salut i seguretat laboral, quan vosté diu que no és un tema exclusiu del Govern, sinó que s'ha d'aprovar a les Corts Generals, efectivament, jo crec que allò que està demanant la proposta de resolució és que s'insti al Govern de l'Estat a promoure amb urgència l'elaboració i l'entrada en vigor també d'una llei de salut i seguretat laboral, d'acord amb la directiva 391/89 de la Comunitat Econòmica Europea.

I quan vosté parla del protagonisme dels agents, doncs faltaria més que nosaltres no estiguérem d'acord que hi haguera protagonisme dels agents, si estem reclamant-ho sistemàticament, si en la pròpia elaboració de la Llei del Servei Valencià de Salut hem estat nosaltres els qui hem insistit en la necessitat que hi haja participació en tot. Doncs clar que estem d'acord. Però, precisament per estar d'acord, el que tractem és que ressenyem la directiva de la Comunitat Econòmica Europea i parlem dels punts que s'haurien de desenvolupar en eixa llei,

on han de participar tots eixos agents. No estem dient-los el que han de fer. Estem dient que, en base a eixa directiva que diu totes aquestes qüestions, es desenvolupen. I per tant jo pense que els arguments que vosté ha argumentat ací per a oposar-se tal vegada és que o s'ha confós o no ha entès bé la resolució.

Després, pel que fa a l'altra proposta de resolució, dir que jo conec que ho tenen molt avançat... ¡Home! si jo coneguera que ho tenen molt avançat no hauria presentat la proposta de resolució, entre altres coses perquè vostés no han donat informació al respecte.

Vosté diu que van a inaugurar-se set centres de salut i que en aquests moments està el de Castelló, València, Alacant, Alcoi i Alzira. Però mire, jo li he fet referència que gràcies que existia el d'Alcoi s'ha pogut detectar eixa enfermetat. No esperem que es produísca una altra situació com aquesta, que ningú no desigem, per a haver de crear unitats de salut laboral de forma ràpida, quan en definitiva vostés podrien fer-ho ja i tractar d'evitar problemes d'aquesta índole. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, vosté sap, perquè el considere una persona informada respecte a l'estat de la tramitació de la llei que vosté proposa en la seua primera intervenció, i a més també està informat de quin és l'estat de construcció de realització dels centres de salut comunitària, perquè jo el considere a vosté un home informat en eixa matèria i sap quina és la situació; i a més jo compartisc plenament amb vosté sobre el grau d'eficàcia que ha comportat el centre de salut comunitària d'Alcoi, que jo estic completament d'acord amb vosté.

Però que jo estiga d'acord amb el que vosté planteja no significa que li ho haja d'aprovar. I això no és una contradicció meua ni del meu grup parlamentari. Perquè vosté sap que hi ha unes Corts que han de tramitar una sèrie d'avantprojectes, que hi ha uns governs que són els qui marquen el ritme en eixa tramitació, i jo en això no vull infravalorar ni menysprear aquesta Cambra, al contrari. Però jo crec que eixa iniciativa legislativa, en base a la informació, en base a la capacitat pressupostària que té el govern, doncs és una cosa que correspon medir-ho molt bé en el moment adequat per part del Govern i quan s'ha de plantejar. I jo estic d'acord en això amb vosté, i jo no discutisc en eix aspecte.

Respecte a tot el demés. Mire, jo li he explicat a vosté que és el que s'està fent en l'aspecte de salut comunitària, li ho he explicat. Si jo accepte la proposta de vosté en u dels set centres que li he dit que es faran en l'any 93, que no es fera per raons tècniques, per raons pressupostàries, per raons d'adjudicació —dic u o dos, em dona igual la xifra— en aquest cas es podria plantejar l'inconvenient que vostés a final d'any diguen «incompliment». No, perquè de vegades no ens quedem per la major, sinó ens quedem per la menor. Aleshores ens podem agafar i dir «no, és que resulta que totes les comarques, des del punt de vista sanitari i laboral, estan cobertes, però resulta que hi ha dos que no», aleshores hi ha un incompliment. Aleshores deixa a l'executiu que complisca eix pla programàtic, i possiblement a finals de l'any 93 compareixerà el conseller responsable i dirà «mire, en l'any 93 hem fet açò, açò i açò». I jo estic convençut que vosté es donarà per satisfet. Però això no significa ninguna altra contradicció que jo no li approve les esmenes que vosté planteja, perquè de vegades les esmenes són per espentejar més del que u pot anar. Per tant, no li les anem a aprovar.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar les esmenes 15.553 i 15.558 conjuntament (*se sent a un diputat que diu: no, no, per separat.*). Separament.

En primer lloc la que té registre d'entrada 15.553.

Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 34 en contra i 2 abstencions, es rebutja aquesta proposta.

I ara votarem la 15.558.

Comença la votació.

Per 10 vots a favor, 33 en contra i 17 abstencions, també es rebutja aquesta proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a la una menys deu. Mentrestant es reunirà la Junta de Síndics.

(*Se suspén la sessió a les 12 hores i 37 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 13 hores.*)

(*Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.*)

El senyor president:

Señorías, continúa la sesión.

Por favor, guarden silencio.

En representación del Grupo Parlamentario Socialista, y para la defensa de las propuestas 15.623 y 15.628, tiene la palabra el señor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

En la propuesta de resolución 15.623, del Grupo Parlamentario Socialista, hay un acuerdo transaccional con el Grupo Mixto y el Grupo de Esquerra Unida que consiste en rebajar el plazo de presentación del plan de prevención y extinción de incendios forestales para 1993, que se pide en la parte primera de la propuesta de resolución, de tres meses a dos meses. Hago entrega del acuerdo transaccional.

Paso ahora a defender la propuesta de resolución con el acuerdo transaccional incluido. Se trata, en definitiva, de acuerdo también con la preocupación manifestada por el presidente de la Generalitat en el discurso del pasado miércoles, de que esta Cámara participe también en la dinámica de tomar las medidas adecuadas para proteger adecuadamente nuestros bosques de ese riesgo tan terrible de los incendios forestales. Ciertamente, las medidas tienen que ir encaminadas en una doble dirección. De una parte, conseguir ver de qué manera previamente se toman los planes adecuados para que todas las fuerzas, todos los medios humanos y materiales que trabajan en la extinción de incendios, colaboren y se coordinen conjuntamente para que su actuación sea óptima y todos los recursos se empleen con la máxima eficacia.

En ese sentido, la parte primera de nuestra propuesta pide que se presente en esta Cámara, en ese plazo de dos meses, el plan de prevención y extinción de incendios forestales para 1993, con especial referencia a los instrumentos de funcionamiento de los sistemas de coordinación y optimización de los recursos que existan.

Se trata, por lo tanto, de que una vez expuesto aquí ese plan también puedan los propios diputados ver de qué forma podemos colaborar para que se haga realidad ese deseo de todos de que no haya incendios y, si los hubiera, que se apaguen cuanto antes.

Pero no solamente se trata de la extinción de los incendios sino también de eliminar las causas no accidentales de la producción de los incendios. Se trata, por lo tanto, de que haya una campaña de sensibilización a los ciudadanos, para que todos entendamos que el bosque forma parte, también, de un

patrimonio colectivo y tomemos las medidas para que no se produzcan esos incendios.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Señor Quirós, turno en contra.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Arenas, esta es una propuesta infumable, esto es un caliqueño, un caliqueño parlamentario. Esto no hay quien lo entienda. ¿Qué es? ¿Que ustedes tienen la desconfianza absoluta con este señor y le tienen que obligar a que presente un plan contra los incendios y pedir que coordinemos los medios entre todos? ¿Pero usted no se da cuenta que usted soporta lo que haga este señor? No está usted para obligarle a que haga no sé qué, ¡eso lo tiene que hacer la oposición! Aclárese, que usted ya está pensado en oposiciones, se está entrenando para el futuro. Pero ¡cómo se atreve usted!

Primero, los incendios se apagan en enero y entonces es cuando hay que decirle —que ya se le dijo a este señor— que nos trajera en el mes de enero el adecuado plan, que lo trae todos los años tarde, mal y no lo cumple.

Pero ¡hombre! ¿Cómo se le ocurre a usted decirle eso a su propio conseller? ¿Es que ustedes no se hablan? ¿Ustedes van por la calle...? Es la jerarquía y tal, pero se habla, se le pregunta. Esto es infumable, esto no se sabe por dónde cogerlo. Es una cosa que dices, bueno...

¿Usted sabe para qué mes quería usted que trajera el proyecto? Para el mes de junio, para el mes de junio, cuando ya se le habían quemado —vamos, supongo yo— en el mes de junio ya llevaba usted setecientos u ochocientos incendios, pequeñitos o medianos, pero ya iba usted por ahí. Es que ni se ha enterado. Hable usted con él, convóquele, relacionese un poco con los que le soportan. Porque, ya ve usted, hay amigos que más vale no tenerlos. Menudo apuro afrontar a usted diciéndole que en el plazo de tres meses... —Y lo han rebajado para presentarlo—. Esto es infumable, esto es impresentable, esto es vergonzoso.

Un poco dignidad con el señor conseller y realmente usted entienda cuál es su papel. Usted persigue al conseller, acosa al conseller, defiende al conseller ¿Cuál es su papel? No se ha enterado usted de nada. Aclárese.

Usted, además, dice «hemos de coordinar todos los medios» Pues, natural, si le estamos diciendo todos lo mismo. Hay que coordinar todos los medios, hay que ver de qué forma podemos colaborar entre todos. Pero esto se hace en enero, lo hemos dicho, en enero es cuando se apagan los incendios y en el mes de junio presentar los planes, poner de acuerdo, organizar —como usted ha dicho— todos los equipos y tal; el asunto se le acaba en diciembre.

Ustedes son capaces de decir: «respaldamos la postura del señor conseller. Ha presentado en su plazo adecuado. Nos parecen buenas medidas.» Pero acosarlo de este modo es pedir su dimisión. Esto es una censura evidente a la negligencia de un señor que por lo visto no iba a presentar ningún tipo de proyecto cuando usted le obliga... ¿Es que a usted le ha llegado noticias de que este año no iba a presentar ningún proyecto de plan contra incendios? ¡Qué vergüenza, qué confusión, qué absurdo! Le rogamos que se explique un poco más, porque ha puesto usted en una situación al señor conseller prácticamente ya a la puerta de la calle, con cartera, maleta y sin vehículo oficial, claro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Quirós.
Señor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para el portavoz del Grupo Parlamentario Popular el problema que se le plantea es que su carencia de política medioambiental le lleva solamente a saber atacar, pero es incapaz de entender que una Cámara y el Grupo Parlamentario Socialista es capaz de hacer propuestas constructivas para que esta Cámara y todos los ciudadanos en nuestra comunidad conozcan cómo se va a trabajar desde la Generalitat para los planes de prevención y extinción de incendios.

Y es verdad que aquí se aprobaron los presupuestos del año 1993 en donde ya venían perfectamente relacionadas todas las medidas, todos los medios materiales y humanos que se iban a destinar a la extinción de incendios. Luego ese es un tema que no se ve solamente en el mes de enero, se ve todos los meses y todos los días del año, porque, además, es una dirección general que está trabajando justamente hacia esa finalidad y ese objetivo. Y hay aún una dinámica de trabajo en la que colabora la Generalitat. Y lo único que está haciendo el Grupo Socialista es apoyar esa dinámica y pedir que también esta Cámara conozca, con la debida antelación, esos planes de extinción de incendios.

Pero no solamente tiene nuestra propuesta esa parte de conocer los planes de prevención y extinción, también tiene la parte de apoyar las medidas que anualmente se toman de campaña de sensibilización, insistiendo en conseguir que todos los que de alguna manera se relacionan con nuestras masas forestales tengan la suficiente sensibilidad para llevar el cuidado que hace falta para evitar la producción de esos incendios.

Por lo tanto, a nuestro juicio, el papel que jugamos nosotros es sencillamente interesarnos en algo que lo estamos haciendo durante todos los días, que lo hacemos privadamente, pero que también tenemos derecho, como grupo, a hacerlo en esta Cámara. Que se hace —y ahí parece olvidar el señor Quirós lo que se aprueba en los presupuestos, como si no existiesen los presupuestos, como si no existiesen en los presupuestos las partidas consignadas para extinción de incendios. Y eso parece que no tiene ninguna importancia y reconoce que pasa totalmente por alto de ello.

Por eso el problema que tiene el Partido Popular es que carece totalmente de política ambiental, no tiene una propuesta constructiva para la sociedad valenciana de protección del medio ambiente. Lo ha demostrado recientemente en esta Cámara cuando en una propuesta de ley de Ordenación de Espacios Naturales se ha opuesto, el único grupo que se ha opuesto a ella. ¿Por qué? Porque no sabe lo que son espacios naturales, porque tiene un analfabetismo ecológico realmente importante que le lleva a no saber enfrentarse a la protección del medio ambiente.

Y, en ese sentido, lo único que sabe es, cuando se produce un incendio, atacar y criticar por las causas y por las deficiencias que a su juicio se han producido. Pero es incapaz de ofrecer una alternativa constructiva para la protección de nuestra naturaleza. Y, ya digo, se produjo ayer en el debate cuando fue incapaz de votar y apoyar una ley de conservación de espacios naturales. Nada más.

El senyor president:

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente. Con la venia.

Señor Arenas, puestos a entrar en su dinámica, le diré que es preferible el analfabetismo sectorial, exclusivamente ecológico, al analfabetismo global, que es el que ha demostrado usted aquí, global. ¿Entiende? El grito del analfabeto siempre es mejor que una totalidad. Porque mire usted si su confusión es grande que dice que usted ha hecho una propuesta constructiva... ¡Atiéndame, atiéndame, a ver si aprende algo, a ver si aprende algo! ¿Una propuesta constructiva? Esto es una propuesta impulsora, mi querido e ignorante amigo (*riallés*), una propuesta impulsora, o sea que el Consell presente en el plazo de tres meses... Oiga, ¿usted qué constructivo, ni qué niño muerto? Usted no dice nada más que este señor le presente... ¿Y eso es constructivo? Eso impulsivo, que trabajen los demás. Usted no ha puesto una sola frase constructiva.

Pero por si faltara algo, la redacción suya es tan incorrecta, tan de analfabeto total, que dice «que se realice antes de verano —naturalmente, que es cuando se queman las cosas— por el Consell una amplia campaña dirigida a eliminar las causas no accidentales de los incendios. Pues faltaría más, oiga, para las no accidentales, naturalmente, las otras son accidentales —los que hacen las chullas, etcétera— que no se ha hecho de eso, en absoluto, hasta ahora. ¿Y usted qué pretende, que se modifique el presupuesto? Eso debería haberlo hecho usted cuando los presupuestos. ¿Es que no se iba a hacer esa campaña si no lo dice usted?

Esto es infumable y ya he dicho que es un caliqueño, un caliqueño. Qué vergüenza, qué vergüenza, verles a usted hacer propuestas. Siempre dicen «la oposición no tiene propuestas». Lo bonito es forzarles, que ha sido la trampa que les hemos puesto. «Haremos un pacto». Concrétenlo en propuestas. La única que hicieron en el período de sesiones actual, la rechazó la Mesa por mayoría de ellos. Imagínense ustedes —otro caliqueño— lo que presentarían, otro caliqueño; se ve que tienen un paquetón de caliqueños.

Y aquí no está el señor portavoz, aunque cobra también por lo visto. Pero el portavoz, que tiene tanto trabajo, le firma todo esto a usted, se lo firma, le parecen bien todos estos absurdos de hacer un voto de censura prácticamente al señor conseller y decir que esto es una propuesta constructiva. Pues sí que ha trabajado usted, usted es una fiera para el descanso. Con esto usted ha sudado usted el salario de toda la Legislatura. Oiga, pues sí que es constructivo usted. Se ha echado usted para adelante... Pararle al chico que se nos va a herniar, pararle al chico que ha escrito seis líneas juntas, que ha juntado trescientas letras.

Qué vergüenza da verles a ustedes cuando les quitamos los asesores y es realmente el PSOE el que saca eso: la mochila vacía. Lo que decía su amigo Yáñez, toquemos madera: «se nos ha quedado la mochila vacía; vinimos con la mochila llena y se nos ha quedado vacía».

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la transaccional defendida por el señor Arenas.

Comienza la votación. Perdón, un momento. No vale, no vale. Yo he dicho que pasábamos a votación, pero no que comenzaba la votación. Ha habido un error.

Comienza la votación.

Por 51 votos a favor, 22 en contra y 1 abstención, queda aprobada la propuesta de resolución transaccional.

El señor Arenas tiene la palabra para defender la otra propuesta.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para el Grupo Parlamentario Socialista, al igual que para el Gobierno valenciano, hay una concepción global de protección del medio ambiente, algo recogido también en el propio discurso del presidente de la Generalitat y que supone que no solamente actuemos en la medida que hemos presentado, las propuestas de resolución que hemos presentado, con las resoluciones de una ley de espacios naturales, una ley de conservación de los espacios naturales, no solamente actuando también en casos concretos como en el tema de incendios forestales, sino en algo mucho más amplio que es en conseguir que el desarrollo industrial que hagamos en la Comunidad Valenciana sea compatible con la protección de la naturaleza.

En definitiva, conseguir que hagamos un desarrollo sostenible que permita el mantenimiento de los recursos para las generaciones futuras. En definitiva, eso nos va a llevar también a conseguir que el desarrollo que hacemos es un desarrollo moderno, avanzado, competitivo, porque está sucediendo que los países que tienen una tecnología más ecológica, más protectora del medio ambiente, son los países que están siendo punteros en el desarrollo industrial, porque además estos países cuando hacen esa protección del medio ambiente están exigiendo que los demás países cumplan y respeten ese medio ambiente y están haciendo un esfuerzo de competitividad que están exigiendo que nosotros también lo hagamos.

En ese sentido, las propuestas que traemos nosotros y espero que toda la Cámara, se refiere a que se lleve adelante una política industrial que promueva el desarrollo de actividades productivas y nuevas tecnologías que permitan la consecución de un desarrollo económico compatible con la mejora de la calidad de vida y protección y conservación de la naturaleza, pero al mismo tiempo de esa política industrial global, medidas también concretas, programas específicos que ya se están realizando desde la Comunidad Valenciana, que ahí están en los presupuestos de este año y de años anteriores que están teniendo una buena acogida, pero incentivar con más fuerza si cabe esos programas para que las actividades industriales que se hagan sean respetuosas con la naturaleza.

Se trata, por tanto, de una concepción global de protección de la naturaleza, no solamente en medidas específicas de conservación de nuestros espacios naturales, sino también desde el propio desarrollo económico que hemos de tener de una manera sostenible de acuerdo también con todas las directrices europeas, y de acuerdo también con las propuestas contenidas en el reciente congreso mundial del Medio Ambiente celebrado en Río de Janeiro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señor Arenas, es usted un fichaje para el PP, es usted nuestro Maradona, nos lo está poniendo usted de cine. No sé si es un submarino nuestro ahí, pero después de censurar la labor del senyor conseller de Medio Ambiente, se mete con el de Industria y viene a reconocer que no ha hecho nada, cuando dice usted que hay que hacer una política y da unas líneas maestras por las cuales debe moverse a partir de ahora una conselleria. O sea, usted si realmente está en disconformidad con todo lo que han hecho, dígalos, hágalos un voto de censura y a otro asunto, o súpese a nuestras críticas porque desde luego... esto es fenomenal.

Mire usted, esos cantos que hace usted a la cultura y al desarrollo de la investigación, etcétera, se pueden reducir en

cifras, y la cifra es la siguiente: la Comunidad Valenciana destina a investigación y desarrollo un 0'22 de su PIB, cuando la media española es un 1, o sea, 5 veces menos que la media española, venga usted ahora con canciones y haga milagros sin dinero, o sea, usted cocine sin alimentos y verá a usted lo que le sale; el aire, usted va a cocinar el aire.

Y en cuanto a los espacios, la protección global y la política global. Es que usted a partir de las últimas encuestas lo ve todo en globo, lo ve todo en globo, oiga, y esa es la globalidad suya, una globalidad en estado estable y todas las demás cosas que tienen que ver con mucha más tranquilidad. Y, realmente, aquí dice usted que hay que hacer una propuesta de vertebración del medio ambiente. ¿Usted no se ha enterado que la Comunidad Valenciana tiene la Ley 5/88 de Parajes Naturales, y que no se ha gastado para nada? No han hecho ustedes absolutamente nada en materia de parajes naturales, en absoluto, no lo han gastado para nada, mire usted, un detalle, ¿usted cree que hay derecho a que venga a decirnos que va a hacer algo y que somos unos incultos ecológicos cuando la justa del parque natural del Peñón de Ifach no se ha reunido desde el año 90, desde el año 90? ¿Desde cuándo no se han reunido la del parque de la Albufera? Pues, desde hace dos años, más leyes para incumplirlas. ¿Usted qué se ha creído, que no nos enteramos nosotros, y otra leyecita para huir hacia adelante?

Usted lo que ha de hacer es que se hagan los planes especiales, que fue la política que iniciaron en el año 86, y déjense estar de historias, usted tiene suficiente soporte con la Ley 5/88 del 24 de julio, que usted ha ignorado por completo, usted desarrolle los planes especiales que tiene pendientes, que se reúnan las juntas directivas de los correspondientes parques que están declarados o espacios protegidos, y déjese estar usted de romances, ahí es dinero, infraestructuras, personal y junta directiva, y después huya usted hacia adelante si le hace falta una nueva ley.

Todo lo que usted ha dicho hasta ahora es crítica a sus consellers y como tal la tomamos.

Nada más, gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Mire usted, señor Quirós, cada vez que interviene sólo hace darme la razón y darnos la razón al Grupo Socialista porque demuestra su analfabetismo ecológico.

Resulta que estamos hablando de desarrollo económico compatible con el medio ambiente. Resulta que hay acuerdo de la Comunidad Económica que habla de desarrollo sostenible, resulta que la conferencia de Río toma acuerdos específicamente sobre desarrollo sostenible, y usted cuando sale aquí me habla de los parajes naturales exclusivamente. Es que ese es el problema, es que el problema para ustedes la protección de la naturaleza es exclusivamente la conservación de los parajes naturales; por eso cuando se le plantea a usted un planteamiento integral de desarrollo económico compatible con la naturaleza, cuando se les habla de desarrollo sostenible no saben qué decir porque no saben cuál es la postura de una sociedad industrial avanzada en la protección de la naturaleza y en la conservación del medio ambiente.

Y esto es lo que sucede, que aquí cuando usted ha salido ni una sola vez ha hablado de desarrollo sostenible. ¿Por qué? Porque no sabe de qué va. Yo respeto mucho su postura, señor Quirós, respeto mucho la postura del Grupo Popular, pero le digo que ustedes deberían tener una postura más moderna

sobre la conservación de la naturaleza, una visión más integral de lo que es el medio ambiente, no exclusivamente protección de parajes naturales, es mucho más, es una ley, es una normativa, es un desarrollo industrial que permita que hagamos ese desarrollo compatible con la conservación de los recursos para que los que vienen detrás de nosotros también tengan recursos, porque también en esa política podemos entender la Ley de Saneamiento, todos los temas de ley de política hidráulica pero no exclusivamente la protección de parajes.

Por eso queremos que la Comunidad Valenciana, que es puntera en una política industrial en nuestro Estado, sea también puntera en una política que sea la que desarrolle en este momento en nuestra zona permitiendo la conservación de la naturaleza. Y eso está recogido en buena medida en los presupuestos de este año y de años anteriores, y cuando tengamos oportunidad leeremos todas las partidas destinadas, que son bastantes, a incentivar a los industriales para que hagan ese desarrollo compatible con la naturaleza.

Nada más.

El señor president:

Señor Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

Señor Arenas, le agradezco mucho sus consejos globales, siempre es bueno; la política así, cuando se lanzan líneas globales, todos estamos de acuerdo. No le vi a usted en la inauguración de la exposición sobre parques naturales, podría haberse llevado usted como conclusión esto, el resultado, esto, una tarjeta postal de un parque natural, porque no hay nada más que decir, no sé cuál es, una tarjeta postal con unos patos, y, esto, parajes por aquí, ¡mire una tarjeta postal!, el Peñón de Ifach, claro, como se va a reunir la junta... Esto es el resumen de la labor realizada, y está muy preocupado, lo disimula, pero está muy preocupado, se va a casa y no duerme, caramba, «cómo estoy de preocupado con el desarrollo ecológico que nos estamos hundiendo»; otra tarjeta que era sobre el desierto de Las Palmas, está preocupado por el desierto de Las Palmas; otra sobre el parque natural de la Albufera, deténgase usted en el Parque Natural de la Albufera y dígame usted si realmente aquello en el tiempo que llevamos ha mejorado o no ha mejorado, aquello es nauseabundo, aquello es realmente un puré de guisantes que aquel que se cayera y bebiera un poco de aquel agua no sabría ni qué tratamiento darle ahí, microbios de todas las clases.

El resultado es que usted no ha podido contestarme a las cifras que le he indicado; ahí se da un 0'22, ese es el interés real por el desarrollo cultural; principios sin financiación, señor Arenas, no me traiga ni uno; aquí le he dado a usted una cifra concreta, el apoyo financiero al desarrollo de la cultura, de la investigación y del progreso y naturalmente en todos los aspectos, no va usted a darle exclusivamente al ecológico, es el 0'22 del PIB, y en España el 1, aquí separa la quinta parte después de 10 años socialistas; son ustedes, aquí ha gobernado este sector 10 años y cuando oigamos en sus campañas electorales «hay que llevar la cultura al pueblo, hay que utilizar los medios de difusión porque la cultura ante todo, etcétera, etcétera, somos los representantes de la cultura», «los ignorantes, los incultos, los no sé qué...» El resultado es que el 0'22 por cien de la media española que, naturalmente, es la más baja de Europa...

Mire usted, en el Peñón de Ifach, en sus 500.000 metros hay una riqueza silvestre de variedades florales que significa la quinta parte de la totalidad de la que hay en Noruega; imagínese usted el abandono para que no se reúna la junta en dos años y medio, para que haya una sola empleada, para que tengan

cerrado allí... Inauguró un bar el señor Lerma, «esto es el centro de no sé qué...», para que vea esto cómo funciona, para tomarse el cafelito los investigadores. No me ha contestado usted a las cifras.

¿Y usted cree que con el 0'22 podemos hacer ese horizonte de desarrollo si no se ha hecho en realidad ningún plan contra los residuos sólidos? Si esto es un erial en materia de protección del medio ambiente, si nuestros ríos son una auténtica catástrofe en 10 años de su gobierno. ¿Qué me va a contar usted ahora que con una ley lo va a arreglar? Una ley es papeles, más papeles, que son especialistas en papeles, folletos, maquetas, proyectos, conferencias, cursillos y reuniones masivas que no conducen más que a palabras, palabras, palabras.

El señor president:

Señor Quirós, muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta defendida por el Grupo Socialista.

Comienza la votación.

Votos a favor, 48; 21 en contra; 6 abstenciones.

Para defender las propuestas del Grupo Parlamentario Popular tiene la palabra el señor Castelló.

El señor Castelló Boronat:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Voy a defender conjuntamente las propuestas 15.580 y 15.581.

La primera de ellas se refiere a la financiación autonómica; esta es una cuestión que ya se ha debatido en esta Cámara en sucesivas ocasiones, yo creo que todos somos conscientes y compartimos que sin financiación no hay autonomía política que valga, es decir, si no hay autonomía en la financiación no hay autonomía política. Yo creo que esto es una cuestión básica. Lo que propone, lo que pretendemos con esta propuesta de resolución, por resumirlo, son dos cosas, con un objetivo. Y empiezo por el objetivo. El objetivo es que esta Cámara que en otras ocasiones ha manifestado su apoyo al Gobierno en unos criterios a la hora de defender la financiación autonómica, en donde debe defenderla el gobierno de la Generalitat, en el marco del Consejo de Política Fiscal y Financiera, tenga el respaldo de todos los valencianos sobre esos criterios. Y creo que, no sé si textualmente, pero casi textualmente, los 4 criterios que aquí se enumeran, el propio conseller los ha manifestado en esta Cámara en algunas ocasiones. Digo que no sé si textualmente, pero casi textualmente. Esta es la primera parte de la propuesta.

Y en la segunda parte, lo que queremos es ser partícipes. Ser partícipes. Que estas Cortes sean partícipes de lo que está ocurriendo en el proceso de desarrollo del sistema de financiación autonómico en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, porque ocurre que en el acuerdo se concretaban varios grupos de trabajo. Que esos grupos de trabajo concretamente eran sobre la corresponsabilidad fiscal, sobre el fondo de nivelación y sobre la financiación de los servicios sanitarios. Que en el acuerdo se dijo o se concretaba que antes del 30 junio tenían que estar acabados los informes que parece ser que están acabados esos informes, pero que en esta Cámara estamos en el mes de febrero y no sabemos nada, nada de cómo está eso.

Y creo que, en un tema como este tan importante y tan transcendental, es bueno que, por una parte, el Gobierno, del Partido Socialista, en este caso, pero que, en cualquier caso, si yo formara parte, porque mi grupo fuera el mayoritario y el gobierno fuera del Partido Popular, digo, se sienta absolutamente respaldado en, ya no sus reivindicaciones, sino

en el impulso que creemos que debe de tener este gobierno y el conseller de Hacienda, llevar adelante el desarrollo de ese sistema de financiación autonómico.

Y, en la segunda cuestión, ya digo, es un creo que legítimo interés de conocer esta Cámara, qué está ocurriendo en el Consejo, qué está pasando con los informes, con los trabajos; incluso, poderlos debatir en la Comisión de Economía o en este Pleno, y aportar también nuestros puntos de vista y nuestro apoyo en cualquier caso.

En la segunda propuesta, la segunda propuesta trata, yo creo, de algo fundamental en el futuro, muy importante. Las autonomías son Estado. O por lo menos ese es nuestro criterio. Son Estado. El problema está en que el Partido Socialista, hasta estos momentos, me da la sensación de que está utilizando las autonomías no como parte del Estado y Estado mismo, sino como meros órganos de descentralización administrativa. Pero nada más.

Por eso, pedimos que se impulse, que se reivindique, precisamente, ese principio de participación de las comunidades autónomas en la formación de la voluntad del Estado como vehículo precisamente de vertebración y coordinación del estado autonómico. Hay muchas maneras de poder desarrollar todo esto. Está en discusión la posible reforma del Senado. Puede haber otra fórmula de llevar eso adelante, que podría ser una conferencia de presidentes autonómicos. No vamos a entrar en eso. Simplemente, reivindicamos esa cuestión como necesaria, absolutamente necesaria para el futuro y para Europa unida.

Y, en segundo lugar, pues también, evidentemente, pedimos participar todos de cuestiones que nos importan en Europa. Concretamente y especialmente de dos: de lo que son los planes de desarrollo regional y de nuestra posible futura participación en el Comité de las Regiones de Europa.

Creo que son dos propuestas, que en ningún caso tienen una filosofía política partidista o partidaria, y que yo creo que le haríamos un gran favor, no sólo a los valencianos, sino a este actual Gobierno, si la Cámara unánimemente las votara favorablemente.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Fuentes, tiene la palabra.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Ací s'han defensat dues propostes diferents i anem a donar-li una contestació diferent. Respecte a la primera proposta, a aquest diputat no li consta que la Cambra s'haja manifestat en contra de l'acord que vam prendre per unanimitat, i està publicat en el *Butlletí Oficial de les Corts* número 13 on es parlava del criteri de la igualtat en recursos per càpita. Per què tornar a reproduir aquesta Cambra els seus acords? Primer punt.

Segon punt. Ha hagut una resolució signada i aprovada, pràcticament, per la resta dels grups, sobre tot per part d'Esquerra Unida, respecte a un criteri quant a la corresponsabilitat fiscal. És a dir, primer punt, tenim un acord unànim de la Cambra, que no és contradictori per allò que nosaltres hem dit. El que vosté diu de les dues parts.

En segon lloc, allò que vosté demanava en el seu punt segon és exactament el mateix que nosaltres estem demanant en la proposta que aprovarem.

Tercer punt. Quan vosté parla de definició de participació territorial i recaptació d'impostos o de la xarxa tributària de l'Estat, justament aqueixos dos elements van lligats a la

corresponsabilitat fiscal, que és un dels grups de l'acord del 20 de gener de l'any 1992 que tots aprovarem. Per tant, vosté demana allò que ja ha aprovat el Consell de Política Fiscal i Financera o bé allò que es va aprovar per una resolució d'unanimitat, que nosaltres agraïm.

En segon lloc, nosaltres també agraïm, ho dic ací, el fet que tota la Cambra recolzara la proposta que inicialment presentàrem, una transaccional que després els grups aprovarem. I, en darrer lloc, jo li diria una cosa: creu vosté que és en un debat d'aquesta importància, que és un debat general, de resolucions generals, al final ho resumim en què done informació el Consell? La impressió que té aquest diputat és que al final en el seu segon apartat de la primera proposta, vosté diu: «i que s'informe ací». Jo crec que no és el debat aquest per a acabar demanant això.

I després, respecte a la segon part, li diria, la seua altra proposta, li diria el següent: en primer lloc, un aclariment. Supose que vosté en la seua proposta, quan parla de la voluntat de l'Estat, es refereix a l'Estat espanyol. Com ha dit que autonomia és l'Estat, doncs Estat espanyol. Una vegada aclarit això, volia dir el següent: vosté sap que des del dia 29 d'octubre està constituïda la conferència per als assumptes relacionants amb les comunitats europees, en la qual participa aquesta autonomia, consell d'administració pública i ministeri de... Aleshores, no demane allò que està constituït des del 29 d'octubre.

Segona part. Vosté està demanant que es participe, que s'informe sobre la nostra participació de la comunitat en el comitè de regions de la Comunitat Europea. Sap vosté que això està recollit en el tractat de Maastricht? Però que abans de Maastricht està recollit, d'acta única, l'assemblea de les regions europees, que no és el mateix? I que a l'assemblea de regions ja hi ha una cosa, mentre que el comitè de regions haurà d'esperar que s'aprove el de Maastricht, que no està ratificat?

Per tant, no demanen coses que no té sentit. És a dir, vostés al final, el resum és que el Consell informe. De les seues dues propostes, que el Consell informe. Com a novetat. No ho entenc.

El senyor president:

Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Sí. Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, lo que ha quedado muy claro de su turno en contra de las propuestas es que, como no habían, porque no los tienen, porque no hay una argumentación seria, usted se sale por los «cerros de Úbeda» y además diciendo y argumentando cosas que aquí en las propuestas no se dice. No se dice en absoluto.

En la primera, concretamente sobre la financiación autonómica, que esos criterios están contemplados. Y yo digo aquí que se impulse sobre esos criterios. Si no me parece que además repetir o de alguna forma darle el carácter de propuesta de resolución precisamente después de un debate de política general, con la importancia que tiene eso, recogiendo manifestaciones y apoyos sobre esos temas, que los ha habido en la Diputación Permanente y en esta misma Cámara, creo que es lo que le da la importancia.

Y no tiene nada que ver, que existan ya de una u otra manera, contemplados o recogidos en el *Diario de Sesiones*, de una u otra manera, y que en el acuerdo de financiación autonómica estén estos criterios para no decir... Porque vamos, lo que usted ha dicho es que como están ya contemplados en el acuerdo, es que ya son realidad. Y eso es lo que no es cierto. Eso es lo que no es cierto. Y lo que nosotros pedimos es que,

precisamente, se impulse en ese sentido. O sea, se avance. Se avance por ahí.

Con respecto a su argumentación del principio de participación. En ningún caso veo yo en la propuesta que se diga que se constituya nada que ya esté constituido. Yo he dicho que hay fórmulas. Y apuntaba alguna. Tampoco quiere decir que eso esté en contradicción o que esté pidiendo que se constituya algo. No he dicho en absoluto eso. Para nada, para nada.

Y luego en la segunda parte, que nosotros lo que pedimos es información y participación. Y participación. Saber el plan de desarrollo regional antes de que se presente. Y la participación de la Comunidad Valenciana en el Comité de Regiones de la Comunidad Europea, ya sabemos que se trata de Maastricht. Por supuesto que lo sabemos. Y sabemos que se tiene que constituir. Lo que queremos también es saber cómo funciona eso. Cómo funcionará eso. Que se nos informe. Y poder participar también. Porque ya he dicho antes, y creo que es la importancia de estas dos propuestas, que no son propuestas que estén hechas ni que estén dirigidas hacia o desde una filosofía concreta. En absoluto. Y el resumen no es el que usted ha dicho de solicitar exclusivamente información.

Y en muchas propuestas de resolución, no solamente en este debate, sino en otros debates de política general, en donde, al final, se dice que el Consell informará de las gestiones realizadas sobre la propuesta concreta. Creo que eso no es nada grave. Lo que pasa que eso es algo que a ustedes les molesta muy mucho. Muy, mucho. Porque están acostumbrados a que «yo me lo guiso, yo me lo como». Y eso es lo que nosotros no queremos.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Gracias.
Señor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Està claríssim. Ha utilitzat escassament un minut per a defensar la seua proposta primera, on diu que no li he contestat. Vosté mateix s'ha contestat. Li he dit una cosa, li agraiïc el seu recolzament a la proposta conjunta amb Esquerra Unida. Però que he de repetir-li jo a vosté que la igualtat de recursos per càpita, que vosté demana com a primer punt essencial, va ser aprovat per unanimitat en aquestes Corts ja fa més d'un any, en novembre del 91. Perquè hem d'estar repetint sempre el mateix?

Quan vosté parla del tractament de diferències entre comunitats, està fent referència a la LOFCA, article 13? No està aprovat en el Consell de Política Fiscal i Financera el 20 de gener del 92, per acord unànim d'aqueix consell, com anem a finançar-nos d'ací al 96? Quin impuls, si ja està acordat des del 20 de gener? I la resta, està dient el mateix que diem nosaltres, que el Govern impulse la corresponsabilitat fiscal. Si és que estem aquí, en aqueix mateix... No, si vosté, per on se'n va? I acaba dient: «i que el Consell informe». No diu vosté res d'informar.

Passem a la segon part. Després diu vosté: que el Consell reivindique davant l'administració central i que impulse la formació i participació. Però si és que ja està participant. Si és que no hem d'impulsar res. És que ja està participant. Altra cosa és que diguérem que volem participar. És que ja estem participant. Vosté no ho té clar, perquè ha dit que no tenia informació. No sap ni el que estem fent. I vosté està dient: «impulse». Estic informant-li que, des del dia 29 d'octubre, ja formem part d'aquest organisme que ha d'impulsar la

participació amb les comunitats autònomes en els assumptes europeus.

I, en segon lloc, no faça vosté un joc malabar ací. Ha hagut una potencial confusió, i vosté diu que la Comunitat Valenciana participe en el Comité de les Regions. Que tots estiguem d'acord en què es ratifique el Tractat de Maastricht, i quan es ratifique el Tractat de Maastricht és quan haurà de desplegar-se. Que ara per ara, l'únic que hi ha és que el Tractat de Maastricht no està exactament aplicat, i estem en un debat de política general i vosté acaba dient que volem informació. Està vosté utilitzant el tràmit parlamentari respecte a una pregunta o a una informació i convertint-lo en propostes i resolució d'un debat de política general.

Així que estem parlant que açò ha de ser una ocasió aprofitada per a, tots estant ací presents, veure quines són les millors solucions, i al final vosté diu que jo estic d'acord que la solució és que vinga i que informe.

Quan diem: eixes són les propostes, vosté diu: «no, és que hi ha una part primera i després vull que informe». I la part primera ja està donada, i una altra, si li falta informació, és lògic que vosté demane eixa informació. Jo crec que no hi ha falta d'informació. En tot cas, iniciatives que vostés tenen i que ningú no li llevarà.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Castelló. Podem votar-les conjuntament? Podem votar conjuntament?

Separadament.

Votem primer la 15.580.

Comença la votació.

Vots a favor, 23; 42 en contra. Queda rebutjada.

Passarem a continuació a votar la 15.581.

Comença la votació.

Vots a favor, 25; 39 en contra, 3 abstencions. Queda rebutjada.

El Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, el senyor Artagoitia, té la paraula per a defensar les seues propostes.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Muchas gracias, señor presidente.

De acuerdo con el planteamiento que el portavoz de Unión Valenciana hizo en el debate de anteayer, nuestro grupo ha presentado esta propuesta de resolución instando para intentar conseguir la constitución del Instituto Valenciano de Formación y Ocupación.

Aquí se ha hablado durante estos días de que el desempleo es uno de los problemas más graves y posiblemente el que más preocupa en este momento a la sociedad valenciana. La persistencia del desempleo a lo largo de estos años, incluso su incremento y repunte en estos momentos, pensamos que convierten a este problema del paro, como hemos dicho, en un problema fundamental.

Nos parece que es necesaria una correcta planificación del mismo y, como se dijo aquí, intentar concentrar las competencias distribuidas en aras a una mayor efectividad del tema.

Este instituto valenciano pensamos que, como finalidad, debe de tener la aplicación de una mejor política de fomento de empleo por la Generalidad, de modo especial atendiendo con carácter prioritario a los colectivos que presentan especiales dificultades para su incorporación al mundo laboral, satisfacer las necesidades de formación de los colectivos de desempleados y ocupados, adecuando sus conocimientos técnico-profesionales a las necesidades de las empresas valencianas, mejorar la información existente sobre el mercado del trabajo

para orientar los agentes económicos, empresas y trabajadores, hacia la oferta formativa que permita una mejor utilización y racionalización de los recursos humanos, y orientar y coordinar las diversas actuaciones que las consellerías puedan hacer.

Esta propuesta que ha sido presentada ha sido objeto de una transacción, por lo tanto, retiramos esta propuesta, puesto que queda incluida dentro de la transaccional suscrita por el partido socialista, la 15.627 de registro, cuyo epígrafe añadido es el que queda de la siguiente forma, que es el d.), punto añadido: «Realizar un estudio de viabilidad que analice la posibilidad de puesta en marcha de un instituto valenciano de formación e inserción profesional que pueda asumir las competencias de las diversas consellerías, de lo cual se dará cuenta a estas Cortes en el plazo de seis meses.»

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Picher. (*Remors.*) O sea, ¿que se parten el tiempo? Dos minutos y medio.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Evidentment, el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana i el Grup Parlamentari Socialista han arribat a un acord en una transaccional, en un tema que nosaltres considerem molt important, que són les funcions i serveis de l'INEM en matèria de gestió i de formació professional, així com també impulsar, a base de la transaccional que el senyor Fermín Artagoitia ha plantejat, per un tema que preocupa a tota la societat valenciana.

I jo crec que, realçant les dues qüestions més importants, seria impulsar la posada en marxa d'instruments d'avaluació i de programació i que, a través de prospeccions a nivell comarcal, sectorial i d'empresa, permeten detectar les necessitats existents i possibilita realitzar una millor programació en consonància amb les existències reals del mercat laboral. Finalment ja, establir un objectiu prioritari per a la realització de projectes formatius d'inserció professional dins del col·lectiu a què van dirigits.

Per tant, estem d'acord en la transaccional i anem ara a votar-la favorablement.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació. Perdón. Señor Ramírez, tiene la palabra para el turno en contra.

El señor Ramírez Valentín:

Señor presidente.

Señorías.

Estamos ante una propuesta de resolución que pretende algo y que, por mucho que ha querido ser disfrazada, ha resultado imposible soportar el disfraz. Pues no en balde han pasado diez años de comportamientos difíciles de ser disimulados.

Cuando el presidente del Consell anunció en su discurso la voluntad de presentar un plan de formación profesional ocupacional, pensé que esta vez iba a ir de verdad y en serio lo del consenso, porque las cifras recientes así les llamaban a ustedes a ese consenso. Pero no ha sido así. Alguien no interpretó bien el mensaje del presidente y una idea-fuerza capaz de ilusionar a toda la cámara ha sido tratada con un procedimiento de antidensidad de ideas y la han dejado falta de concreción y vacía de contenido. Posiblemente de lo que se trataba era de hacer imposible ese consenso y de cubrir

simplemente las apariencias ante el pueblo, ya que esta propuesta no compromete a nada. Y concretamente, el segundo apartado propone algo que, según el señor presidente dijo en su discurso, ya están realizando, pues cuentan con observatorios que van indicando las necesidades y evolución del mercado de trabajo, así como los tipos y clases de profesiones necesarias.

Esperamos que en algún momento nos explique cuáles son esos observatorios, y esperamos también que su lente sea de mayor alcance y precisión que ha sido hasta ahora.

También pretenden hacer creer que la Generalidad, en su exposición de motivos, triplica los recursos, y que ese incremento de recursos se reflejará también en triplicar la actuación del Consell en materia de formación profesional. Esto es falsear la realidad. La Generalidad, efectivamente, va a poder disponer de mayores dotaciones para dedicarlas al plan de formación profesional. Pero ¡ajo!, la Generalidad como administración, la Comunidad Valenciana no. La Comunidad Valenciana va a disponer de los mismos medios y recursos que hasta ahora seguía o tenía y podía disponer, a menos que contemos ya con los miles de millones que corresponderían si entra en funcionamiento el Plan Nacional de Formación Profesional Ocupacional, que parece ser que se dispondrá de 800.000 millones de pesetas.

Por todo ello, y por la falta de contenido, por no concretar la oferta del discurso del presidente, ni si quiera un plazo de tiempo, votaremos que no.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramírez.

Bé, passem a votar, si no hi ha torn de rèpliques, esta proposta que suposa la retirada de la proposta originària del Grup Nacionalista Unió Valenciana i una reforma de l'originària del Grup Socialista. D'acord?

Comença la votació.

Per 39 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les quatre de la vesprada.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 51 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Propostes de resolució 15.552, 15.545 i 15.650, de residus tòxics, incendis i sobre la marjal Pego-Oliva, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Es tracta de la proposta de resolució, com ha dit la pròpia presidència, número 15.550, que té una transaccional, s'ha fet una transaccional amb el Grup Socialista, que el que ve a canviar és el termini. Quan en la proposta de resolució es parlava que «les Corts Valencianes acorden que en un termini d'un mes el Consell de la Generalitat aprobe el decret de declaració de paratge natural de la marjal Pego-Oliva, en la línia de la resolució aprovada per aquestes Corts el 25 d'abril del 92». Eixe termini d'un mes es prorroga a un termini de tres mesos.

I en la proposta de resolució número 15.552 referent a residus sòlids, residus industrials tòxics i peril·losos, queda modificada de la següent manera. Ja està transaccionada també amb el Grup Socialista i diu: «Les Corts acorden que, abans de

finalitzar la present legislatura, el Consell de la Generalitat Valenciana presentarà, a proposta conjunta de les conselleries d'Indústria, Comerç i Turisme i Medi Ambient, un programa per a la gestió de residus tòxics i perillosos en la Comunitat Valenciana que incorpore la corresponsabilitat en el sistema de tractament a aquells agents econòmics implicats en la producció dels mateixos. Aquestes conselleries, al mateix temps, intensificaran els treballs de detecció i identificació dels residus tòxics i perillosos en el territori de la Comunitat Valenciana, de manera que, quan abans, es puga disposar d'un inventari de la situació.»

I com que, senyor president, entenc que les dues propostes de resolució han estat suficientment debatudes i alguna d'elles ja té una aprovació, recorde que per unanimitat d'aquestes Corts, les done per defensades amb la lectura del text i demane que passen directament a votació.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Taberner.

En principi jo he anunciat tres propostes, la 15.552, 15.545 i 15.550. Em sembla recordar que la 15.545 estava ja aprovada. Per tant, quedaven pendents la 15.552 i la 15.550. No, senyor Taberner?

El senyor Taberner i Ferrer:

Efectivament. El text original de les dues propostes de resolució es retira, modificant la primera el termini d'un mes a tres mesos, i la segona es modifica en el text que acabe de llegir. I, insistisc, done per defensades les dues propostes i demane que passe a votació. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

Presentades les propostes i esmenades d'alguna manera, com ha dit el senyor Taberner, ara voldria saber si hi ha algun torn en contra. Si hi ha un torn en contra... Per exemple, el Grup Popular, sembla que el seu portaveu, senyor Castelló, vol la paraula. La té per a explicar alguna cosa.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, presidente.

Para que se voten por separado las propuestas y que aclare exactamente cuál es la propuesta que se vota en cada momento. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

Bé, en primer lloc votarem... Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Més que res per a ordenar un poc els papers. El senyor Taberner ha dit que a les dues propostes hi ha o una espècie de transacció o una espècie de refundició per una esmena tècnica d'algunes paraules. M'agradaria saber si són exclusivament estes propostes les que estem votant, amb els afegits o modificacions que ha manifestat el senyor Taberner, o si, com a conseqüència de la transacció, també hi ha alguna proposta del Grup Socialista que quedaria inclosa i per tant decauria.

El senyor vice-president primer:

Em sembla una bona demanda.

Jo, eixa pregunta que fa el senyor Villalba li la pregunte al Grup Socialista si... (Remors.)

El senyor Arenas Ferriz:

La propuesta primera, la que se refiere a la marjal de Pego-Oliva, supone la modificación de la propuesta planteada,

15.545, por el Grupo... Perdón, 15.550, por el Grupo de Esquerra Unida. Ahí no hay ninguna propuesta nada más que la exclusivamente la de ese partido. Y solamente hay un acuerdo transaccional con el Grupo Socialista, por eso no hay intervención nada más que de estos dos grupos políticos.

En la otra, la referida a residuos tóxicos, se da idéntica circunstancia. Hay una propuesta que hace el Grupo de Esquerra Unida, que es la 15.552, y hay un acuerdo transaccional con el Grupo Parlamentario Socialista, que es la que se ha presentado en esa Mesa.

El senyor vice-president primer:

Jo crec que el Grup Popular té alguna cosa a dir al respecte. Vull dir, en principi ha demanat votació separada i, per altra banda, si permet que es pugen fer aquests tipus d'acord.

D'acord? Bé. Aleshores, com que faltava l'opinió del Grup Popular i la dóna, anem a passar a votar efectivament per separat una i l'altra.

En primer lloc votarem la de la marjal Pego-Oliva, amb l'esmena aquesta que ha dit el senyor Taberner, que ha anunciat el senyor Taberner, que en lloc de «en un termini d'un mes», «abans de tres mesos». És a dir, anem a votar, si no m'equivoque, la proposta registre d'entrada 15.550. (Remors.)

Comença la votació.

Per 34 vots a favor, cap en contra i 21 abstenció, s'aprova aquesta proposta.

I ara passarem a votar la segona proposta, que és la de residus tòxics, que originàriament era la 15.552, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. (Remors.)

Comença la votació.

Per 58 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, s'aprova aquesta proposta.

Algú sol·licita el torn per a...? No res? D'acord.

Passem a la següent proposta de resolució, la 15.623, i també 15.628. Perdó, la 15.624, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Nabàs. (Remors.)

El senyor Nabàs i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

La llei d'Ús i Ensenyament del Valencià atribueix al Consell la promoció i utilització del valencià als mitjans de comunicació, especialment als que depenen de la pròpia Generalitat. I la llei de creació de l'ens públic Radiotelevisió Valenciana fixa com un dels objectius principals impulsar la utilització del valencià, i tenint en compte la situació en què es troba l'ens públic Radiotelevisió Valenciana. Des de la perspectiva que està fent uns equilibris difícils de vegades, en ser una televisió pública, competint en el mercat amb altres privades. Ha estat incrementant-se constantment la utilització del valencià en la televisió, reconeixent tothom que en ràdio, Canal-9, és al 100% el valencià la llengua que s'empra.

I des d'aqueixa perspectiva i en eixa realitat complexa de la competència i ser un servei públic, el Grup Parlamentari Socialista proposa a tota la Cambra el que demanem al consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana que impulse la possibilitat que cada dia més s'empre el valencià, i al mateix temps s'empre també i s'utilitzen els programes de producció pròpia de la televisió. Un altre dels objectius en crear la televisió pública valenciana era que servira, en certa mesura, per a desenvolupar, per a impulsar la producció audiovisual en la nostra comunitat.

Pensem eixa producció pròpia que cada dia està incrementant-se en televisió valenciana, ha d'incrementar-se cada vegada més, i amb l'equilibri necessari, televisió pública estar en el mercat, pensem que tots els grups parlamentaris recolzaran aquesta proposta del Grup Socialista.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs. (*Remors.*)

Si no hi ha cap torn en contra davant aquesta proposta, passem a votar-la. Recorde que és la proposta 15.624, sobre l'increment de l'ús del valencià per Televisió Valenciana.

Comença la votació.

Per 54 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció, s'aprova aquesta proposta. (*Remors.*) Senyor Botella.

Si ningú no vol explicar el seu vot, passem a les propostes del Grup Popular. En concret la 15.586, de sanitat.

Senyor Botella, té la paraula. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señorías, con gran satisfacción he de decir que hemos llegado a una enmienda transaccional todos los grupos de la Cámara, que paso a leer.

«Que la conselleria de Sanidad y Consumo convoque a la mesa sectorial para tratar sobre políticas de formación y promoción del personal, acerca de los sistemas de incentivación y motivación, y sobre las mejoras de la gestión de los recursos humanos.»

Muchas gracias.

Retiro, por supuesto, la enmienda que nosotros presentábamos.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Passem a votar aquesta proposta transaccionada.

Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

Senyor Botella, té la paraula per a defensar la 15.587, sobre la droga.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Empezaba felicitándonos, antes de leer la transaccional, por un hecho que creo que es claro. Que es la sensibilidad de toda la Cámara hacia el fallo que tiene el sistema sanitario. No solamente en nuestra comunidad, sino el fallo que tiene el sistema sanitario dentro de toda la nación, y cómo, con esta enmienda transaccional, puede corregirse.

Es cierto que hemos pasado por unos años de turbulencia sanitaria en el cual se ha intentado por todos los medios, apartar a la figura del médico como eje único y vertebrador de todo un sistema que era proporcionar salud al ciudadano. Cómo, veíamos, se iban alejando cada vez más los objetivos de lo que es un sistema de profesionales al cargo de su profesión y de su responsabilidad ética, hacia un mundo de convertirlos en el mundo del trabajo.

Esto que es reconocido, y doy por ello la enhorabuena, por el propio Partido Socialista en su XI congreso celebrado en el mes de noviembre, creo que es fundamental para que en el futuro podamos hablar de que el sistema sanitario tiene una corrección suficiente. Bien es cierto que hemos pasado por unas circunstancias, durante todo el 92, muy desagradables para el mundo sanitario. Esas circunstancias han sido que se han puesto de huelga todos, absolutamente todos los sectores sanitarios...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, senyor Botella. Un momentet. És que estem després de dinar i potser estem una miqueta perplexes respecte al que passa. Nosaltres, jo almenys, he intentat pensar,

plantejar el passar a una nova proposta de resolució, la 15.587, que és sobre la droga. Perquè l'altra teòricament l'havíem aprovada i ningú no havia plantejat cap intervenció.

El senyor Botella Crespo:

Yo venía para explicar por qué sí y por qué hemos hecho la transaccional, que es lo que estaba intentando hacer, como se ha hecho hasta ahora. Pero, vamos, si la presidencia entiende lo contrario, me someto a...

El senyor vice-president primer:

No, no, no, senyor Botella.

La presidència ací no vol immiscir-se més que creu haver entès que ningú no ha volgut explicar el seu vot i, en conseqüència, he passat a la segona proposta. Però si algú vol explicar el seu vot, aquesta presidència no té res a dir. El que passa que, naturalment, quan he cregut que ja havia passat el temps suficient perquè la gent demanara poder parlar, he passat a la proposta següent. Però, senyor Botella, vosté té tota la llibertat per a explicar tot el que vullga.

El senyor Botella Crespo:

No, pero vamos, es que hemos podido confundirnos...

El senyor vice-president primer:

És possible, és possible. És possible.

Algun grup vol explicar el vot pel que fa al tema anterior? És que així ho ha entès la presidència. Per això li he convidat a vosté que baixara a la trona a parlar del tema següent.

Molt bé. Doncs parle del tema següent, de la 15.587. De tota manera vosté sempre tindrà la paraula perquè vosté tenia dues propostes, una consensuada, que hem pactat que es fera al principi, i després les que quedaven pendents el propi portaveu podia defensar-les. I en això estava jo. Jo estava que vosté estava parlant de la droga, però, quan he escoltat que estava parlant de sanitat, per això li he cridat l'atenció. Però res més.

El senyor Botella Crespo:

Estaba defendiendo y justificando por qué habíamos llegado a un acuerdo y leer la propuesta. Pero, vamos, me voy por los papeles de la droga, me bajo los papeles de la droga... (*Rialles.*)

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Li ho agraiïsc, senyor Botella. Li ho agraiïsc, senyor Botella. Perquè jo crec que la gran majoria dels diputats una miqueta convenen en mi que creiem que estava parlant de la droga.

Moltes gràcies.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Sí, senyor Agramunt, té la paraula.

El senyor Agramunt Font de Mora:

El señor presidente había ofrecido la posibilidad a los grupos de explicar el voto, que es lo que estaba haciendo el diputado señor Botella. No entiendo yo las exclamaciones del resto de la Cámara. Espero que pueda el señor Botella explicar su voto y luego pasar a defender la otra propuesta.

El senyor vice-president primer:

Hem convingut que eix moment havia passat i que estàvem ja en el tema següent. Senyor Botella, pot continuar el tema següent.

El senyor Botella Crespo:

Para terminar rápidamente lo que estábamos diciendo, pues enhorabuena a toda la Cámara por haber abierto la mesa sectorial de negociación que se había quedado interrumpida durante toda la legislatura pasada y que no se había llegado a ningún acuerdo. Y que esperamos que en éste y con esta propuesta de resolución que mandata a esta conselleria, que fue incapaz durante toda la legislatura anterior de llegar a ningún acuerdo, en esta legislatura llegue.

Respecto al tema de las drogas. En el tema de las drogas nosotros hacemos una propuesta que es la misma que hacíamos en los presupuestos de 1992.

Como ustedes han podido comprobar no hemos estado hablando en lo que vamos de legislatura del tema de la droga. Nosotros propusimos un período, que fue este período entre presupuesto y presupuesto, para que se formase una cosa que decíamos la mesa de la solidaridad. Que aquello podía no entenderse, que aquello no se ha creado y que decíamos entonces: señores, el tema es tan serio, tan serio, como para que la responsabilidad se comparta por parte de todos los grupos políticos de esta Cámara. El problema es tan serio que debemos hacer algo donde los partidos políticos podamos sentirnos vinculados a esta lucha contra la droga. Hemos pasado un año, no hemos hablado de este tema y hoy es el día que volvemos a proponer lo mismo. ¿Qué quiere esto decir?

Me perdonará un momento el auditorio. Si se pueden callar, seguimos, y perdone, señor presidente, que sea yo el que le tenga que llamar la atención, pero es que estaba hoy muy mal por aquí detrás.

Vamos a ver. Lo que les estoy diciendo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, aquesta presidència li demana excuses.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente. Sé de su cortesía.

Lo que les estamos diciendo es, ni más ni menos, que se cree esta mesa de la solidaridad autonómica compuesta por todos los partidos políticos con representación parlamentaria con unas funciones que no quieren hurtar nada al ejecutivo, que son las de asesoramiento y control de la administración autonómica en sus actuaciones. Nada más lejos de quitar ni competencias ni quitar responsabilidades, pero sí algo tan cercano como colaborar en este tema, que en el momento actual afecta a una de cada trece familias en la Comunidad Valenciana. Sí querer colaborar en algo que es tan trágico como que exista una muerte diaria de nuestros jóvenes en la Comunidad Valenciana por este tema. Ustedes ahora pueden coger y simplemente rechazarla o pueden hacer una transaccional ahora. Pueden hacer lo que quieran con ella.

El año pasado, insisto, quisimos proponérsela. Ustedes el año pasado dijeron que era posible. En el ayuntamiento de Valencia lo han exigido. Nos extrañaría que ahora votasen en contra. Nuestro ofrecimiento a compartir esas responsabilidades y ayudarles en la lucha contra la droga está aquí y ustedes son los que tienen la pelota en el tejado.

Ahora, ¿van a volver a decir que no, que no quieren esto, que tienen una dirección general de la droga que es maravillosa? Bueno, pues si ustedes la rechazan y eso es lo que me dicen, entonces ya entraríamos en el turno de réplica a dar algún tipo de explicaciones.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, vosté hem sorprén a mi en aquesta proposta, que no acabe d'entendre massa què és el que vol dir. Perquè en principi donaria la impressió que el que vosté vol és que es constituísca en aquesta Cámara una organització no gubernamental més per a combatre la lluita contra la droga, em dona a mi eixa sensació. Una mesa de solidaritat autonòmica que estiga composta per tots els partits polítics en representació parlamentària en funcions d'assessorament i control de les administracions autonòmiques en matèria de drogodependència.

Quan es referix a les administracions autonòmiques, supose que es referirà a conselleries, no a altres administracions autonòmiques. Del text no es desprén això, es desprén una altra cosa. Que açò seria per a assessorar a altres comunitats autònomes en matèria de drogodependència.

Al·lores, començant per la primera. Mire, jo crec que és totalment erroni voler plantejar ací una organització no gubernamental en la lluita contra la droga, i a més que isca d'aquesta Cambra. Aquesta Cambra té altres coses a fer, no eixa. En essencial, legislar. Eixa és la que ha de fer.

Però és que a més vosté no ignora, perquè jo el faig una persona informada, que òrgans d'aquest tipus, d'aquestes característiques que vosté vol plantejar ací, ja estan fets al nivell que correspon. Perquè vosté sap que existeixen, tant en l'àmbit nacional com en l'autonòmic. Que hi ha a nivell nacional un òrgan legislatiu, que és la comissió mixta Congrés-Senat per a l'estudi del problema de la droga i el nivell executiu de la conferència sectorial que administra una política de prevenció i atenció. Vosté sap que no té res a veure la comissió mixta Senat-Congrés amb la taula de solidaritat que vosté vol plantejar ací. No té absolutament res a veure.

Al·lores, jo ho he dit ja en altres intervencions, no hui, sinó quan s'ha tractat aquest tema, que la dreta d'aquesta Cambra, el Partit Popular, es preocupa molt per la droga, es preocupa molt. En els textos que presenta ací i en les seues declaracions ocupar-se'n, se'n ocupa poquet, molt poquet. Perquè totes les dificultats que venen en la lluita, prevenció i reinserció de la droga, venen especialment per part del Partit Popular. Cada viatge que s'intenta subministrar metadona vostés estan en contra, vostés estan en contra. Cada viatge que s'intenta fer llocs de reinserció, vostés estan en contra perquè no els agrada mai el lloc. Quan es tracta de fer residències per a malalts del síndrome, vostés diuen que no, que no.

No em recorde al senyor Torner que jo li recorde al senyor Bolín, que tinc una memòria excel·lent, tinc una memòria excel·lent. I jo li demanaria a la presidència l'emparament perquè, mentre jo estiga intervenint, no feren «chascarrillos» per ahí, no feren comentaris per ahí, si és possible.

Per tant, jo crec que el plantejament que vosté fa és un plantejament completament equivocat, completament equivocat. Una mesa de la solidaritat de la lluita contra la droga és una cosa que jo no l'he escoltada en cap lloc i no la conec, i he demanat referències a veure si alguna altra comunitat autònoma, en algun altre lloc hi ha una cosa pareguda. Jo crec que no. Però, com vosté tracta de donar palos de cec i com han vist que el tema de la droga està dins del *ranking* de preocupacions que més preocupa als espanyols, doncs anem a veure, ja que hi ha tota una sèrie d'organismes que tenen les conselleries i que té el Govern autònom previst, doncs anem a inventar-se una altra figura, una figura que serà la taula de solidaritat. Doncs molt bé. Solidaritat, Polònia, no sé, alguna cosa per aquí...

Però, en fi, ens anem a oposar perquè no té raó de ser.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.
Y gracias, señor Picher, muchas gracias.

Mire, le voy a decir una cosa, le voy a decir una cosa porque hay gente de su partido que sí la conoce: en la lucha contra la droga y en asociaciones no gubernamentales que apoya su propio gobierno llevo yo ya doce años. Y por eso, a lo mejor, hemos tenido la prudencia de no hablar de este tema, pero usted sigue siendo un poquitín imprudente. No funcionamos, no funcionamos en absoluto por los *rankings* de preocupación que puedan dar las encuestas del CIS, porque entonces yo le diría que el *ranking* de preocupación tiene que ser para ustedes que están perdiendo, no para mí.

Pero vamos a lo que usted dice: la lucha y prevención. ¿Sabe de quién es la responsabilidad de la lucha y prevención de la droga, señor Picher? ¿Sabe de quién es la responsabilidad? ¿Sabe de quién es la responsabilidad? Porque, vamos, me imagino que ya somos todos mayorcitos para saber que la lucha y prevención es responsabilidad el gobierno de la nación, única y exclusivamente del que autorizó la reforma Ledesma, de ese mismo gobierno que es incapaz no solamente de haberlo solucionado, sino de haber aumentado el problema. Y no he hablado de eso. Es usted el que habla. Y no me he opuesto a que se haga nada de eso, sino a favorecerlo. Y no hemos hablado ni queremos hablar de eso, porque estamos en la Comunidad Autónoma.

¡Hombre! mire usted, quiere que hable. Pues mire usted, datos de su Comunidad Autónoma. En los seis últimos meses, de junio a diciembre, 1.740 nuevos dependientes en nuestra Comunidad con 53 muertes por heroína. ¿Le vale ese dato? Si quiere, seguimos. La segunda Comunidad de todo el territorio nacional después de la Comunidad de Madrid, gobernado también por los socialistas, donde se vende y hay adictos a las drogodependencias.

Y creo que es absurdo este tema, de seguir metiéndonos ahí. Pero no, lo vuelve a sacar. El tema de la metadona, quiero recordarles, que nosotros dijimos aquí, el año pasado —que es la única vez que hablamos—, que no queríamos volver a hablar del tema de la metadona. Y léase usted, si tiene tanta memoria, que eso lo dijimos aquí en los presupuestos del año pasado, que lo hicieran de acuerdo a lo que se hiciese a nivel nacional, y la misma dispensación que se hiciese a nivel nacional en nuestra Comunidad, apoyada por nosotros y sin más tipo de debate. Eso viene en todas las intervenciones nuestras del año pasado.

El tema de inserción. ¡Hombre! claro, estamos de acuerdo. Y además sería maravilloso que usted nos hubiese venido aquí y hubiese dicho: «mire, para la inserción el 0'25 por ciento en todos los puestos de trabajo nuevos, lo hacemos.» ¿Porque sabe quién tiene posibilidad de hacer puestos de trabajo para los ex drogadictos? Usted, que tiene el gobierno.

Las residencias en los pueblos. ¡Hombre! en los presupuestos del año pasado dijimos «una por cada área sanitaria». Lo propusimos. ¿Sabe quién lo rechazó? Ustedes.

Señores, estamos pidiendo una cosa que es muy clara. Compartir responsabilidades. No le gusta el nombre de mesa, cambiemos el nombre de mesa. Tiempo ha habido, que la intención es clara. Yo no le pido a esta Cámara que nombre nada. Yo mandato, si esta Cámara lo tiene a bien, al Consell a que lo forme. Y lo que vengo aquí es a proponer una fórmula en la cual en un tema tan grave, tan grave, tengamos todos un algo de poder ir juntos. No se haga de esto un tema político,

porque es suficientemente grave, ahora para ustedes es grave y para nosotros puede serlo el día que gobernemos.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher I Buenaventura:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Botella, no ha acabat vosté d'entendre res, perquè a més mescla les coses. I jo no crec que les mescle a propòsit, és perquè no sap el que ha de dir o què és allò que ha d'especificar.

Mire, s'equivoca el Partit Popular quan diu que el problema de la droga és un problema únicament i exclusiva del Govern de la nació i del Govern valencià, s'equivoca. Nosaltres tenim la part de responsabilitat que ens pertoca, però al conjunt de la societat també, cadascú el que li correspon. S'equivoca. El que passa és que des del punt de vista electoral és molt bonic dir que l'única i exclusiva responsabilitat la té el Govern. Jo amb vostés no m'aclarisc, hi ha diputats del seu partit que diuen que ací vénen per a diferenciar-se del programa de Govern de la Generalitat Valenciana, no per a aportar. Fiquen-se d'acord, fiquen-se d'acord; o marquen les diferències constantment o aporten alguna cosa per a tractar de solucionar un problema que ens afecta a tot el món.

No diga que col·laboren, perquè no col·laboren. Vosté sap que l'ajuntament de València i l'ajuntament de Madrid, en la lluita contra la droga, no compartien ni un dels criteris del ministeri de l'Interior, ni un, fiquen com a excusa una llei que no té res a veure amb el problema eixe, no té res a veure, però no col·laboren gens, ni miqueta, ni el Madrid, ni el València.

Cada volta que s'ha plantejat per la Generalitat Valenciana o per qualsevol institució que s'ha de ficar un centre de desintoxicació, de rehabilitació, en la ciutat de València, vostés es neguen. Exemples, i ací tenim els mitjans de comunicació, els centres de distribució de la metadona, que no és la solució però és un pal·liatiu. I vosté es neguen, es neguen constantment.

Per tant, no diguen que vostés ara estan ací aportant una cosa novedosa. No és novedosa, si el que vostés proposen ja s'està desenvolupant diàriament en aquestes Corts a través de la comissió de Política Social i Ocupament. O és que no s'han enterat encara de quines són les funcions de la comissió? Les funcions de la comissió són eixes.

Per tant, el que vosté planteja ací no té cap sentit. I jo li dic a vosté que cada volta que plantegen que el problema de la droga és un únic problema del Govern, s'equivocuen, s'equivocuen. I vosté no em diga a mi quines són les estadístiques, que jo les sé, que les envien a vosté i a mi. Però, on les envien? A la Comissió de Política Social. Clar que sí, per tal que nosaltres allí tingam tot, regularment, cada mes, el grau que hi ha de malalties, de morts, etcètera, etcètera, per tal que tingam coneixement i obren amb conseqüència, no per a què elegim ací una mesa de la solidaritat, per favor. Jo no volguera dir-se-ho, però és que vosté només fa que apretar-me a què s'ho diga.

Vosté em diu a mi quin és el ranking de malaltia i de les morts de la Comunitat Valenciana? Vol que parlem de Galícia? Si vol que parlem de Galícia, parlem de Galícia, porta d'entrada de tota Espanya de la droga i paradís dels narcotraficants d'aquest país. Jo no sé si té responsabilitat o no, clar que amb la tàctica de vostés que diuen que únicament i exclusiva el Govern de la nació i el Govern aquest té responsabilitats, doncs ningun té la responsabilitat en eix cas

allí. Alguna responsabilitat hi haurà. I jo no dic que la tinga tota el govern gallec, tota no, però la part corresponent sí. Però no vagen per eix camí que la societat no els entendrà mai en la vida quan diguen que l'única responsabilitat d'eixa lacra social que afecta a milers i a milers d'espanyols la té únicament i exclusiva el Govern, igual per a d'això que per climallitat.

Res més. I per això se'ns anem a oposar.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar la proposta 15.587.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.612, sobre paratges naturals, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Sol·licite de la seua benevolència i de l'amabilitat de la resta de grups parlamentaris que es puga passar a debatre ara respecte a la proposta registre d'entrada número 15.614, deixant la 15.612 per al pròxim torn.

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Si no hi ha cap de problema, passem a debatre la 15.614, que és sobre finançació de la LOGSE.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

De res, senyor Villalba.

Per tant, té la paraula el senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Pretenc defensar la proposta de resolució número 15.614 que resa textualment: «Les Corts Valencianes insten al Govern valencià perquè realitze les gestions oportunes davant l'Administració central per tal que s'elabore la necessària i imprescindible llei estatal de finançament de la LOGSE.»

Senyories, des del l'aprovació de la LOGSE en el Parlament espanyol i la posterior aprovació del real decret 1.004/91, de 14 de juny, pel que s'establien els requisits mínims dels centres que imparteixen l'ensenyament a nivells no universitaris, així com des del l'aprovació del calendari d'aplicació de la LOGSE, hem plantejat, des del nostre Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, en diferents ocasions, la necessitat d'una llei de finançament que fera possible, des de la previsió dels recursos necessaris, una planificació de les infraestructures i dels fons adequats per a poder afrontar l'exigència inversora que comporta la LOGSE.

El portar a terme una reforma educativa com la que es pretén exigeix un esforç especial que, de no afrontar-se, va a fer perillar, quan no a fer inviable, eixa pretesa reforma. El negar-se a plantejar seriosament una llei de finançament, converteix en mera voluntarietat el desig de reforma. És esta una qüestió que està íntimament relacionada amb la problemàtica que comentàvem en una altra proposició de resolució del nostre grup sobre el mapa escolar. I això ja que, al nostre judici, conegudes les infraestructures que cal adaptar i les necessitats de noves construccions, així com el lloc on ubicar-les, caldrà quantificar el cost de les mateixes i fer la pertinent planificació en el temps.

Però és que a més a més, senyories, a més de l'aspecte analitzat respecte a infraestructures, al prevenir el cost de la reforma s'ha de tenir en compte també allò que fa referència a formació i reciclatge del professorat, així com a l'increment necessari de plantilla per la pròpia exigència de la reforma i de l'ampliació curricular que comporta eixa reforma, així com també de les noves especialitats i de les reduccions de ratio que en la mateixa es preveu.

Conseqüentment, es tracta d'un problema de marcar al nostre criteri prioritats i habilitar els mitjans econòmics per a fer viable l'aplicació de la LOGSE. Perquè, en cas contrari, es pot entrar en una dinàmica d'ajornament d'eixa reforma. Dinàmica que, per altra part, ja es percep des del moment en el qual es fica damunt la taula l'ajornament, de moment xifrat en un any, d'eixa reforma. I aquí està com a mostra l'última reunió del ministeri d'Educació i Ciència amb les diferents comunitats autònomes. I si, per cert, ja és un clamor en tots els sectors implicats en el món de l'educació la reivindicació de la necessitat d'una llei de finançament, esta llei es fa més imprescindible en una situació de crisi, en una situació de recessió econòmica.

La llei de finançament pot garantir un compromís d'inversions que faça viable la reforma educativa que comporta l'aplicació de la LOGSE. Sense eixa llei de finançament estem segurs que assitirem al constant retardament en els terminis d'aplicació de la reforma.

És per això, senyories, pel que el nostre grup parlamentari considera que la proposta de resolució que hem defés hauria de ser recolzada per esta Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.

Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Davant aquesta proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, cal recordar en aquest moment que l'evolució, desenvolupament i consolidació de les autonomies ha estat un procés paral·lel al sistema de finançament de les comunitats autònomes.

I, dit açò, m'agradaria que no es confongueren alguns termes o puntualitzar algunes de les frases concretes que sa senyoria fa en la proposta de resolució.

En aquest moment es demana que les Corts Valencianes insten al Govern valencià per tal que realitze les gestions oportunes davant el Govern central, de l'Administració central. I cal recordar que l'Administració central podrà realitzar una llei de finançament per a la LOGSE allà on tinga la seua autonomia, és a dir, en territori MEC.

Però no hem de confondre que la Comunitat Valenciana té la seua pròpia autonomia i que tenim ací també, per a poder desenvolupar la LOGSE i finançar-la en tots els seus aspectes, tant en construcció com en tots els aspectes de millora i qualitat de l'ensenyament —que sa senyoria ha comentat i que no vaig a recordar— com el reciclatge de professors, baixada de ratio, etcètera, etcètera, crec que tenim una sèrie de decrets que s'han marcat per part de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència, i que som nosaltres mateixos qui, a través dels nostres pressupostos, hem de posar en funcionament el desenvolupament de la LOGSE en la Comunitat Valenciana. Jo crec que són raons fortes, fonamentals. No hem de confondre, si tenim una pròpia autonomia i una pròpia competència en educació, el que ara demanem que s'insti al Govern central per tal que existisca una llei de finançament a nivell de tot l'Estat espanyol.

Per aquestes raons, perquè creiem en la nostra autonomia i creiem que el desenvolupament de la LOGSE serà ben clar, ben estricte, en la nostra comunitat, no anem a recolzar aquesta proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Morte.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyora Morte, jo crec que vosté hauria de saber que eixa petició que està plantejada en amples àmbits del món de l'educació ha de tenir precisament un caràcter nacional. El raonament que ha utilitzat vosté des d'esta trona per a dir que tenim competències evidentment no és d'aplicació al plantejament d'una llei de finançament, que entenem ha de tenir caràcter nacional per a donar viabilitat a una altra llei que, tenint nosaltres també competències educatives, no s'han fet en esta Cambra. Eixa llei, com és la LOGSE, no s'ha fet en la Cambra autonòmica, en cap Cambra, sinó que té un àmbit nacional. Per tant, eixa llei de finançament també ha de tenir un àmbit nacional. I és en eixa llei on s'hauria d'especificar clarament quins fons han d'anar a cadascuna de les comunitats per a fer realitat, per a fer possible, l'aplicació de la LOGSE. Perquè en altre cas, senyora Morte, nosaltres —i no som els únics— estem convençuts de la inviabilitat de la LOGSE, de la inviabilitat, com a mínim, en els terminis prevists en la mateixa. És impossible l'aplicació de la LOGSE si no s'afronta des d'un plantejament d'una llei de finançament que la faça viable.

En tot cas, a eixos decrets als quals al·ludia vosté tampoc no podran portar-se a terme, ni podrà ser una realitat la reducció de la ratio, ni podrà ser una realitat el problema de les especialitats, ni podrà ser una realitat, en definitiva, l'adequació dels centres existents i també la nova construcció d'aquells que es necessari construir per a aplicar tot el replantejament que suposa en el sistema educatiu la LOGSE.

Tinga en compte vosté que, de conformitat amb el calendari d'aplicació de la LOGSE, s'ha començat, encara que parcialment, i no amb caràcter general, la implantació de l'educació infantil. I que es parlava del curs 94-95 per tal d'implantar amb caràcter general el primer cicle d'educació secundària. Bé, ara com a conseqüència d'eixa manca de previsió en la inversió, d'eixa manca d'una llei de finançament, ja no es parla del 94-95.

En la última reunió amb les distintes comunitats autònomes amb el ministeri d'Educació i Ciència ja es parlava d'ajornar un any, del 95-96. Tinga vosté en compte, senyora diputada, l'aspecte humà del problema, perquè qualsevol reestructuració afectarà al personal docent que viu amb preocupació est problema de l'aplicació de la LOGSE. Com podem fer una política coherent i racional de construccions escolars i de recursos material i humans sense tindre clar un mapa escolar, sense tindre clar eixa necessària llei de finançament?

Això és totalment impossible, i seguirà sent impossible mentre vostés segueixen aplicant una política en el tema de la reforma: obscurantista, ocultista, escapista, vergonyosa i enganyosa, eixa és la seua política, la política del dia a dia, en la qual demostren que ni tenen voluntat política de portar endavant eixa reforma i, si la tenen, no la permeten dur-la endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

M'agradaria que retirara totalment l'última frase, perquè evidentment ni és obscurantista, ni escapista, ni res de les paraules que sa senyoria ha dit, perquè cada dia es poden veure totes les reformes, noves construccions, tots els avanços que des de la Generalitat Valenciana s'han portat endavant en la matèria educativa. Per tant, crec que està fora de lloc i dona una clara situació del que vosté coneix, és a dir, desconeix de la realitat educativa a la Comunitat Valenciana.

I, dit açò, m'agradaria també comentar i dir-li que les necessitats que cada comunitat autònoma té respecte a l'aplicació de la LOGSE són diferents i, per tant, en la seua pròpia competència en matèria educativa hauran de fer una realitat d'una cosa que no podia ser mai, mai, indirectament o divisible. No podria cada comunitat autònoma tindre una nova llei educativa, perquè es podria produir una sèrie de greuges comparatius molt greus entre xiques que podrien viure en la comunitat gallega, per dir alguna cosa, en l'andalusa o en la catalana.

Evidentment la llei hauria de ser per a tots igual, l'aplicació en uns decrets mínims que després cada comunitat autònoma aplica en matèria educativa en el seu territori, i considerem, i estem ben d'acord tots majoritàriament, donat el cas també que van ser majoritàriament les associacions de pares i els sindicats els que van demanar el retardament de l'aplicació.

Per eixes raons, i perquè considerem que podrà dur-se endavant d'una forma molt concreta, no anem a recolzar, torne a dir-li, la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.

Passem a votar la proposta número 15.614.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.629, del Grup Parlamentari Socialista, sobre el sòl urbanitzable.

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Per a defensar la proposta de resolució número 15.629. Una vegada aprovada la llei bàsica de sòl de les Corts Generals de l'Estat, es fa necessària l'elaboració d'una llei autonòmica que adapte i desenvolupe els aspectes supletoris de les demandes socials, econòmiques i polítiques de la Comunitat Valenciana, i en particular facilite la disponibilitat del sòl urbanitzable necessari per a la política de vivenda que ha mampres la Generalitat Valenciana.

Esta llei completaria la regulació autonòmica del sòl, tenint en compte que ja s'ha aprovat la llei de sòl no urbanitzable de la Comunitat Valenciana, i per tot açò es presenta la següent proposta de resolució: «Les Corts Valencianes acorden que el Consell de la Generalitat presente davant d'estes Corts durant est any un projecte de llei del sòl urbà i urbanitzable, dintre del marc bàsic existent en est projecte de llei, i propiciarà que el procés urbanitzador es realitze amb la màxima agilitat i transparència. Potenciarà l'activitat urbanitzadora per a la creació d'infraestructures i sòl urbanitzable que millore la qualitat de vida i les possibilitats de construcció de vivendes a preus accessibles, mitjançant fórmules de col·laboració i participació dels sectors públics i privats, com a finalitat fundamental de l'urbanisme democràtic.»

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Parece que el Gobierno de la Generalitat está completamente agotado, y hayan tocado a rebato por parte del grupo Socialista, a fin de aportar ideas para ver si al gobierno se le ocurre algo.

Porque, claro, es la primera vez que vemos que el partido Socialista, como grupo parlamentario, inste a sus propios consellers a que hagan cosas. O sea, que el gobierno se inste a sí mismo a hacer una ley es un absurdo de tal calibre que no salimos de nuestro asombro.

Pero es que además, es que además, entramos, sí... (*Remors.*) —se ríen de ustedes mismos, yo lo comprendo, yo lo comprendo, porque la cosa es graciosísima, esto es chistoso—. Ya les dije yo, hagan ustedes propuestas de resolución, y verán ustedes la de absurdos que dicen. Pero es que yo voy a recordarles a ustedes que tienen una ley de ordenación del territorio de la Comunitat Valenciana, que es la ley 6/89, en la cual se dice en la disposición transitoria segunda: «antes del transcurso de tres años desde la entrada en vigor de la presente ley, el Consell presentará ante las Cortes Valencianas el plan de ordenación territorial de la Comunidad Valenciana».

Esta ley es de 7 de julio del 89, o sea, que ya han pasado los tres años. Como esto no da «dinerito», señor conseller de Obras Públicas, pues no le interesa, a usted le interesa cobrar el agua y tal, ir por ahí pasando el sombrero, pero esta ley... Y mire usted si es curioso, disposición final: «Por tanto, ordeno que todos los ciudadanos, tribunales, autoridades y poderes públicos a quienes corresponda observen y hagan cumplir esta ley.» Firmado, Juan Lerma i Blasco.

Pues ya está mandándole el señor Bono un par de policías particulares al señor Burriel, para que cumpla. Porque, claro, esto está más claro que el agua, el señor Lerma lo dice. A traer aquí..., que ya ha pasado el plazo.

Esta especie..., que le diré yo, de dispepsia, por llamarlo de algún modo, legislativa, que le ha surgido al grupo parlamentario para aclarar una maraña de leyes, que no se complementan, ni se completan, ni se terminan nunca, sino que un agujero tapa a otro agujero, y en el fondo no terminan nada, es crear confusión. Y además demostrar el desconocimiento que tienen de las propias leyes, que en la mayoría de los casos en su día ellos mismos reglamentaron.

Esto es absurdo, es totalmente absurdo. ¿Quién va a pedir una ley del suelo no sé qué, cuando del desarrollo territorial que tenía que haber presentado dos proyectos, aquí no se ha desarrollado en absoluto? Y ahora ustedes le instan al conseller a que trabaje.

Bueno, pues me parece tan absurdo, están en cierto modo igual que decía esta mañana, están censurado su labor, están censurando su labor porque no se le ha ocurrido esta idea a él. Es un modo de censurar la labor o decir que está completamente vacío de proyectos, cuando le dicen «... que haga no sé qué...». Están ustedes entrenándose para la oposición maravillosamente bien.

O sea, que primero terminese la ley de ordenación del territorio, que desde el mes de julio del año pasado debía haber traído aquí a discutir en las Cortes el plan de ordenación del territorio. Esto no da dinero, no interesa. Yo lo comprendo, está más ocupado con traer o no traer tampoco lo otro, o sea, son leyes que nunca se cumplen, que nunca se completan, y que los plazos se los fijan ustedes a sí mismos.

Hasta ahora estas Cortes estaba especializada en ignorar los acuerdos. O sea, el gobierno, el Consell, ignoraba los acuerdos de las Cortes porque no le obligaban. El colmo es esto ya. El propio gobierno ignora los acuerdos de las propias leyes que ellos mismos se han dado a sí mismos. O sea, ni las leyes cumplen ya. Imagínense el caos. Y para qué hacer más leyes, para seguir incumpléndolas más.

Oiga, esto es impresentable, esta mañana le he dicho yo lo del caliqueño, otro caliqueño más. (*Rialles.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president.
Senyories.

Jo, senyor Quirós, no comprenc la seua repetició de menysprear una producció autòctona, com és el caliqueño, de gran arrel en les terres valencianes. Tal vegada perquè vosté no fume, però no desvalorice més el caliqueño. El caliqueño és un bon purèt que es fa en l'horta i en algunes comarques del País Valencià, i que a molta gent ens agrada fumar-los. Tal vegada perquè vostés sempre fumen habanos, per allò dels viatges de Fraga a Cuba i tot això, i per això intenta desprestigiar un purèt que és el caliqueño, per la qual cosa nosaltres l'apreciem també.

Per una altra banda, vull recordar-li que un fonament fonamental de l'Estat de Dret és la divisió de poders. El Grup Parlamentari Socialista pot fer les propostes que crega convenientes al Govern i, per tant, en el nostre perfecte dret, i cumplint eixa divisions de poders que a vosté tan mal li sap, doncs presentem ací una proposta de resolució que és fer una cosa en la qual tenim competències, i és desenvolupar la pròxima llei del sòl urbà i urbanitzable.

I, per tant, en eixes estem. És que a vosté tal vegada li moleste. Nosaltres tenim idees que compartim amb el Govern i estem en el nostre perfecte dret. Ara, que jo crec que a vosté el que li molesta és que nosaltres tingam la possibilitat de llançar-les aquí. Després tornarem a parlar de la llei d'ordenació del territori, que vosté encara no l'ha acabat d'entendre molt bé.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

Yo le agradezco el canto al caliqueño. No es en la huerta, es en la Canal de Navarrés, usted sigue tan despistado, hace uso en honor a todo. Su despiste es absoluto, pero en fin, bueno. Lo que es evidente es que por aquí no he visto ningún caliqueño, veo «Cohibas». En esto, como en todo lo demás, una cosa es lo que dicen y otra lo que hacen.

Ustedes ¡viva el caliqueño!, pero se fuman un Cohibas así. (*Rialles.*) O sea, ustedes hablen del caliqueño pero fumen Cohibas, y en todo lo demás igual. (*Rialles.*) Pero yo le vengo a decir una cosa que es la filosofía, la pequeña filosofía de esta intervención que puede haber; primero ustedes dan ejemplo terminando las leyes que en su día hicieron, y luego hagan las otras, si hay necesidad.

Lo que sí que no puede ser admisible es que ustedes vengan aquí demostrando ese impulso legislativo, cuando realmente el resultado de sus leyes es el abandono, la negligencia, la torpeza, y desde luego el olvido. Porque usted imagínese con

qué pomposidad «ley de ordenación del territorio de la Comunidad Valenciana», LOT, i tal. Y se ha olvidado, no ha servido para nada. Usted imagínese si nos hace igual con la ley de saneamiento, pues esto es impresentable. Y ahora quieren ustedes hacer más leyes para tampoco terminirlas.

¿No le ve usted que está atarantado? Déjelo tranquilo, que nos acabe los planos, que recoja los planes urbanísticos. No me lo ataranten más, va embozado y tal, y ustedes todavía más. No me lo achuchen, ¡hombre!, déjelo tranquilo. Primero que termine, le pasamos los deberes, de momento usted suspenso, suspenso. En esta ley nos lleva usted, que yo sepa, siete meses de atraso. Suspenso.

Cuando acabe esta leyecita, otra detrás, no se preocupen ustedes. Ahora, usted qué quiere, que hablemos de caliqueños o que hablemos de la ley del territorio. No, no, si usted ha hecho aquí un canto de una cosa que además prohíbe la ley, hacer propaganda al tabaco. Usted ha hecho propaganda al tabaco, ha hecho propaganda al tabaco. (*Rialles.*) El caliqueño muy bueno para la salud y tal. ¡Oiga!, pero, por Dios, que da radicales libres, que es muy malo para el bronquio, muy malo para el bronquio.

Esto está fuera de lugar, esto es, pues eso, euforia legislativa, vamos a realizar tal. Esto es una vergüenza y una falta de ideas, una falta de proyectos, y encima achuchar y dejar en ridículo a un conseller que hasta ahora, pues, mire usted, iba haciendo lo que podía, pero en este momento lo dejan ustedes en ridículo. O sea, díganse ustedes en las reuniones internas del partido: «por qué no hacemos la ley de no sé qué...», y entonces él nos propondrá una ley, y la haremos como Dios manda, pero de repente le sorprenda él. Y es que no sé qué opinión tendrá él de esto a todo eso, lo veo muy pensativo y «cabizbundo y meditabundo», pero tendrá que decirnos qué piensa de esta propuesta que le pillan *out*.

De repente que le dicen «haga usted la ley de no sé cuanto...» Si lo aprueban lo hunden, si lo aprueban lo hunden... (*Rialles.*) Porque, ¿usted qué piensa de eso? Usted es un cero a la izquierda, por lo visto. «Haga una ley de pintar la comunidad de azul.» Pues es que eso no puede ser, es que usted tiene que decir alguna postura, alguna opinión, alguna... O sea, usted se queda meditando. Impresentable, señores.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports :

Senyor president.

Señorías, creo que la propuesta de aprobación de mi grupo merece la pena una explicación, después de que hemos estado oyendo durante siete u ocho minutos hablar de un incumplimiento de otra ley. Un amplio y profundo análisis de la importancia o no de una propuesta como hacer una ley del suelo urbano urbanizable.

A mi me gustaría que sus señorías... estoy seguro que muchos incluso de los bancos de la oposición, lo habrán hablado más de una vez con sus ayuntamientos, y conocerán perfectamente cómo la ley del suelo estatal necesita unas disposiciones que adapten a la realidad del territorio autonómico, que no es igual, el suelo urbano en todos los sitios. Y además que permitan una flexibilidad importante que están pidiendo no sólo los ayuntamientos sino los gestores privados de la ciudad, que hacen la ciudad junto con los ayuntamientos. Igualmente los gestores públicos.

Es decir, una ley que reduzca trámites, que ahorre los enormes plazos que hacen falta para desarrollar hoy un PAU, para desarrollar un plan general. Una ley que permita acabar con la falacia de que no hay suelo. Hay suelo, en abundancia, urbanizable. Lo que no hay son empresas públicas, privadas y mixtas con capacidad jurídica para afrontar la urbanización, es decir, para transformar el suelo urbanizable en un solar.

Y eso es lo que pretendemos con esa ley. Eso. Y eso ha sido tratado con la frivolidad de decir que no hemos cumplido otra ley, que tiene otra enmienda ya para hablar de ello. Eso es una posición de alternativa para los problemas de los valencianos. Claro, eso es lo que me ha llevado a mi a salir. No las palabras escuchadas, sino la preocupación de que pudiéramos olvidar todos, sus señorías y sobre todo los ciudadanos que son a donde va dirigido el trabajo público, las razones profundas que llevan a plantear un proyecto de este tipo.

Hay otras más que no es el momento de explicar, pero estoy seguro que la inmensa mayoría de esta cámara, incluso los que a lo mejor no votan esta proposición de ley, saben perfectamente que es necesaria y que aún no estamos en el turno de discutir si tal o tal enfoque de esa ley es el correcto o no.

Pero estoy seguro de que con los principios básicos obtendremos un amplio apoyo de aquellos que aspiran a mejorar las posibilidades de nuestros ciudadanos y las posibilidades de nuestros ayuntamientos. Entre otras cosas, esa ley, una de las cosas que va a plantear es la posibilidad de que los ayuntamientos, desde luego los de más de 50.000 habitantes, puedan gestionar con muchísima más amplitud que hoy el desarrollo de sus planes generales.

Nada más y muchas gracias.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

Señor Burriel, gracias por su intervención, y puestos a recordar los niveles de cortesía y, en cierto modo, de respeto en los cuales me había movido, para frivolidad la suya. Es usted un conseller frívolo, un gobernante frívolo y una persona frívola. Le contesto lo mismo que usted me ha dicho a mí, yo he analizado frívolamente una cosa...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós...

El senyor Quirós Palau:

...me ha llamado usted frívolo y yo le contesto al frívolo, porque se merece la misma respuesta que él me ha dado a mí. Para empezar.

El senyor vice-president primer:

La presidència li ha reclamat la seua atenció.

El senyor Quirós Palau:

Y yo le he contestado lo mismo que él me ha dicho a mí, que conste. Ahí está el acta.

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, encara no ha obert la boca la presidència, no sap què li vaig a dir.

El senyor Quirós Palau:

Ah, creía que había terminado.

El senyor vice-president primer:

Doncs no havia acabat, no.

Es pot discutir de política, es pot discutir i debatre el que es vulga, però, per favor, no facen arguments personals i es fiquen

amb les persones. Faça eixe esforç. El senyor conseller —esta presidència ha estat molt atenta— no s'ha ficat en temes personals, sinó en temes de caràcter polític. Faça vosté el mateix esforç que ell.

Senyor Quirós, pot continuar.

El senyor Quirós Palau:

Si digo todo esto no es por nada personal, simplemente es por motivo político (*rialles*), puesto que si usted está poniendo tal énfasis en lo importante y necesaria que es esa ley, ¿cómo no se le ha ocurrido a usted antes? Hay municipios de 50.000 habitantes que no pueden hacer no sé qué. ¿Y los tiene usted paralizados ocho años y a usted no se le había ocurrido hacer una ley si no se la pide su grupo?

¿Se habrá visto un reconocimiento más absoluto de la incapacidad de una persona que tiene que esperar que se la pidan para reconocer lo importante que es un la ley, que se entera por lo visto hoy? Ha salido aquí a hacer un canto de la importancia de un asunto y a llamar frívolo a este parlamentario, precisamente porque ha venido el análisis de esta situación. Usted no se había enterado. Y si no le piden la ley su grupo parlamentario —por lo visto no se ven siquiera nunca y hay que hacerlo aquí—, usted no se habría ni enterado de la importancia que tiene eso, la importancia de la ley. Que me parece que es verdad, que hace falta una ley que facilite la tramitación, pero ¿hasta ahora no se había usted enterado? ¿Y si no se lo dicen no se había enterado?

Y le digo a usted lo mismo, y le vuelvo a recalcar sin que ello sea frivolidad. La importancia de esta ley a usted no le exime de cumplir la obligación de esta otra. Usted tiene la obligación de presentar un proyecto aquí de desarrollo territorial en el mes de julio del 92 y usted no lo ha cumplido. Y sí que tiene que ver lo uno con lo otro, porque hacer leyes sin acabarlas eso es hacer chapuzas. Y usted ha hecho una chapuza. No es que le llame chapucero, es que su sistema de gobierno es una chapuza. Y no lo tape. Sí señor, no ha terminado usted esto, no nos ha traído el proyecto, como no nos trajo el plan de saneamiento. Tampoco nos lo ha traído usted, a los seis meses de la ley aprobada.

Y me alegro que usted salga aquí y reconozca todo lo que ha reconocido, que era innecesaria una ley que usted no ha hecho, que era innecesario un desarrollo para unos pueblos de 50.000 habitantes que no han podido hacer su auténtico urbanismo por su negligencia, y que si no es porque de repente ahora se estrenaba a hacer leyes, y se lo dicen, o se lo autorizan, que aún será peor... A lo mejor es que ahora le han autorizado, como ya no es aquello de Montesquieu, ya le autorizan a usted a que haga las leyes que usted consideraba necesarias.

El espectáculo que está dando hoy su grupo diciéndole a cada conseller lo que tiene que hacer y lo que no tiene que hacer es vergonzoso. Es vergonzoso. Por eso usted pierde los papeles y me llama frívolo. Pero haga un poco de introspección y dese cuenta que hoy ha perdido los papeles usted.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Atenent-me a això principal, que crec que és el que intente sempre amb les meues paraules, jo fixe la posició del Govern de què forme part, i considerem molt important la proposta del grup socialista. I a més recorde que la llei del sòl estatal, que té caràcter de bàsica i per tant que necessàriament ha de ser

prèvia a qualsevol plantejament d'una llei autonòmica que desenrotlle els seus principis, va ser aprovada en el mes d'agost de l'any 90, i el seu reglament, unificant a més i resolent el problema d'unificació entre el que queda vigent de la llei del 75 i la llei del 90, encara no ha estat definitivament aprovat.

Per tant, només després, aquest grup, el grup que recolza el Govern, i per tant el Govern, seguint les seues indicacions, afronta una necessitat evident que l'ha de fer dins d'eix context preparat i que ens mana el mandat constitucional de diferents competències i responsabilitats.

Jo no sé si seré frívol o no. El que sí que sé és que habitualment he de somriure més del que ho faig per donar menys impressió de serietat. Però eixos judicis els fa el poble. I a eix judici em sotmet molt a gust.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a votar. Senyor Quirós, per a què vol la paraula?

El senyor Quirós Palau:

Sí, gracias, señor presidente.

No, simplemente...

El senyor vice-president primer:

Per a què vol la paraula, senyor Quirós?

El senyor Quirós Palau:

Para aclarar los conceptos que ha vertido...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, sega, per favor.

Anem a votar (*remors*) la proposta 15.629.

Comença la votació.

Per 48 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta.

Proposta 15.588, del Grup Parlamentari Popular. Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Señoras y señores diputados.

La presente propuesta trata de justificar, o de conseguir, mejor, un compromiso de esta cámara para superar un debate que año tras año se produce en este mismo lugar, en estas mismas Cortes.

Sin perjuicio de las medidas concretas que, como todos los años, mi grupo en su debido momento presentará, pensamos que es necesario y urgente que el Consell se sienta obligado políticamente por un acuerdo de estas Cortes a asumir y poner un especial empeño en superar los abusos y las insuficiencias que año tras año, de una manera reiterada y repetida, denuncia la Sindicatura de Cuentas en su informe de fiscalización.

Pensamos que el primer paso para solucionar un problema es tener el coraje, el valor, de asumirlo y, fundamentalmente, tener voluntad firme, clara —voluntad política se entiende en este caso—, de superarlo.

Pues bien, señoras y señores diputados, salvo aspectos muy puntuales que mi grupo ha reconocido y que no vamos a hacer de eso mayor causa y que en su momento de reconocerán, la gestión y ejecución en general de los fondos públicos que hace el gobierno valenciano están erizados de incumplimientos gravísimos por su naturaleza y por su reiteración. Reiteración que obliga a afirmar que el gobierno valenciano se complace en la situación que se denuncia año tras año y que no tiene ninguna voluntad en superar.

Miren ustedes, señoras y señores diputados: se incumple la ley de Hacienda de la Comunidad Valenciana; se incumple

la ley de contratos del estado; se incumple el reglamento general de contratación; hay carencias importantísimas en el control interno del gasto; se presentan derechos pendientes de cobro sin soporte documental razonable; se maquilla contablemente la liquidación del presupuesto para que salga superávit, naturalmente, que luego se reparten y se están repartiendo la nada; se abusa de la contratación directa, incluso por encima de los límites que marca la ley, sin suficiente justificación y en algunos casos, importantes además, se contrata verbalmente sin que se tenga constancia de que se hayan delimitado las consiguientes y pertinentes responsabilidades de quien así actúa.

Son demasiadas denuncias, señoras y señores diputados, durante demasiado tiempo, y sobre todo y lo más grave, demasiada complacencia en todos estos errores. Y más importante todavía es que en algunas ocasiones esta complacencia, estas negligencias, se hacen con una evidente falta de respeto a estas Cortes y a lo que estas Cortes significan.

Y es que el gobierno, señoras y señores diputados, concibe las mayorías no como un soporte legítimo del poder, sino como un instrumento del mismo, y lo estamos viendo a lo largo de este debate. El ejecutivo, y la estructura que de él dimana, no puede y no debe en ningún momento invadir competencias de estas Cortes. No debe hacerlo pero lo hace, y de hecho, las mayorías se convierten en muchos casos en un puro apéndice del ejecutivo. Montesquieu, mal que les pese a algunos, no se ha muerto, y su sombra se proyecta sobre la verdadera esencia de una democracia, mal que les pese a algunos.

Pero aquí, señoras y señores diputados, resulta que la mayoría trasciende la lealtad, la lícita lealtad ideológica y partidista y convierte esto en sumisión del ejecutivo. Yo lo que les pido a ustedes es que voten esta propuesta por pura coherencia política, apelando a su responsabilidad por lo que ustedes significan y son en esta Cámara.

El control en el gasto, las carencias en la gestión, los incumplimientos denunciados por la Sindicatura, señoras y señores diputados, facilitan un mal uso de los fondos público. Y en la propuesta de mi grupo se contiene, si ustedes la analizan, las cautelas necesarias para que en esta comunidad no viajen los maletines en tren de alta velocidad, para que la corrupción reconocida en otras instancias no pueda introducirse aquí. Porque no le vamos a ofrecer, con una respuesta contundente de esta Cámara, la más mínima fisura para que aquí se asiente.

Cumplir, señoras y señores diputados, con las recomendaciones de la Sindicatura sería un primer paso para dificultar al menos el desarrollo de un problema que hoy enturbia la credibilidad de las instituciones. Problema que ya citó el presidente de mi grupo en el debate del otro día. Sé de sobra que esta medida no es suficiente...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente. Un minuto.

El senyor vice-president primer:

No, un minut no, té tres.

El senyor Lamparero Lázaro:

Pues 15 segundos.

El senyor vice-president primer:

Porta ja un minut més de sobra, més del que li pertoca.

El senyor Lamparero Lázaro:

Muchas gracias, señor presidente.

Sé de sobra que esta medida no es suficiente para acabar con la corrupción, porque habría que apelar también a conductas morales y éticas, y habría que apelar a que los comportamientos humanos están mucho más allá del juego de las mayorías...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

... Pero sería bueno que esta Cámara comenzara por responder positivamente a la propuesta que ahora se hace.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyores diputades, senyors diputats.

En el temps disponible vaig a fer una intervenció que almenys aclarisca les coses. Per a aquest diputat no és cap novetat el fet de què qualsevol grup polític i especialment el Grup Popular, i vaig a personalitzar, vulga en el seu llenguatge polític interpretar la Sindicatura. Per a d'això no la crearem. Nosaltres estem d'acord en el llenguatge imparcial d'una institució i s'ha de respectar. I vosté faça ací lectures polítiques, però no vulga fer lectures metapolítiques. Almenys tinguen el coneixement de respectar l'acord d'una institució democràtica, estatutària, creada per tots nosaltres. Jo estic veient any darrere d'any que la Sindicatura diu que: «no s'han posat de manifest actuacions que suposen responsabilitat comptable».

Senyor Lamparero, ací no hi ha res que s'enterbolisca, ací no hi ha cap de corrupció. No vull traure ara altres coses que se'n eixirien del debat. Em sembla que estic actuant amb la prudència, que de vegades vostés han dit que mirem cap allà. Mire jo cap ací. I estic llegint-me, perquè m'ho he llegit, i vosté ho sap, senyor diputat, tot l'informe de Sindicatura. I he vist que la Sindicatura diu que s'estan complint. La intervenció general de comptes s'està complint. S'estan millorant, i ho ha dit aquest diputat en premsa, en unes declaracions el dia 1 de febrer, que hi ha insuficiències. Sí senyor. Però no hi ha corrupció. Perquè és una decisió d'una institució imparcial que ho ha dit. Jo la crec a aqueixa institució. I vosté ací l'està posant també en l'ombra dels dubtes. No a esta Cambra. Que podem discutir políticament si estem d'acord o no. Però vosté està duent en les seues intervencions, i no ací ara, sinó al llarg de molts anys.

Res de mal ús de fons públics. Cert que hi ha insuficiències. Però si es el primer que diu la Sindicatura. Però vosté sap el que diu la Sindicatura, senyor Lamparero, ho diu per a tots, fins i tot per al sector privat, fins i tot per a les auditories i els auditors del sector privat, no és gens fàcil cercar indicadors d'eficiència. Per no dir-li l'altre cas concret.

En definitiva, senyor Lamparero, i no vull allargar-me, vostés no poden dir més que el que diu la Sindicatura. Poden vostés fer anàlisi polític. Sí. Però amb la prudència de no desvirtuar el llenguatge seriós d'una institució que tots hem de respectar. El seu punt de vista, implica en el seu llenguatge, un llenguatge interessat i partidista. No el llenguatge seriós que han d'utilitzar els auditors com a professionals, i amb les persones responsables de la Sindicatura de Comptes, que tenen una professionalitat per damunt de tot. Ací, qui tenim una representació política, en moments podem oblidar-nos d'aqueix

aspecte. Els especialistes i professionals, no. I vosté, com sempre, un seguit d'adjectius que en el debat pressupostari vosté sap els fica molt habitualment, un darrer d'altre.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, no usted, como diputado del Partido Socialista, como portavoz en este caso, sino su grupo, como grupo, ¿qué ocurre? Que han dejado de ser una leyenda, tienen historia y entonces ahora resulta que les pesan los años. Y como les pesan los años y no encuentran respuesta posible a propuestas... (*Remors.*) Y la mala educación alguno. Como no encuentran respuesta posible a los propuestas coherentes que pueden hacer los grupos parlamentarios, pues salen por peteneras.

Quien más está faltándole al respeto a la institución de la Sindicatura en esta comunidad es el Gobierno socialista, que reiteradamente, año tras año, hace caso omiso de sus recomendaciones. Y lo que es más grave, miente a estas Cortes de una manera descarada. Descarada. ¿Quiere qué se lo recuerdo yo con unas cuantas perlas? Mire usted, el año pasado como consecuencia del informe de la Sindicatura, este grupo presentó una propuesta de resolución a estas Cortes, que en comisión se retiró porque el conseller de Economía y Hacienda dijo que esa anomalía o esa insuficiencia no se tendría que volver a producir nunca más, porque a la Sindicatura se le iba a dotar de medios para que pudiera hacer lecturas de todos aquellos asuntos.

Bueno, pues este año vuelve a aparecer la misma insuficiencia. Todos los años la misma insuficiencia. Oiga usted. Y más grave todavía, se le advierte por parte de la Sindicatura al Gobierno valenciano, oiga, mire usted, regule la gestión presupuestaria. Orden de 27 de enero del 92. Orden del 25... Señor Fuentes, orden de 25 de enero del 93. ¿Sabe usted lo que está haciendo el conseller de Hacienda en esta orden? Antes de empezar a ejecutar el presupuesto, decir que se cargue con cargo al Capítulo II las horas extraordinarias, las gratificaciones de personal, la formación de personal, etcétera, etcétera.

O dicho de otra manera, traje aquí un proyecto de ley, que ustedes apoyaron con su mayoría, y ya tenía predispuesto previamente que a la hora de gestionarlo, lo del Capítulo I era una pura filfa y lo del Capítulo II una filfa y media. Eso es lo que está haciendo el gobierno valenciano con los informes de la Sindicatura, ciscarse en ellos. Ciscarse en ellos. Y ese es el que le está faltando el respeto a esta institución. Que además, por otra parte, es una institución de estas Cortes, que a este diputado le merece todo el respeto del mundo.

Ustedes con sus incumplimientos y no apoyando esta propuesta son responsables de que el Gobierno valenciano, no atendiendo a sus recomendaciones, siente las bases posibles para que la corrupción pueda entrar en esta comunidad.

Gracias, señor presidente. (*Una veu: muy bien.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyor diputats.

Senyor Lamparero, el Partit Socialista no és llegenda, és història. S'aclarim? És història. I la història arriba fins hui amb

molt d'orgull. Parlem d'història, senyor Lamperaro? Fins a quan enrere? Quants segles vol que tornem enrere, per favor? Més val que deixem aqueix tema de la història, perquè faria una pausa per tal que reflexionàrem i pedria jo temps de la meua intervenció. I vull contestar-li. No parlem d'història. (*Remors.*) No parlem. Estem parlant al llarg de molt temps i crec que és suficient...

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Fuentes. Espere un moment. Els ànims estan una miqueta caldejats, tant per aquesta banda com per l'altra. Jo demane que el debat siga entre els diputats que estan en la trona, no entre els qui estan en els escons. Facen el favor.

Senyor Fuentes, continue.

El senyor Fuentes Prosper:

Gràcies, senyor president.

Segurament, els diputats volen i creuen que estem fent història tots. És igual. Vostés parlen sempre com a oposició i s'equivoquen, i he de reconèixer-ho s'equivoquen, perquè vostés també son govern. On governen. I on estan les Sindicatures de tots els llocs on governen? No sempre. Què diuen de Sindicatura? Vostés diuen: nosaltres aplicarem, on governem, miren l'exemple, ja no dic miren en els meus llavis, miren l'exemple d'on estan governant. Com que clar. Obscur. I ben obscur. «No es la noche oscura del alma de Santa Teresa». Obscur. Obscur. I u llig els informes de Sindicatura, no de la meua autonomia, sinó tots aquells que jo tinc l'oportunitat i el gust de llegir. Jo ho tinc molt clar.

Vosté està fent, vosté està fent d'insuficiències, que nosaltres som els primers que ho diguem, i ho ha dit aquest diputat ací, ho ha dit en tots els Diaris de Sessions, està convertint-ho en el punt central. Però a partir d'aquí fer la seua incorrelació. Insuficiència d'efectes administratius que tenen entitat, societats anònimes, tot tipus de grups al fer qualsevol comptabilitat, qualsevol auditoria. Qualsevol auditor per poc especialitzat que estiga troba defectes, formals o no formals. Discussions, no coincidència quant als criteris d'aplicació de criteris.

I vosté està fent d'això el punt central de la discussió, però després arriba al que jo dic que és el perillós desviament. Desviament respecte a la Sindicatura, no respecte al debat aquí. Que jo accepte que hi haja un debat on vostés, per descomptat, parteixen del no. Parteix ja del no. Del suspens. És normal que des dels grups de l'oposició diuen que no. Diuen que no i de sobte parlen de si l'executiu va envair competències, denúncies, complacències, carències. És a dir no, no i no. Si jo ho sé. Però el que li estic dient és: no desvirtuen el llenguatge de la Sindicatura i accepten el que diu en primer lloc. Perquè vosté està parlant de corrupció, i en primer lloc diu: «no s'han posat de manifest actuacions que suposen responsabilitat comptable».

I vosté en les seues intervencions, no ací, i altres anys en la Sindicatura, sempre està dient que vosté no està d'acord amb allò que diu la Sindicatura. Aquí és on jo no estic d'acord. Diga vosté: des del meu punt de vista polític com a diputat o com a grup, no coincidisc. O com a auditor; professional o *amateur*. No m'importa. Però vosté no se'n vaja més enllà. Perquè sí que estem posant el perill del doble llenguatge. Si vosté vol fer una crítica de la corrupció política, la pot fer ací o on vulga. I espai i amb prudència. Sí. Però no es base vosté en un informe de la Sindicatura, que és un informe fet per una institució parcial i seriosa. I els tècnics tan imparcials i tan seriosos, de tot el món.

Per tant, només li faig, diguem, aqueixa recomanació. Vosté ha aprofitat en aquesta resolució una institució per a fer un atac polític, com estan fent-lo en totes les seues resolucions.

Això és el que jo li denuncie. Perquè s'ha de llegir amb molta serietat el que diu la Sindicatura. En tot.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Passem a votar la proposta registre d'entrada 15.588.

Comença la votació.

Per 27 vots a favor, 38 en contra i 3 abstencions, és rebujada la proposta.

Proposta 15.612 sobre paratges naturals, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Esta proposta que presenta el Grup d'Unió Valenciana diu textualment: «que les Corts demanen al Govern valencià que elabore i aprobe, abans de finalitzar el present període de sessions, un pla d'actuació dels paratges natural de la Comunitat Valenciana que contemple la gestió dels mateixos i les declaracions previstes de nous paratges en la present legislatura». La nostra proposta té dues parts, com es desprén, efectivament, de la seua lectura. Pensem que és una necessitat urgent... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Pot continuar, senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Pense que és una necessitat urgent des de ja fa temps en la Comunitat Valenciana, no és una qüestió nova.

Quant a la primera part, pensem que els paratges natural que en estos moments estan declarats, no tenen una actuació, no hi ha una actuació concreta sobre ells. Només es va fer la seua declaració en el seu moment i res més s'ha fet sobre els mateixos. No tenen una protecció, com el propi decret té com a finalitat. Efectivament, un decret de declaració té la finalitat de protegir eix paratge de l'acció humana negativa. No tenen eixa protecció. No existeix en la majoria del casos un control de l'accés en molts casos a eixa zona. No hi ha una inversió pressupostària adequada, en molts casos no es que no siga adequada, si no que és inexistent. I, per tant, hi ha una situació de deteriorament prou greu.

En est tema pensem no es pot esperar ja més, que és un tema que hem debatut també en diverses ocasions i que no es pot retardar més. I, com ja dic, demanem que es plantege la gestió dels mateixos de com es va a dur a terme dels que existeixen, almenys en estos moments, no parlem ja del que vindrà en el futur, perquè pensem que en molts casos s'ha tingut ja més que suficient temps fins i tot d'aprovar els propis plans d'actuació, els plans rectors de gestió i ús que en molts casos tampoc s'han aprovat.

I, quant a la segona part, que no és menys important, sinó que també és un tema de debat important, és la qüestió sobre quina previsió té la conselleria de Medi Ambient sobre les declaracions d'uns paratges, s'hauria de contemplar també en un pla d'actuació totes les previsions que hi ha quant a la declaració de nous paratges en esta legislatura, perquè efectivament, si hem de parlar d'est tema, ens podem retrotraure a un acord informal entre els grups parlamentaris que es va donar en la segona legislatura, amb l'anterior Agència del Medi Ambient, però que d'alguna forma la conselleria és una continuació d'eixa agència, on es va dir que, davant les dificultats efectivament que existeixen en molts casos per a fer unes declaracions de protecció de paratges naturals, no es

farien iniciatives en les Corts Valencianes en esta qüestió i que, d'alguna forma, tot seria un pòquet fruit del consens dels grups parlamentaris.

Això és un acord que es va produir esperant una actuació del Govern que no s'ha produït fins al moment i que ha paralitzat absolutament les declaracions de paratges naturals i ha desprotegit absolutament als que ja estaven declarats davant d'eixa situació.

Per tant, són dues qüestions molt clares que s'han de conèixer, que ja fa molts anys que s'havien d'haver donat a conèixer, i que est seria el moment adequat d'aprovar esta resolució per tal de conèixer eixes actuacions i per tal que els paratges naturals existents tinguen una actuació concreta que no haja d'esperar-se ni un any ni dos, ni a la quarta legislatura, perquè la qüestió pensem que seria molt lamentable.

Per tant, eixes són les nostres demandes que esperem que coherents amb la nostra actuació des del principi en estes Corts i coherents -jo crec- amb la necessitat, amb la valoració de necessitat que fan tots els grups parlamentaris, podrà ser aprovada per tots els grups.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

El Grupo Parlamentario Socialista se va a oponer a la propuesta de resolución presentada por Unión Valenciana que, si bien está de acuerdo con el espíritu que la lleva, de hecho el Grupo Parlamentario Socialista, en un intento de llegar a acuerdos con la base de su propuesta, presentó y se aprobó en este debate por todos los grupos parlamentarios, a excepción hecha del Grupo Parlamentario Popular, una segunda parte a su propuesta sobre la Ley de Ordenación de los Espacios Naturales de la Comunidad Valenciana, en la cual textualmente se decía, se dice porque se ha aprobado: «igualmente dentro de la presente legislatura que se elaboren los instrumentos de ordenación para todos los espacios protegidos de la Comunidad Valenciana, incluyendo sus correspondientes planes de actuación».

Entendemos, por tanto, que esta propuesta comprende perfectamente la planteada por el Grupo Parlamentario de Unión Valenciana y la hace innecesaria. Si bien es cierto que el plazo que se marca es un plazo mayor porque se marca el plazo de toda la legislatura, y aquí se pide que sea dentro del presente período de sesiones. Pero la propuesta aprobada tiene que entenderse de acuerdo con la primera parte de esa propuesta, que es la Ley de Ordenación de los Espacios Naturales, que es algo mucho más amplio que los parajes naturales. Dentro de esa Ley de Ordenación se van a contemplar todas las figuras de protección de los espacios naturales de la Comunidad Valenciana que pueden ser parajes o puede ser otro tipo de figuras, parques, micro-reservas, etcétera, y dentro de esa ley se regularán de una forma mucho más adecuada, sistemática, como se dice, toda la normativa complementaria que ha surgido desde la primera Ley de Parajes Naturales, toda la normativa europea que hay, toda la normativa que ha aparecido con la Ley de Conservación de la Fauna y Flora, se incluirán también no solamente parajes, sino también las especies naturales que merecen ser protegidas y, en definitiva, habrá una adecuación después de la experiencia de unos años de gestión de parajes naturales con la realidad que permitirá establecer en esa ley una mejor gestión futura de nuestros parajes y de los demás espacios naturales.

Por esa razón, porque realmente ya está aprobada nuestra propuesta de resolución —que creo además recordar que su propio grupo la ha apoyado también—, permite conseguir esa protección, permite la elaboración de esos instrumentos de ordenación que propone en su propuesta. Por esa razón nos oponemos a ella.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.
Senyor Arenas.

En primer lloc, li he de dir que nosaltres sempre hem estat crítics en l'actuació de la conselleria del Medi Ambient, i per altra part no em negarà que sempre ha estat una crítica positiva quant a l'actuació. I, per altra part, també dir-li, quant que vosté ha dit de l'oferiment de consens que ha hagut, que sempre hem intentat consensuar les qüestions que hem cregut convenients, però hi ha casos com est que en realitat ja es fan molt difícil arribar a un enteniment en qüestions que any darrere any i debat darrere debat hem d'estar consensuant i retardant estes qüestions importants.

Per altra part, les propostes, la proposta aprovada i la nostra, són absolutament compatibles. Vosté ha parlat que «com ja està aprovat això, no es podia aprovar la nostra», com a mostra que hi havia una incompatibilitat que jo li dic que és inexistent. Per una part, nosaltres ens sembla molt bé, que el que s'ha aprovat, la primera part, la Llei d'Ordenació d'Espais Naturals de la Comunitat Valenciana, s'elabore, que contemple les diferents situacions de protecció. Amb la llei eixa estem d'acord i en sembla molt positiu perquè sempre hem dit que la Llei de Paratges Naturals existents fins al moment era insuficient i, sobretot, estava un poquet fora de la realitat, ja que sabem que en la Comunitat Valenciana hi ha molts espais naturals que no tenen els requisits suficients per a ser un paratge natural, i que per eixa raó es trobaven absolutament desprotegits de l'acció humana. Per tant, en eix sentit ens sembla correcte. Però això no lleva perquè els paratges naturals, que en estos moments estan declarats d'acord amb eixa llei, hagen d'esperar-se l'any que es preelabore la llei, que ja sabem que els terminis normalment són més llargs, són el doble, les resolucions se solen incomplir molt i, per tant, probablement, pugam acabar la legislatura sense la llei o presentant la llei sense arribar a aprovar-la, amb la qual cosa els paratges naturals ja declarats es quedaran sense un pla d'actuacions, es quedaran absolutament desprotegits, com ha passat fins al moment.

Per tant, no podem esperar a l'elaboració d'eixa llei per a actuar en els paratges naturals ja existents, perquè seria tornar a arribar tard i entrar quan, probablement, molt d'eixos paratges ja no tindrien l'entitat com per a ser-ho, perquè haurien estat destruïts per moltíssimes raons que vosté conéix.

Per tant, no són incompatibles, es pot fer perfectament, i també s'ha de saber i s'ha de debatre en les Corts Valencianes o en la pròpia comissió, quines són les perspectives d'actuació que va a tenir la conselleria durant esta legislatura. Què pensem fer? Van a declarar més paratges o no? I, per tant, la llei, ja li torne a dir, molt bé, però això no lleva perquè es poguera fer un pla d'actuacions que servira fins al moment que s'aprovara la llei, que, encara que siga d'un any, possiblement estarem dos anys o més, i per tant, torne a dir-li, no hi ha una incompatibilitat en cap moment. Jo crec que es pot aprovar perfectament com s'ha aprovat l'altra proposta. I, per tant, estem demanant un protecció ràpida i eficaç, que és el que el Govern no ha fet fins al moment. Creem que això és prioritari en estos moments,

independentment que la llei siga necessària de cara a un futur curt de termini.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Bien, en primer lugar, indicar que el que no se apruebe su propuesta no significa en absoluto que no se estén dotando ahora a los parajes naturales de las medidas de protección y de gestión adecuadas que se están haciendo y se van a continuar haciendo, independientemente de que tengan aprobado el plan específico de ordenación necesario para llevarlo adelante.

Pero es que la incompatibilidad, más que incompatibilidad, incongruencia con nuestra propuesta, es que una de las cosas que va a hacer la futura Ley de Ordenación de Espacios Naturales es el desarrollo normativo de estos mecanismos de ordenación que tienen estos parajes naturales. Por esa razón conviene esperar a que esta ley esté suficientemente elaborada para, en aquellos casos que sea posible hacerlo —lógicamente, si hay otro, no—, seguro que se pondrá cuanto antes en marcha el Plan de Ordenación, como en algunos casos ya existe, esperar a que esta ley esté suficientemente desarrollada y, por supuesto, si hace falta, aprobada, para que se puedan desarrollar adecuadamente sus instrumentos de ordenación, que no van a ser solamente para los parajes naturales, sino para esos otros espacios naturales que necesita nuestra Comunidad.

Por esa razón nosotros pensamos que no es oportuno aprobar ahora esa propuesta que trae su grupo, aunque ya le decimos que pensamos que está recogida en la propuesta de resolución que se aprobó en esta Cámara ayer.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Passem a votar aquesta proposta de resolució. Recorde que és la que té registre d'entrada 15.612.

Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.631, sobre risc laborals, del Grup Socialista.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats, la proposta de resolució que presenta el grup parlamentari és en base a què fa falta urgentment promulgar un nova llei que unifiqui la dispersió normativa existent i que actualitze a les noves exigències els problemes plantejats en l'àmbit laboral.

Per tant, la proposta de resolució en aquest cas seria que el Consell inste al Govern de la nació perquè promoga un consens en aquesta matèria, i el projecte de llei de prevenció de riscos laborals s'inici a la major brevetat la seua tramitació parlamentària. Per tant, demanaria el vot favorable a aquesta proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Torn en contra.

Si no hi ha torn en contra, passem a votar la proposta 15.631.

Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta.

Proposta 15.589, sobre temes educatius, del Grup Parlamentari Popular.

Sí, señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Doy por defendida la propuesta y pedimos que se pase a votación.

El senyor vice-president primer:

D'acord, senyor Botella.

Passem a votació la proposta 15.589.

Comença la votació.

Per 20 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.610, sobre concerts econòmics.

Senyor Artagoitia... O el grup, el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president.

Una vegada més, abusant de la seua amabilitat i esperant la mateixa comprensió que abans, sol·licitem alterar l'ordre i que es defense la 15.611.

El senyor vice-president primer:

Alguna oposició que es canvie l'ordre?

Senyor Farnós, té la paraula per a defensar la 15.611, sobre temes ferroviaris, Renfe.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Molt breument per a fer la defensa de la resolució en què demanem que s'insti el Govern valencià per a que, previ els convenis necessaris per part del ministeri d'Obres Públiques i Renfe, es dote a la Comunitat Valenciana d'una infraestructura de ferrocarrils que contemple la doble via i l'ample europeu, per tal d'aconseguir una comunicació adequada amb Europa abans de 1995.

Sabem que el tema dels ferrocarrils ha sigut un tema molt debatut al llarg d'aquests dies, quasi el classificaríem en segon lloc després del tema del turisme, que ha hagut fins i tot resolucions aprovades que han merescut la nostra satisfacció. Com eixa possibilitat que, quan siga, quan siga, perquè tampoc s'ha posat data, els valencians puguem tenir aqueix tren d'alta velocitat València-Barcelona i València-Madrid. Però això, com jo deia en una altra intervenció est matí, va ser producte de molts estudis, de molts projectes i no sabem quan. Que avui ens moguem ja, almenys, en una realitat que és aqueix projecte del corredor mediterrani, on hem de tenir en compte no solament la qualitat dels trens quant a l'alta velocitat.

El senyor Borrell en la inauguració del tram d'Oropesa va parlar d'abans de 1996, sinó que eixa velocitat de trens d'alta velocitat per damunt dels 200 quilòmetres a l'hora, poguera representar ja, a més de la doble via, que eixa amplària de les vies tinguera amplària dels ferrocarrils d'Europa. Perquè hem de començar a tenir consciència que no solament aquests ferrocarrils van a ser un factor important quant al desenrotllament de la nostra indústria, del nostre turisme especialment. No podem perdre en un moment de crisi el tren del turisme, sinó també en eixa competència, en eixa competitivitat, en l'agricultura, i més en una comunitat tan exportadora com la nostra.

Jo crec que tenim dret a pensar que aqueix tren d'alta velocitat, que ja per avui no és rendable de Madrid-Sevilla, a no molt tardar veurem com és utilitzat també com tren, per les velocitats que té, per a enviar mercaderies competitives a les valencianes d'Andalusia. I u es pregunta per què no, fins de Marroc. Que no ens posen taronges de Marroc a Andalusia utilitzant els trens d'alta velocitat, que han pagat en bona part els valencians, per a que ens porten les taronges a tots els punts d'Europa. Per a avançar-nos a això, jo crec que per a no quedar-nos despenjats, hem de començar a millorar la infraestructura viària de la Comunitat Valenciana en aqueix corredor mediterrani que ens unisca amb Europa.

I en relació a això, fer menció, quan s'estan debatent els temes dels enterraments i de la desviació de la via a Benicàssim, que tant la Generalitat com subsidiàriament Renfe i sobretot el ministeri d'Obres Públiques, tinguen en compte eixes reivindicacions del municipi de Castelló i de Benicàssim.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Farnós, no és una qüestió personal el que jo haja d'eixir continuament a rebatir-li les seues propostes. Entenga-ho simplement que m'ha tocat en el torn, i entenga-ho així que no és cap qüestió personal. Però li he de dir el mateix que aquest matí.

Si hem aprovat ahir una proposta de resolució referent a les comunicacions ferroviàries, que ha sigut recolzada per tota la Cambra tan sols amb 4 vots en contra, i entenc que el seu grup l'ha recolzada, el més lògic i raonable és que vosté aquesta proposta l'haguera retirada. Perquè hem aplegat a un consens, precisament en aqueix esperit de fer que la nostra comunitat, per raons de competitivitat, per raons que aqueix ferrocarril puga aportar les mercaderies, les persones, en eixa velocitat alta, enganxant amb l'entorn europeu en què cada dia estem més implicats. Això ja està aconseguit com a decisió política. I a més hem plantejat el tema del tren d'alta velocitat per la connexió en l'interior d'Espanya i també per possibilitar l'enganxar amb Barcelona i per tant amb Europa.

Si tot això ja estava plantejat i està consensuat en aquesta Cambra no té raó de ser que vosté ara presente aquesta proposta, el seu grup millor dit, presente aquesta proposta. A no ser que en aqueix llenguatge que no ve de vosté, que ho fa en uns bons modes, però que deixa per ací apuntada alguna qüestió que podria pensar en el victimisme, en la falta de solidaritat o en l'enfrontament d'unes comunitats amb altres, quan fa eixes al·lusions que no corresponen a la realitat en l'aspecte del tren d'alta velocitat per Andalusia, que possibilitara una qüestió exportadora o de pas de certes mercaderies marroquines per ací.

No és eixa la qüestió. Estem per un plantejament que propicie la competitivitat de la nostra comunitat en aqueix acord consensuat ahir de les Corts. I per tant, ja que no té cap raó de ser que tornem a obrir aqueix debat, que ja està consensuat. Jo li pregaria que retirara aquesta proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyores diputats.

Igualment, senyor Fenollosa, li agraiïsc el to de la seua exposició. Encara que vull fer referència que almenys aquesta vesprada en fer-me la rèplica, doncs novament serà vosté en la situació d'Unió Valenciana a Castelló, problemes del partit, perquè crec que no venien al cas. I s'ha cenyit al tema que era motiu de debat. I que en el fons, doncs, sí, m'ha dit el mateix que m'ha dit aquest matí.

En el que fa referència a l'aprovació per unanimitat del TAV. Clar que estem d'acord, vam votar, però no té res a veure. Jo he dit ja en la meua explicació. Volem també el tren d'alta velocitat i ens pareix, i ens pareix molt bé que el nostre president, el senyor Lerma, doncs faça les gestions. I quan tots els grups ho hem demanat doncs, tots, tots, començant pel president, demane també el TAV per a tots els valencians. Però no hi ha data, no sabem quan.

Com jo li deia aquest matí, Castelló i pràcticament tota la comunitat, doncs, som una comunitat molt estudiada, se'ns estudia i se'ns fa molts projectes i després es fan poques realitzacions. Aqueix és un projecte, que lògicament seguirem reivindicant. És un projecte a llarg termini, per a l'any 2.000. Jo li estic parlant, i no ho dic jo. ¿Jo com vaig a retirar una cosa, com em demana vosté que retire una cosa que el senyor Borrell fa uns dies ho diu a Castelló? Si diu que el corredor mediterrani estarà acabant abans, en la doble via, abans de 1996. Si ho diu el senyor Borrell.

Parle de trens d'alta velocitat per damunt de 200 quilòmetres l'hora. I parle d'unes inversions de 100.000 pessetes... De 100.000 milions de pessetes. I ara em demanen que retire pràcticament el que ha dit el senyor Borrell. Però no vull que ho diga el senyor Borrell en la premsa, vull que ho diguem ací, en la Cambra. Que ho aprovem en la Cambra. No ho puc retirar, perquè crec que es bo per a tots els valencians que eixa infraestructura viària la tinguem el més aviat possible.

I en relació que és important, i tot per al comerç de la nostra citricultura, vull fer referència fins i tot a unes manifestacions seues senyor Fenollosa, que he llegit fa un moment, fa un moment per casualitat en *Las Provincias*. Vosté, parlant del TAV deia que sí, que és molt important però és prioritari que primer tinguem solucionat el problema del corredor mediterrani, perquè això és important per a la nostra competitivitat, i els nostres productes. En el fons he dit en aquesta tribuna el que vosté ahir deia a la premsa.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyor Farnós, si vosté mateix ha contestat. Si ja té el compromís formal del ministre del ram, que per al 96 estaran les infraestructures. Si vosté ja ha dit que ahir hem aprovat una resolució que engloba el plantejament que vosté ara està portant ací. El més raonable seria que retirara aquesta proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar aquesta proposta, que és la 15.611.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.615, sobre acords sindicats-patronal, del Grup Parlamentari Socialista.

Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

En relación con la presente propuesta de un amplio acuerdo por el empleo, la solidaridad y la competitividad, parece oportuno recordar que en ocasiones la política no puede limitarse a ser el arte de lo posible, sino que debe convertirse forzosamente en el arte de lo necesario. Y si esto es cierto, siempre que se trate de cuestiones sociales, cuando estas se plantean con carácter de problema generalizado y preocupante, actuar inmediata y eficazmente es no ya necesario, sino imperativo para cualquier gobierno, máxime para un gobierno progresista.

La situación actual que está atravesando la economía valenciana al igual que la española, y todas ellas dentro de un clima mundial de recesión económica, y la preocupante repercusión social que se está produciendo a través del crecimiento del desempleo, sería un buen ejemplo de este imperativo político. Y justifica la presentación de esta propuesta, mediante la cual se trata de que estas Cortes insten al Consell, para que a su vez éste promueva un acuerdo lo más amplio, y sobre todo también lo más rápido, lo más inmediato posible. Un acuerdo, decía, por el empleo, la solidaridad y la competitividad. Un acuerdo, evidentemente, a tres bandas entre sindicatos, patronales y administración pública. Un acuerdo que recoja explícitamente los compromisos que asumen las partes, y que ayude a restablecer el clima de confianza empresarial, el clima de confianza social para poder remontar la actual situación económica.

Evidentemente, este acuerdo debe, a través de la actuación pública de una política decidida de cohesión social, de rentas, de estímulo a la inversión, de formación profesional y de incentivos laborales y empresariales, lograr lo que consideramos en estos momentos un objetivo prioritario, inexcusable y fundamental, como es la creación y mantenimiento de empleo en la Comunidad Valenciana.

Esta propuesta de acuerdo, señoras diputadas y señores diputados, es una propuesta que trasciende con mucho de la fácil calificación de política, puesto que en definitiva intenta ser política en el sentido mejor dicho de que el Grupo Socialista se intenta que el gobierno, políticamente el gobierno reciba o recibe el apoyo de esta cámara.

Señoras y señores, yo no estoy pidiendo —y lo digo sinceramente— el apoyo de sus grupos para el gobierno valenciano, para el Consell. Yo les estoy pidiendo que, en un ejercicio de responsabilidad conjunta, todos los grupos parlamentarios demostremos a la opinión pública valenciana, demos una imagen de que un tema como éste es un tema que, por supuesto, aquí, donde el pueblo valenciano tiene su legítima representación, es el tema fundamental, el tema que en estos momentos más nos preocupa a todos y que, con independencia de color político, con independencia de posiciones partidistas, simplemente, simplemente estamos pidiendo al gobierno que promueva una negociación, que promueva un acuerdo en el cual sean las partes implicadas —sindicatos, patronal y, por supuesto también, la administración pública—, a través de firmes compromisos de políticas decididas, para intentar remontar, como decía, esta situación.

Y aparte, es un acuerdo que tiene una justificación que sucintamente, si lo que queremos es la creación de empleo, habrá que aplicar las políticas necesarias. Es imposible que el empleo crezca sin que la economía sea competitiva. Es

imposible que el empleo crezca sin que haya inversión. Y la inversión depende de un clima de confianza, entre otros muchos factores. Y ese clima de confianza depende de un clima social favorable.

Por otra parte, la concertación social es imprescindible para reducir y eliminar aquellos factores que más inciden en nuestra competitividad, tales como la inflación, tales como los diferenciales de costes, ya sean salariales o ya sean de otro tipo.

Y, por último, la necesaria solidaridad porque para nosotros, más allá de puras retóricas, la solidaridad es un principio de equidad y de justicia; la equidad es un factor indispensable para promover la cohesión social, y la cohesión social favorece y fortalece la concertación. Y, por último, esta solidaridad, promoviendo la equidad, conduce por supuesto también a un aumento de la eficiencia, porque una sociedad cohesionada es corresponsable de sus problemas y, por consiguiente, la eficiencia global de nuestra economía aumenta también a través de esta difusión de los principios de equidad, de justicia y de cohesión social.

Muy brevemente, señoras y señores diputados, yo solicito el apoyo de sus señorías a esta propuesta, de acuerdo con el empleo, de la solidaridad y la competitividad.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Bru.

Torn en contra, senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Lo que acabamos de oír para nosotros es un signo de una situación grave, muy grave, mucho más de lo que creíamos, y que viene a decir muchas cosas.

La primera conclusión es que nosotros tenemos mejor concepto del gobierno, del Consell, el gobierno de la Generalitat, desde la oposición que el que tiene el grupo que le sustenta. Porque para nosotros el Consell es soberano, para nosotros el Consell es soberano; nadie tiene que instarle a tomar medidas, y máxime de esta envergadura, de esta gravedad que, por lo visto, si no recoge el impulso de la Cámara no saben qué hacer.

En este momento lo que acabamos de oír es que estamos a la deriva. Y si habría que instar a algo es que el gobierno del Consell instara al gobierno de la nación a que hiciese elecciones anticipadas y cuanto antes, y cuanto antes. La cosa es gravísima. ¿El arte de lo necesario? Luego es necesario un gran pacto social. Cuando está rechazado ya, cuando se anunció en el discurso del ilustre señor presidente, fue rechazado prácticamente por todos los sectores a los que se va a pretender convocar. Nos piden ustedes socorro en esta oscuridad, en estos sirenazos en la oscuridad, rodeados de niebla, a los que nos han llevado ustedes. Ustedes sabrán cómo han de salir. Pero si nos han llevado con su sistema, con sus leyes, haciendo oídos sordos a todas nuestras advertencias. Y cuando ha llegado allí, que nadie sabe ya ni dónde estamos, pretenden que les ayudemos a salir de ese caos que solamente saben ustedes dónde estamos.

Les voy a citar a ustedes unas cifras que son, por lo menos, orientadoras. Mire usted, bajo un gobierno socialista, PSOE —que en definitiva debía estar mucho más tranquilo y muy más sereno el clima social—, en los últimos cuatro años ha habido 647 días de huelga perdidos en España. Y bajo el gobierno de la señora Thatcher, mire usted si la diferencia es grande, 147. Y entonces viene el gran problema. ¿Cómo ha sido capaz de interpretar la defensa de los trabajadores, del sector social, el socialismo? Mire usted, con esa conflictividad tan inmensa, tan tremenda, con ese descontento social.

Y esa es la realidad. Si nos dan ustedes participación en esa mesa que nosotros pedíamos para la droga, y que no han aceptado, y que ahora parece que la piden para salir de no sé donde, de esa crisis que están reconociendo gravísima, yo lo lamento. No había vislumbrado que estuviéramos en esa situación de caos. Si ustedes nos dan participación en esa tarea, tendrán que darnos también participación en el gobierno, tendrán que darnos algún conseller, digo yo. ¿Porque cómo controlamos las medidas de gobierno que vayan a tomar en función a ese acuerdo que están solicitando ustedes de nosotros? Esta es la realidad.

O sea, no pueden ustedes decir que la conflictividad social sea debida a nosotros. Tiene el gobierno, y además el gobierno por mayoría, por mayoría, tiene los resortes de la economía. Y dicen ustedes que «ayude a restablecer el clima de confianza necesario que articule una política de cohesión social, rentas e inversión». En un ambiente de Ibercorp, en un ambiente de Kio, de pelotazo, de que aquí nos enriquecemos rápidamente, que es el país donde se puede enriquecer uno más aprisa que nadie ¿quién ha creado, quién ha ensalzando...? Eso lo han dicho los ministros de su gobierno, que aquí es donde se podía hacer uno más rico y más aprisa que nunca que en ningún país del mundo. Y ustedes se asustan de las consecuencias, como ocurrió con la droga, «un porro al año no hace daño». Aquí se ha ensalzando también la cultura del pelotazo. Y cuando la catástrofe está ahí, y el dinero huye y se producen las situaciones de Kio, de Ibercorp, etcétera, etcétera, se crea esa cultura del dinero alegre, del dinero fácil, de los miles de millones, de los yates de 2.500 millones.

Nos piden auxilio a nosotros, a la oposición, que no tenemos poder. Ustedes lo que van a hacer es gobernar, y nos han traído a esta situación con su mayoría absoluta. Están, como se dice por ahí por Carcagente, «están cantando la gallina». Están cantando la gallina ustedes, están cantando la gallina, señor presidente.

Realmente la cosa es gravísima. Y yo esperaré que, si es así, nos explicaran esa gravedad de situación un poco más ampliamente que a través de su buen discurso, que yo lo alabo, porque hay sinceridad en el discurso; lo felicito personalmente.

Pero sería bueno que usted nos hiciese un poco más de ampliación, porque las palabras del señor portavoz de su grupo han sido tan preocupantes, una petición de socorro tan desgarrada... «¡Oiga! como sea, por favor, que sería bueno...» Claro que sería bueno gobernar. Nos quieren ustedes cerrar en realidad la boca y que no hablemos del decretazo. Y lo hemos soportado. Y del medicamentazo. Y lo hemos soportado. Y del ILT al empresario. Y lo hemos soportado. ¿Qué quieren ustedes, que no haya crítica? ¿Eso es lo que se pide? Un cheque en blanco y el gobierno para ustedes, y cuando hacemos una propuesta, no, el no permanente. Esto es tan vergonzoso...

Y yo no quiero ya ponerlo en vergonzoso. Esto es gravísimo. Yo creo que a lo que debía instarse es al gobierno central a que adelantara las elecciones cuando aquí, que se decía que era el sitio que estábamos de los mejores de España, se acaba de oír lo que se acaba de oír aquí.

No sé cómo se ha podido, en primer lugar, poner en tela de juicio la soberanía del Consell, que aquí si hay que tomar medidas se toma. Las toman. Y ¡oiga! contarán quizá con el silencio discreto y tolerante de la oposición, que se dará cuenta de la gravedad del caso. Que es lo que se nos pide aquí; ha sido una muestra de desconfianza por parte de su grupo, de crítica, de falta de impulso reconocido por parte del gobierno, y realmente un cheque en blanco que es la cesión de nuestras obligaciones que como —perdón, señor presidente— que como oposición no podemos dejar de asumir, que es la crítica, el impulso y el seguimiento de lo que ustedes deben hacer.

Nada más. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados. El portavoz que les habla, y en nombre mi grupo, en ningún momento pide socorro, sino que pide responsabilidad. Pide que se renuncie a la frivolidad, sobre todo cuando se habla de un tema angustioso, de un tema preocupante. Creo que fue Oscar Wilde quien decía que la mejor forma de librarse de la tentación es cediendo a ella, y aquí con frecuencia se está viendo cómo en el debate hay quien continuamente cede a la tentación de frivolar, de hacer unos números que alguien puede entender graciosos, pero que yo, desde luego, cuando se habla de un problema que afecta a bastantes miles de valencianos, en absoluto creo que pueda ni siquiera enfocarse con la lamentable frivolidad con la cual aquí acaba de haber una intervención.

Realmente siento lástima de que cuando se plantea un asunto en los términos que está planteado, simplemente de que haya por parte de esta Cámara una muestra al pueblo valenciano para establecer ese clima de confianza y de cohesión social, indispensable para poder remontar la crisis, porque juegan los factores también en este sentido... a mí lo que me gustaría es que la anterior intervención hubiese sido vista por todos los valencianos y valencianas para saber el grado de seriedad del grupo que la ha propugnado. Una intervención de corte netamente partidista, cuando de ello no se trataba. Una intervención con la cual yo me temo que se van a quedar ustedes solos, como siempre, como siempre a lo largo de este debate.

¿Que ustedes pueden estar orgullosos? Me parece perfecto que quieran seguir en esa soledad, una soledad de corredor de fondo, y en este caso de corredores que no sabemos si corren bien, pero que desde luego están corriendo totalmente por la dirección equivocada, en contra de lo que quiere, por supuesto, nuestro pueblo.

Nosotros tenemos experiencia larga, larga experiencia desde el 82 en remontar situaciones. Nosotros, en ningún caso, nunca, nadie habrá podido oírnos decir que cuando en el año 88 y 89 la economía valenciana crecía a tasas superiores a la media española y a la europea, crecía en el año 88 a un 6'5 por ciento —una tasa increíble de crecimiento—, que el mérito todo fuese nuestro, todo fuese nuestro. Por consiguiente, también imputar, imputar una fluctuación económica de carácter mundial a la actuación del Consell valenciano, desde luego es darle una importancia, señor presidente, porque creo que dentro de poco el grupo de los siete se reúne a hablar de la crisis económica mundial. Entonces, evidentemente, la política —según el grupo popular— del gobierno valenciano tendrá que estar en la mesa de trabajo porque, evidentemente, va a ser uno de los factores que ha desencadenado la crisis, según acabamos de oír.

Evidentemente, yo no quiero seguir en la tribuna excepto para volver a requerir, a requerir, este ejercicio de responsabilidad, este ejercicio que por parte de la Cámara yo creo que sería un buen ejemplo para todos los agentes económicos y para todos los valencianos en general. Y confío, y confío, que habrá en esta Cámara más grupos sensibles a los intereses de nuestro pueblo y no a sus intereses electorales.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Bru.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente.

Yo creo que después de lo que han dicho ustedes, a usted le salva el Estatuto. Realmente el tener la fecha fija para las elecciones pues les salva de que pidamos las elecciones adelantadas. Se vuelve a reconocer todavía con más gravedad, con mucho más rigor y con mucha más seriedad. Algún conseller sonríe. Pero yo creo que la cosa no es... Yo no me río, ¿eh?

Y parece ser que es la filosofía de determinado portavoz decir que se reclama la responsabilidad como una obligación que a todos nos afecta. Pero claro, lo que hay que aclarar es que la responsabilidad no es hacer lo que un señor quiera. La responsabilidad es que somos un país libre, y cada cual tiene su concepto de responsabilidad. Y la responsabilidad de los gobernantes es una y la responsabilidad de la oposición es otra. Y aquí parece ser que se nos llama irresponsables si no hacemos lo que ellos quieren.

La responsabilidad era que cuando nosotros les avisábamos que había un riesgo económico, que los intereses estaban altos, que iba atacándose con una presión tremenda a las empresas y que ello crearía paro, pues realmente el paro iría restringiendo la capacidad económica y de desarrollo de nuestra Comunidad, que se estaba facilitando la entrada de dinero especulativo, que no era un dinero estable, que se estaban vendiendo nuestras empresas con mucha facilidad a las multinacionales, que estábamos perdiendo en realidad una capacidad de estructura industrial, que es la verdadera, porque ni los servicios ni el comercio es algo que mantenga la riqueza. Es lo que más oscilación tiene en cuanto hay un momento crítico como es ahora.

Y en definitiva, lo que no se puede nunca es decir que nos ha pillado de repente la crisis económica europea. Cuando se tiene la responsabilidad de gobernar esa situación se prevé, porque hay ciclos económicos que se detectan perfectamente a tiempo y se toman las medidas adecuadas.

Y yo no soy economista, aquí hay personas con mucha más capacidad económica, y desde luego el reconocimiento de que en el discurso del presidente en esta ocasión había muy poco triunfalismo, y en esto es bueno volver a insistir. Dista mucho del triunfalismo que existía cuando hace un año nos garantizaba que íbamos camino a Maastricht con las velas desplegadas. Y cuando hay una tormenta en lontananza la peor situación que puede haber es desplegar las velas, porque se rompe el palo mayor, se rasgan las velas, y nos vamos todos a pique. Y eso es lo que se ha hecho precisamente aquí, no prever esta situación.

Hablábamos del turismo y nos decían: «Oiga, nada, si baja un poquitín, si vamos de maravilla». En este momento es terrible, 231.000 parados se han encontrado ustedes de golpe, los han contado. Hasta ahora vivían en el país de la maravillas, y un día sacaron las cuentas. Lo siento, señor presidente, ha hecho usted una labor de estructura y vertebración de la nada, usted ha hecho una autonomía, ha desarrollado la Comunidad Valenciana, ha hecho muchas labores buenas, pero en este momento, en los tres últimos años, se le ha ido esto de las manos.

Usted no ha oído, o no ha venido por las Cortes, o no ha oído a la oposición. La oposición no es solamente los que estamos sentados aquí, son los medios de información, todo el mundo coincidía que venía un *crack*, que venía una situación terrible. Y esto, en situación de mayoría absoluta, no se puede decir, no se puede decir. ¿Qué es, que nos van a dar un conseller? Es que no se puede decir.

Estos pactos de esta envergadura es una situación ya de hundimiento global. Yo no entiendo, como cuando... En fin,

ustedes creen que tienen gobierno fuerte y están propagando que hay que ganar por mayoría para que no ocurran las cosas que ocurren cuando hay gobiernos débiles... teniendo esa mayoría no la sepan utilizar.

No nos pidan ustedes que abandonemos la tarea de impulso, seguimiento y crítica, y nos cierren la boca; precisamente esa es la maniobra que no podemos tolerar. Y como es maniobra...

Lamento que se me llame habitualmente frívolo; yo es que no he entendido bien las palabras del portavoz, porque a veces salen con un ambiente que..., con gas metanado, no sé, gas natural, y entonces salen confusos y no se percibe bien, no sé lo que me ha dicho, pero me parece entender que era frívola mi intervención.

Bueno, si es frívola será para él, es lo mismo. Me exigía responsabilidad. La responsabilidad desde su punto de vista, y el que no piensa como él es frívolo, el que no piensa como él es un irresponsable. Dios nos libre de estas personas que se consideran el eje, el centro, y el punto sobre el que ha de girar toda la cultura de una comunidad. Prefiero equivocarme, que es la democracia, mantener el derecho a equivocarnos. Déjenos que nos equivoquemos, pero nos nos pidan ustedes en una situación de mayoría el soporte de la oposición.

Es una situación, vamos, demencial, o cuanto menos, sorprendente. No lo sé.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Passem a votar esta proposta. Proposta 15.615.

Comença la votació.

Per 44 vots a favor, 19 en contra i 7 abstencions, és aprovada la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les sis i quaranta minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 23 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 45 minuts.)

El señor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Passem a les propostes 15.590 i 15.591 del Grup Parlamentari Popular.

Senyor Sanz.

El señor Sanz Monlleó:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Voy a defender conjuntamente las propuestas de resolución 15.590, y 15.591. La primera hace referencia al Estatuto de redacción, y la segunda a un estudio de necesidades de formación profesional ocupacional.

Desde mi grupo parlamentario, como principal partido de la oposición, defendemos unos medios de comunicación abiertos y diversificados, y que sean en su conjunto una fuente de transparencia y de libertad. Especialmente insistiremos en que esa imparcialidad y objetividad sea siempre, sea siempre, la norma, la conducta de actuación de algo tan querido para todos nosotros como es la Radiotelevisión Valenciana.

Por eso llevamos a esta cámara la propuesta de resolución para que se elabore, para que se elabore por los responsables, los profesionales del medio, y luego se transmite por el procedimiento administrativo adecuado al Consejo de Administración para que lo aprueben, la elaboración de un estatuto de redacción que actuará de código deontológico, y que será la mejor garantía para que a la vez que respetemos escrupulosamente la libertad y la profesionalidad de los responsables, de los profesionales de los medios, tanto de la radio como de la televisión, le demos un soporte, le demos un

cauce, le demos un mecanismo, para que a la vez garantice su propia libertad.

Con esto ayudaremos a conseguir un medio de comunicación para todos los valencianos que sea auténticamente objetivo, plural, y lo alejaremos cada vez más de cualquier intento de manipulación partidista.

Yo creo que con esta propuesta de crear el Estatuto de redacción, espero que todas sus señorías, que todos los grupos parlamentarios de esta cámara, se sumen a esta propuesta, porque creo que sumándose a ella haremos un gran favor, un gran beneficio para la democracia misma.

Respecto a la propuesta 15.591, he de manifestar a esta cámara que es obvio, y no debemos de insistir en ello, porque el molt honorable president de la Generalitat, tanto en su discurso de investidura, como en las sucesivas intervenciones, y en la más reciente, anteayer, manifestaba que la formación profesional ocupacional es una herramienta, una herramienta, una de ellas, que posibilita el crecimiento de nuestra economía, y lo posibilita desde el punto que mejora la cualificación de los trabajadores.

¿Y por qué llevo yo esta propuesta de resolución aquí hoy a esta cámara? Pues creo que es algo muy sencillo. Sin tratar de dar docencia, porque creo que este no es el foro apropiado, he de decir que en esa mala, en esa nefasta negociación de la transferencia de la formación profesional ocupacional, la conselleria de Trabajo ha conseguido —el conseller lo cifraba como un gran logro, yo lo cifraba como un gran fracaso— el obtener de los tres puntos fundamentales que tiene la formación profesional ocupacional, en cuanto a su gestión genérica, la prospección, la programación y la evaluación.

La programación y la evaluación, que son meramente actos burocráticos, es lo que el conseller en una ardua y difícil negociación consiguió, pero dejó para los servicios, para la administración central, lo que es la prospección. Al dejar la prospección en manos de la administración central, eso representaba que iban ser ellos los que nos marcaran los objetivos y el tipo de formación a impartir.

Por lo tanto, creo que es necesario, es perentorio, que se dote a esta conselleria de un estudio de necesidades de formación profesional ocupacional a corto, a medio y a largo plazo. Porque con esto vamos a poder conocer por sectores productivos y por comarcas cuáles son aquellas especialidades que están creciendo progresivamente, aquellas que están en regresión, y aquellas que se mantienen, de tal forma que cuando se nos indique un tipo de acción a desarrollar, podamos responder con criterios objetivos qué es lo que debemos hacer.

Por lo tanto, cuando se consigue tener, por esa mala negociación, dotaciones obsoletas, dotaciones pasadas de moda —permítanme la frivolidad—, dotaciones *demodés*, creo que al tener este estudio de necesidades nos va a permitir conocer qué tipo de dotaciones debemos de adquirir, qué dotaciones debemos de cumplimentar, para conseguir tener una formación profesional adecuada que garantice a los trabajadores de esta comunidad la adecuada formación, ya en su vertiente de iniciación, en su vertiente de perfeccionamiento, en su vertiente de reciclaje o reconversión, porque eso redundará en algo que es muy necesario para esta comunidad, en una mejor competitividad, y por lo tanto, en una mejor economía de futuro.

Esperando que apoyen estas propuestas, y dando las gracias por adelantado, creo que los ciudadanos de esta comunidad a todos nos lo agradecerán.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs Orenga:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats, la llei de creació de l'ens públic Radiotelevisió Valenciana, aprovat per unanimitat de totes les forces polítiques en l'any 84 en estes Corts, en l'article segon diu, claríssimament, «L'activitat dels mitjans de comunicació en la Generalitat s'inspirarà en els principis següents: l'objectivitat, veracitat, imparcialitat de les informacions, la separació entre informació-opinió, la identificació de qui subste este últimes, i la lliure expressió de les mateixes».

Creuem que en est article segon està clarament el que podia ser el codi deontològic, i per una altra part estem totalment convençuts que en les distintes competències que la pròpia llei, aprovada per tots els grups parlamentaris, dóna al consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, ninguna inclou, conforme diu la proposta del Grup Popular, el que elabore i aprobe un estatut de redacció i un codi deontològic.

Es per això per la qual cosa votarem en contra d'esta proposta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Senyor Sanz.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Ahora en esta intervención del ilustre diputado, señor Nabàs, por primera vez, a pesar de que lo había oído durante muchísimas veces en las intervenciones en esta cámara, me he dado cuenta de que ustedes practican de verdad un doble lenguaje.

Estoy extrañado que ustedes defiendan, hablen, de un plan de empleo; que crean y digan que es algo fundamental para esta comunidad, y usted, olímpicamente, obvia el responderme a un tema tan transcendental y de vital importancia para todos los valencianos. ¿Cómo la formación profesional, que es la única herramienta, no la única, la más importante, para paliar el paro, usted, señor Nabàs, sube aquí y lo desprecia olímpicamente? Yo no sé si es que no sabe, no lo conoce y, por lo tanto, dice: hablo de lo que sé y me olvido del tema que el Molt Honorable President define como uno de los temas fundamentales en este debate de la comunidad. No lo puedo entender, espero que en la réplica me diga usted algo.

Respecto al tema del estatuto de redacción, yo le diré: cuando uno toma café, si le añade más azúcar es mucho más dulce. Efectivamente, señor Nabàs. La ley de creación del ente público Radiotelevisión Valenciana establece, dice, todo lo que aquí usted ha manifestado. Pero no tenga usted miedo, señor Nabàs, a la independencia de los profesionales del medio, no tenga usted miedo, porque entre los objetivos se contempla lo que usted ha dicho. Pero si usted, además, les da un arma, un arma que garantice mucho más esa independencia, esa libertad, esa objetividad, yo creo que eso no es malo, no para mi grupo ni para ninguno de los grupos, como le decía, para la propia democracia. Ahora, si usted tiene miedo a esta democracia, que usted se lo coma, señor Nabàs.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

A la proposta 1.591, «que les Corts Valencianes insten al Consell perquè faça un estudi de necessitats de formació ocupacional», és obvi que no li puc contestar, conforme demana vosté, perquè això ja s'està fent. I el que fan vostés és, normalment, les coses que s'estan fent proposar-las. Per tant, contestada està.

I a l'altra proposta he de dir claríssimament que els professionals de Radiotelevisió Valenciana, des de la nostra perspectiva, estan fent una bona tasca. Estem d'acord amb el compliment de la llei que porten endavant; fan un treball i una informació en els programes informatius amb veracitat, imparcialitat, objectivitat i, allò que és més important per a mi, honestitat. I això, eixa tasca que fan, amb estatut o sense estatut de redacció, està comprovada cada dia i acreditada per la credibilitat que el mitjà Radiotelevisió Valenciana té amb els creixements d'audiència, fonamentalment en els programes informatius.

Ens sorprén vosté, ja que ha entrat vosté en eixa dinàmica de contradiccions i traure el debat d'una altra forma, ens sorprén vosté perquè hui no planteja la privatització de la televisió pública autonòmica, serà un altre dia quan ho plantege, i demana millorar-la. Estem d'acord amb millorar-la. I també ens sorprén que aquestes coses que planteja vosté ací a altres llocs no les plantege el seu grup parlamentari o el seu grup polític.

I també ens sorprén que vostés que s'omplin la boca de parlar de societat civil, que entenen moltes vegades la societat civil com la confederació empresarial i les cambres de comerç, no entenen que els treballadors de ràdio i televisió valenciana tenen la possibilitat d'impulsar, recolzar, redactar, un estatut del seu propi treball de redacció. I això si ells ho fan, si ells ho demanden, molt bé que els demés, consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, els ho recolze.

Es per això que, des de la nostra perspectiva, si els treballadors de Radiotelevisió Valenciana recolzen eixa iniciativa, ells mateixos, la que ells han de fer, reforçant la societat civil que suposa als treballadors de Radiotelevisió Valenciana, el Grup Socialista o els representants proposats per aquesta Cambra en el consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, recolzaran eixa proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Passem a votar separatament aquestes dues propostes. En primer lloc votarem la que té registre d'entrada 15.590, sobre codi de Radiotelevisió Valenciana.

Comença la votació.

Per 17 vots a favor, 37 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.591, sobre formació professional.

Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció, és rebutjada també aquesta proposta.

Proposta 15.610, sobre concerts econòmics, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Muchas gracias, señor presidente.

Nuevamente, y de acuerdo con el debate que hubo hace dos días, volvemos a traer aquí el tema de los conciertos económicos; tema que, aunque ha sido muchas veces debatido, volvemos a plantear y plantearémos cuantas veces haga falta, desde luego procurando no frivolar el debate y tratando con la seriedad que creemos que merece el tema.

Es cierto que, como aquí se decía el otro día, los conciertos económicos son un sistema, como cualquier otro, de financiación, porque lo importante del tema no es el nombre en sí sino el medio o instrumento, la dotación que se tiene, para obtener economía suficiente para esta comunidad. Es decir, lo que pretendemos con los conciertos tal y como los planteamos, es ir más allá, más lejos de la capacidad económica que hasta ahora se tiene y más allá de lo que hasta ahora se ha pedido y se ha tratado muchas veces aquí en este debate del tema de la corresponsabilidad fiscal, tanto en las cesiones de temas de IRPF como en otros temas que aquí se han tocado.

Por lo tanto, lo planteamos como un objetivo para lograr mayor dotación, mayor capacidad; es decir, que el fin es, como he dicho y repito, la obtención o la posibilidad de capacidad política a través de una dotación económica suficiente, lo que hasta la fecha no es el caso.

En cierto modo, como aquí hemos dicho más de una vez, se trata de no estar pendientes de las transferencias del Estado, de si llegan, si no llegan, si transferimos, si IRPF, si dejamos de transferir, etcétera, etcétera. En concreto, y dentro de un marco amplio, lo que planteamos es poder regular nuestras fuentes tributarias, es decir, cómo recaudamos, qué se recauda, y consecuentemente poder decidir cómo se gasta siendo, repito, como he dicho siempre, solidarios con todo el mundo.

Sabemos, como se ha reiterado muchas veces, que es un tema de envergadura, que representa o puede representar importantes modificaciones legislativas. Pero no es menos cierto que todos sabemos que no hay ninguna ley que sea inmutable. Por lo tanto, ese no es el problema. De lo que se trata en el fondo es de tomar la decisión política de iniciar un camino abierto que es bueno para nosotros, eso pensamos por lo menos, y por eso lo planteamos.

Hemos hablado muchas veces de que la LOFCA no sirve, no lo vamos a repetir, y los parches —esos que se han ido adoptando a lo largo del camino— tampoco, aunque poco a poco esos parches, quizá por la insistencia de algunos grupos, nos van mejorando nuestra capacidad de financiación.

Es cierto que se nos suele hablar siempre de solidaridad —en lo que estamos de acuerdo— de la prudencia —en lo que también estamos de acuerdo—. Y por eso, desde este diálogo insistente, procuramos reiterar esta eliminación de discriminaciones, que entendemos que nos perjudican, y que evite, si nos sabemos administrar —cosa que no parece que hasta ahora se sepa por el Gobierno de esta comunidad— que evite que en cierto modo existan determinadas zonas, que algunas se empiezan a denominar como paraísos fiscales en España; que valencianos —supongo que tiempo tendremos para hablar de esta materia también—, que valencianos se marchen a otros sitios a firmar escrituras totalmente legales, con pérdida recaudatoria del impuesto cedido, por mucho que se diga que lo van a evitar —ya quisiera yo saber cómo—; que evite también que otros en este país tengan ventajas sobre nosotros sin que podamos hacer nada, en el ámbito del impuesto sobre sociedades, por ejemplo; que evite que, por el hecho de fijar su residencia en otro lugar del territorio nacional, se apliquen exenciones sobre sucesiones, sobre donaciones, incluso sobre transmisiones intervivos, entre cónyuges, ascendientes, descendientes, adoptantes, adoptados, cuando aquí puede representar gravámenes de más de un 40% a veces.

Repito lo que ya dije en esta Cámara, que queremos y exigimos ser solidarios con todo el mundo, pero también pedimos que los demás, los que tienen más, sean solidarios con nosotros. Que hay algunos que están muy por encima de nosotros, tanto en capacidad económica como en capacidad política, y eso nos parece que es discriminación.

Por lo tanto, desde un tono de diálogo y moderación, volvemos a plantear el tema de los conciertos y esperamos que esta vez les hayamos convencido.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyores diputades i senyors diputats.

Diguérem en l'anterior debat, ho dic ara ja i és una espècie de permanent informació prèvia, que aquest tema vindrà ací sempre que qualsevol grup parlamentari tinga la voluntat i l'interès de plantejar el debat, per descomptat. Però agraïm que el to que aquesta vegada li ha donat el senyor diputat a la seua proposta de resolució.

Jo començaria fent alguna matisació prèvia per a després entrar, breument també, com ell ha fet, en la qüestió de fons.

En un principi no ficaria tot en una barreja conjunta, el que és un sistema de finançació, que es diu concerts econòmics, amb la forma com es gestionen tributs cedits, sinó, a final, tenim un debat i ja no sabem què és el que estem debatint.

Si anem a parlar, com vostè demana, del sistema de concerts entrem en ell. Si entrem en ell partim de la base de l'acord del 20 de gener del 92, que com a tal acord és un compromís per a un Govern, Govern que ha de complir un compromís signat amb la resta d'autonomies i amb el Govern central. Per tant, partim d'un fet i és: que el Govern valencià té un compromís, no sols en aquestes Corts com a tal sinó un compromís amb la resta de les institucions que constitueixen l'estat constitucional espanyol de les autonomies, per a complir un acord de 20 de gener.

I, ara per ara, aquesta Cambra també, hui per hui, recolza majoritàriament l'acord que prenguérem el 16 d'octubre de l'any 91, respecte al que demanàvem del sistema de finançació. La qual cosa no és obstacle per tal que vostés continuen mantenint, com fan ara, la seua proposta més enllà.

Entrem més enllà. Si entrem més enllà, vostè ha dit ara en el debat que s'hauria de parlar respecte a la LOFCA. Jo crec que no s'ha de parlar sols de la LOFCA, i és cert, sinó que directa i indirectament s'ha de parlar de l'article 53 de l'Estatut i de l'article 54, que es remeteixen a l'article 157.3 de la Constitució. Per tant, quan estem parlant de reforma constitucional no estem parlant d'impossibilitat, sinó d'una qüestió: LOFCA-modificació-consens.

Què han fet vostés com a grup polític, que tenen la responsabilitat ací i fora d'ací, per a dur a terme allò que seria inevitablement fruit d'un consens necessari per a modificar una llei consensuada com és la LOFCA? Per això, nosaltres hem estat alerta abans en la proposta que hem aprovat, farà una miqueta, fa unes hores o ahir, quan parlàrem en la busca, en aqueixa major corresponsabilitat. Què volem? La busca del consens necessari. Perquè si no és, com s'ha dit en algun moment, un simple quid. S'ha donat vostè compte quan es parla de què és un instrument, jo he llegit com vostè, i vaig estar atent, tant el debat que presentà el seu portaveu com a la contestació que va tenir el president de la Generalitat. S'ha donat vostè compte que és un instrument, o s'ha donat vostè compte una cosa: està vostè proposant que el Govern de la Generalitat Valenciana negocie individualment un concert econòmic? Vostè mateix serà conscient de què això no té ni peus ni cap. No té tretall.

Per tant, en el moment en què vostè, hipotèticament, aconseguira d'acord amb allò que preveu el Títol X de la Constitució i la reformara de manera que poguerem tenir-lo.

La resta de comunitats autònomes disminuiria en la seua forma de finançament. Perquè tot està regulat d'acord amb les participacions de l'Estat. Què creu vosté? Vosté pot fer propostes, però sense cap responsabilitat de dur-les a terme.

En últim extrem i repetiria una qüestió que ha de quedar ben clara. Vosté simplement diu ací: nosaltres la solidaritat ens sembla bé. I endavant, a una altra cosa. Però més diners. Vosté diu que siga solidaritat, pero de seguida diu: però més diners. Estic parlant d'un element clau i m'agradaria almenys que es captara l'idea. El problema que te avui en dia el desplegament de la finançació autonòmica per a tots els ciutadans espanyols, per a tots, és com cohonestar tres principis constitucionals: suficiència autonòmica, que s'ha de reclamar suficiència autonòmica. Clar que sí. S'ha de reclamar autonomia financera i s'ha de reclamar solidaritat. Cohonestar aqueixes tres característiques no és fàcil, li ho dic ací, no és fàcil, no sols per al govern de l'Estat, sino que hi ha avui 15 autonomies de règim comú. I no totes les autonomies les té el Govern del Partit Socialista. Això és públic i notori. I vosté al final on arriba a parar és a una confrontació territorial. Aqueixa és la qüestió que s'ha de deixar clara, que s'ha de tenir present: saber la dificultat.

I acabe dient-li una cosa només, quines solucions concretes, tants anys que diuen vostés, no tants, pero, tants anys que diuen vostés que vénen defensant açò. Solucions concretes i viables no les conec.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Aragoitia.

El senyor Aragoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Fuentes, agraïment per agraïment, li agraiïc que no haja dit hui que acabariem fent harca o no sé què, almenys no ha acabat per aquí.

Mire, senyor Fuentes, és un tema, com vosté ha dit, que vindrà. Clar que vindrà. I tornarà. És precís. Cadascú té una idea molt clara. Però mire, hi ha un fonament, jo est matí llegia la premsa —que també diu notícies de vegades—, i concidisc en allò que deia algú en un diari de hui que deia: «las carencias de nuestro autogobierno se revelan en toda su magnitud cuando en las Cortes Valencianas se suscitan debates como el de Tous, o se intentan buscar los instrumentos para poner freno a la tasa de desempleo que padecemos: 3.000.000 de parados en España»; 230.000 creo que es aquí. Y luego dice: «las insuficiencias de nuestro autogobierno son así de reales». Y es ahí donde yo vengo al tema, es lo que venimos defendiendo. O sea, estamos hablando nosaltres continuament del tema est. I per això ho plantejem.

Mire, fa un moment en un to molt més moderat, ser frívol, es plantejava pel govern una proposta de resolució de un amplio acuerdo para el empleo, la solidaridad, la competitividad, con incentivos, inversión, etcétera, etcétera. Mire, si les estamos haciendo un favor. Porque para hacer todo ese tema, supongo que para la inversión hará falta dinero. ¿Dónde esta ese dinero? No nos lo han explicado antes.

Mire, eso que decía: «que tot era una barreja». No. Que jo haja parlat de com es gasta és una qüestió, la gestió. I del sistema de finançament és una altra qüestió. El que passa és que al final allò que es recapta ha de ser per a alguna cosa. Això s'ha de dir en què s'aplica. Vosté ha parlat de què a gener del 92, hi havia un compromís del Govern i que molts han recolzat per tota la Cambra. I que, efectivament, però com a mal el menys. Es un compromiso del gobierno que los demás hemos apoyado.

Com hem recolzat ací altres propostes de resolució que hi hagut ací al llarg d'hui i d'ahir. Perquè estem d'acord. O siga, tot allò que ens beneficie ho recolzarem. La qual cosa no vol dir per a nosaltres més que és una etapa. O siga, això no vol dir que siga el terme o el fi. Això és un punt i després anirem a per altre punt. I a més, tant de bo, el senyor Birlanga, poguerem arribar al final, perquè així vosté també tindria més diners per a repartir. I millor ens aniria a tots.

Per tant, nosotros no vamos contra ningún acuerdo dels que s'han prés, simplemente, repito, creemos que son insuficientes y lo denunciamos aquí. Como partido de la oposición lo denunciamos.

Vosté ha dit abans alguna cosa de la LOFCA. Yo lo que he dicho textualmente de la LOFCA, es que la LOFCA no sirve. Y creo que es la, no digo la vigésimoquinta, pero, vamos, 10 ó 12 veces lo he dicho aquí. Si no más. Porque además lo dijo Birlanga y fue de él, de sus palabras del senyor conseller donde ya las tomo, de una comparecencia en comisión.

En fin, está claro que dicen solidariad sí, pero más dinero. Pero vamos a ver, yo se lo pongo muy fácil. El Grupo socialista del País Vasco, de Navarra, que plantea ahí un tema que, oiga usted, como nosotros tenemos más que los demás, repartamos lo que tenemos de más. Es lo que yo le planteo. Plantéelo usted ahí. Nosotros no podemos, no tenemos ahí ningún representante nuestro.

Por lo tanto, desde luego no es ninguna intención de confrontación territorial. En absoluto. Jo li dic, mire, vosté fixe el que li pertoque com a quota solidària. Nosaltres estem d'acord. Nogocie's. Però creiem que la quota que ens pertoca de solidaritat, doncs és massa. I per això estem dient-lo. Però res més lluny d'entrar en cap confrontació territorial en ningú. Ens sembla bé que tinga el que tinga, allò que tiquen, però s'ha de repartir amb qui tinguen menys. El mateix que fem nosaltres també.

Per tant, senyor Fuentes, li ho torne a dir, des del més, vamos desde el tono más moderado que me sea posible he intentado plantar este debate, que volverá, porque estoy convencido que volverá. Y así seguiremos hablando del mismo.

Y, por lo tanto, le vuelvo a repetir, que le agradezco su moderación en la respuesta. Espero que ahora también lo mantenga.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aragoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Podria parafrassejar el debat de l'altre dia i dir-li també a vosté que és un bon lector de diaris. Però fixe's vosté la qüestió. La qüestió és, si s'ha de parlar de la necessitat de millorar els sistemes de finançament per a dins del marc constitucional i legal que avui tenim, millorar les posicions que té en el finançament la Comunitat Valenciana. Això ho diem nosaltres també. Perquè totes les resolucions que hem aprovat ací per unanimitat va en l'exposició de motius. Nosaltres estem d'acord.

Per tant, no hi ha res nou en el que vosté diu. Perquè estem tots d'acord. Tots els grups d'aquesta Cambra hem votat això conjuntament. Al mateix temps s'aprofita l'ocasió per agrair-li el recolzament a l'altra resolució que hem aprovat tots per unanimitat. Per la qual cosa jo he agraït abans públicament i torne a agrair-li-ho al seu grup ara. Però això no és obstacle perquè al mateix temps vosté passe i done un vot més allà i diga que s'ha de canviar el sistema. Si la LOFCA, fixe's vosté, que és de l'any 80, que va ser obtesa per consens com a llei

orgànica, desplegament de l'article 157.3 de la Constitució, implica que si s'ha de modificar aqueix sistema de finançament per al règim comú de les 15 autonomies, s'haurà de perseguir allò que preveu la Constitució i s'haurà de cercar, des del nostre punt de vista com a Grup Parlamentari Socialista, consens. I aqueix és el problema que jo no el sent. Perquè al final el que vosté proposa sí que du a, no un debat de principi, sinó un debat de confrontació territorial. No vull parlar en cas concret d'allò que vosté ha plantejat d'harques i tal. Això va ser en funció del debat aquell que tinguerem. En tot cas, està recollit en el *Diari de Sessions* del dia 9 de desembre. No va fa ni dues mesos. No vull repetir el que allí vaig dir. Jo li continue insistint, l'element central és un debat de cohesió principis constitucionals, fruit de la seua representació, la que tinguen, que ara no ve a conte. Vostés diuen que no poden, no participen. És normal. No participen en aqueix Consell de Política Fiscal i Financera de l'acta directament perquè no està el Grup d'Unió Valenciana. Si que en tenen dos diputats en el Congrés. Això són dades objectives. Que no vull perdre temps en repetir-ho ací perquè ja ho saben, però de vegades es fan cares de reconèixer la realitat.

Si que acabe amb una dada, com resulta que és un problema de cohesió principis i vosté aquí no vol entrar. Vosté simplement diu: volem més diners. Sense dir com i quan, que no dona solucions. Al no donar solucions, li diria una cosa, de cara al proper debat —ja és com un avís, ja no parlaré de (*inintel·ligible*), ara parlaré d'un altre—, li diria per a acabar el següent: en el fons la seua proposta és la típica de qui hem estudiat un poquet, ja no història econòmica d'ara, sinó en sentit seriós, la idea dels arbitristes espanyols del segle XVI i XVII. D'un arbitrista. Un memorial que li enviaven a «su graciosa majestad o a su católica majestad», amb més perfecció, sobre un problema dels Tercos de Flandes, que deia: «si su majestad logra quitar el brazo de mar que evita Ostende, los tercios en tierra firme son invencibles».

«Por lo tanto, quite usted el brazo de mar y su majestad conquistará Ostende.» Això és el que vosté diu. Ja s'encarregarà a la majestad de llevar el braç de mar. Això és diu un arbitrista. I d'arbitrista del segle XVI i XVII, doncs qui hem estudiat un poquet aquesta història econòmica sabem on viuen; els arbitres, potser que siga parlar-se de l'arbitrarietat o per a la manca de consens. Però no prengueren els terços espanyols Ostende d'aqueixa manera, sinó per altra via. I la història és mestre en aquestos casos.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Passem a votar la proposta de resolució 15.610.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció, és rebujada aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució 15.592, 15.593 i 15.595, del Grup Parlamentari Popular. Senyor Aparici.

(*Remors.*) Senyor Quirós, a vosté crec li pertoca després. Ara li pertoca al senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, jo crec que, donada l'hora del debat i dels dies que estem ací, tractarem de fer el tema el més curt possible. Perquè crec que les propostes de resolució estan bastant clares. A més a més, estem parlant de temes que feia molt pocs dies tractàvem ací en el debat de pressupostos i que, pràcticament, molt d'ells estaven més que comentats. Però voldríem incidir ací en allò que és política industrial, en dos o tres qüestions, que pensem

que sí es pot avançar clarament alguna cosa més respecte d'elles. Si a nosaltres ens han donat en estes Corts i est govern té dos elements fonamentals per a treballar en el tema de política industrial, jo diria, estic referint-me clarament a allò que és la reindustrialització per mitjà de la Comissió de reindustrialització i el pla tecnològic, que ja hem comentat moltes vegades.

Nosaltres estem d'acord que, efectivament, quan estos elements es posen a treballar s'ha de tenir clar de quina forma ho deuen de fer. I pensem que si considerem com a elements claus de la competitivitat: la tecnologia i la formació, des del punt de vista en què el pla tecnològic tracta de donar una espenta en els termes de tecnologia, faria falta alguna cosa més. I faria falta, donat que és clar, que les solucions de caràcter global no són bones, baix el nostre punt de vista, per a resoldre la problemàtica dels diferents sectors industrials que dia a dia estan perdent terrenys. Faria falta, com deia, que dins d'aquest treball en el Pla Tecnològic, i dins d'este treball en el que és incrementar tecnologia veure els sectors industrials u a u, i sobretot els sectors industrials tradicionals que són els que fins avui ens han donat o han mantingut l'ocupació de la nostra Comunitat. Estic referint-me clarament al calçat, al textil, al moble, al joguet i altres més que tots sabem.

I per això demanem una primera proposta de resolució en la que diem que es tinguen en compte les mesures de caràcter sectorial, plans sectorials, com vulguen dir, específics per a cada sector en estos sectors que hem comentat.

I, en segon lloc, si és important també la formació, sembla paradoxal que moltes poblacions i a la nostra Comunitat, justament a les zones on hi ha sectors d'estos que hem esmentat sectors tradicionals, no existisca cap relació entre la formació professional que s'imparteix i les necessitats de la demanda en estos pobles. Podríem ficar diversos exemples, fins i tot, on hagen hagut, en estos moments no estan funcionant perquè creem que no s'han atés d'una forma adequada. Els instituts de formació professional en les zones de calçer donen només administració, en les zones agrícoles donen mecànica, i així anem. I això creem que seria bo, almenys, tractar de tenir-ho en compte i reconduir-ho en este sentit.

I per últim també, com no ha fet referència a l'altre element que tenim i que l'altre dia va ser motiu de discussió, que són aquelles empreses i organismes autònoms que d'alguna forma també han de ser suport i ajudar a la reindustrialització. Nosaltres considerem clarament que tenen el rumb perdut i que faria falta, almenys, reconduir el rumb d'estes empreses; saber clarament quins són els objectius de cadascuna d'elles; i saber també clarament si són viables, si no estan fent competència desleal, i si el que estan fent podia estar millor fet per la pròpia iniciativa privada o fins i tot de vegades municipals.

És per això pel que el Partit Popular ha presentat estes 3 propostes de resolució amb ànim d'ajuda, i esperem que siguen recolzades per la Cambra.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.

Senyories.

Començaré per la 593, la proposta de resolució 15.593, que no té res a veure, encara que el portaveu del Grup Popular l'ha lligat amb els sectors industrials, el seu redactat de proposta de resolució és que el Consell presente en les Corts en el termini màxim de 6 mesos un pla de viabilitat i objectius de cadascuna

de les empreses i ens públics de la Generalitat, no solament industrials.

Per tant, respecte d'aquesta, molt breument li diré que al respecte d'eixa proposta quasi l'estupefacció del Grup Socialista en nom del qual li parle, perquè existeix una documentació riquíssima pressupostària amb els pressupostos objectius i activitats d'eixos instituts i organismes autònoms.

Per tant, segurament el que haurien de fer és votar-la a favor en el sentit que està complida per la documentació pressupostària, fa més que està presentada eixa documentació i les seues senyories no l'aproven en el seu moment, sinó que la discutiren a més. Sinó sobre què discutirem en els pressupostos? Davant la documentació de les empreses i ens autònoms de la Generalitat. És una proposta de resolució que no té cap ni peu.

Segona de les propostes presentades. La 15.595: «que el Consell atenga les necessitats de formació professional, arrelades a les circumstàncies socio-econòmiques de la zona». Ha tingut vosté l'oportunitat, el seu grup, entenga'm, senyor Aparici, no parle en primer persona, sinó des del punt de vista polític, el seu grup ha tingut l'oportunitat de recolzar una esmena transaccional que el nostre grup amb el suport conjuntament d'Unió Valenciana, del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, s'ha fet una transaccional sobre aquest tema, retirant la nostra 15.627.

Per tant, entendrà que sobre eix tema hem presentat una iniciativa, que ha passat per la Cambra i ha estat aprovada, i que té el mateix contingut, és més, és més ampla que la presentada pel seu grup, és molt més ampla, més ambiciosa, però que aprova el que vostés demanen. Per tant, eixes dues propostes estan tractades.

Per últim, quedaria la 15.592. Aquest és un tema pràcticament superconegut en la Cambra, que és la necessitat que el Grup Popular diu de fer polítiques industrials sectorials. Jo crec que el Grup Parlamentari Popular de les Corts Valencianes va retardat, porta en rellotge un poquet retardat, no està al dia amb el que són les polítiques industrials populars en altres comunitats autònomes que ja estan començant a imitar, a copiar, la política industrial socialista en el cas de Castella-Lleó, amb el pla de desenvolupament industrial horitzontal, còpia del de Castella La Manxa, amb l'Institut de Desenvolupament Industrial en Galícia, còpia de l'IMPIVA, i per tant, què li vaig a dir!, hem discutit quasi fins la sacietat aquest tema, el que li he de dir és que existeix una política industrial que està dirigida a la modernització, a la modernització dels sectors tradicionals, senyor Aparici, a partir de la noció d'empresa més que de sector, perquè és fonamental, això està en qualsevol llibre d'estrategia industrial moderna que fonamentalment és això. Però no li negaré la necessitat de fer activitats sectorials, i estan les taules convocades en eixes matèries. Per tant no me tanque a la idea d'activitats en matèria sectorial. Estem fent-ho.

Per tant, dir-li senzillament que el que demana és un retard des del punt de vista de l'estrategia, i que el que fa, en definitiva, és amagar —estem parlant d'instruments no d'objectius finals— però eixos plans sectorials què és el que han de fer, senyor Aparici? En la seua proposta no ho veig, com sempre, és el secret del Arcano, saber quines són les mesures, són subvencions? Què són? Què és la política industrial del Partit Popular? Encara no la coneguem. Plans sectorials? Però, què vol dir això?

Per tant, encara que diu ara el que vol dir, en la seua proposta no ho diu. I com instruments, ja com instruments els plans sectorials, entenem que no són convenients, i per eix motiu votarem negativament les 3 propostes.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo crec que estem en el mateix de sempre, ja li deia este matí que ho porta «a piñón fijo», i no hi ha manera.

No contesta, señor Almenar, ni atén al que jo explique quan vinc ací, perquè jo he fet una sèrie d'explicacions ací que vosté ha obviat completament i, efectivament, si anarem a comparar propostes de resolució, doncs, ja em dirà la que aquest matí hem aprovat seua. Jo crec que quan es parla en el cas concret de plans sectorials i es deixa la porta oberta és perquè, efectivament, es veu amb un ànim de consens, i com no estem acostumats a fer el que vostés fan, que venen ací i diuen «açò», i s'acabat.

Mire vosté, per a poder parlar del sector, i si s'ha convocat la mesa sectorial em sembla molt bé, haurà d'intervenir prou més gent que vosté i jo, probablement prou més gent que vosté i jo, i mal faria jo ací si vinguera i diguera: «mire, açò és el que hem de fer, com vostés sí que ho fan mal, quan per exemple parlant de sectors diuen que no volen fer política sectorial, es comprometen fa ara més d'un any a tenir presentat un estudi per al sector del calçer, fa ara més d'un any», i l'altre dia al senyor conseller li vaig fer la pregunta i també em va dir que no ho tenia fet. Eixa és la seua forma d'actuar, i nosaltres nosaltres és el que no som capaç de fer.

Ací el que diem és: «proposta oberta, juntent-se tots, seguim-nos a parlar i definim què és el que volem fer», i si vol vosté des d'eixe punt de vista, doncs, ho raonarem. Però jo no vaig a dir-li a vosté totes les mesures que podem fer, efectivament algunes d'elles estan ja avui en les meues mans perquè m'ha arribat l'estudi este que jo li estic comentant, però que no ho ha fet la conselleria, l'ha hagut de fer els propis empresaris quan era la conselleria la que s'havia compromés a fer-ho.

Per tant, nosaltres preferim dir les coses conforme són i no dir una cosa per a després no complir-la i no faltar a la serietat, senyor Almenar. I des d'eixe punt de vista jo pense que és que hem de fer.

Mire, quan parlem de política sectorial i vostés diuen que no fa falta jo em ric, açò és l'anuari del calçer, done-li una ullada que es posarà a plorar. Som l'únic país d'Europa que en el calçer han baixat de la producció, han baixat les exportacions, han baixat el nombre d'ocupació, fins Bèlgica i Luxemburg augmenten les exportacions i augmenten la producció. Eixe és el gran avanç de la política industrial en els sectors productius que ha portat esta Comunitat Valenciana, i vostés continuen dient que no fan falta les polítiques. Crec que vosté hauria de ser més valent i venir ací a dir el que toca, més valent, que vostés no tenen cap interès en recolzar al sector del calçat, no tenen cap interès en recolzar al sector del textil, això és moneda de canvi que vostés han hagut de pagar per a altres coses que han negociat per aquí, i eixa és la realitat i això és el que cal dir als empresaris i a les zones on hi ha calçat i hi ha textil.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.

Senyories.

És lamentable quan no es tenen argument racionals, tècnicament fonamentals, socialment arrelats des del punt de vista de la representació dels interessos, de la conjunció del que és no solament una versió parcial del que és un sector per dins i no global, del conjunt de les implicacions de la influència del sector exterior sobre l'economia d'eixos sectors, que s'accepte només la idea que amb polítiques sectorials, sense dir el que són les polítiques sectorials, senyor Aparici, perquè encara li he dit que m'explicara què significaven polítiques sectorials, no ho ha dit. Des de què vaig entrar en les Corts li estic demanant, sempre que ix el tema, que explique què són les polítiques sectorials. Són les antigues polítiques industrials de sector? Eixes polítiques no les volem fer. Però no diga que jo no he dit que he dit que no volem fer polítiques sectorials modernes, que són polítiques horitzontals, són polítiques d'empresa, són polítiques dirigides a sectors. Per exemple, vosté pot negar que és un èxit que 2.200 empreses s'hagen beneficiat d'ajudes i orientacions de l'IMPIVA al llarg de l'any passat, que 2.500 empreses estiguen rebent ajudes d'assessorament per contractes i convenis d'assessorament tecnològic de l'IMPIVA, 2.500 empreses industrials, i el tamany de l'empresa és la petita i mitjana empresa valenciana.

Això és una política descaballada, com vosté diu, etcètera, etcètera, doncs, nosaltres entenem que eixe és un factor fonamental del que ha estat la reestructuració industrial valenciana d'estos anys reconeguda fora, però dir a continuació amb eix tremendisme i amb eix to de catastrofisme que moltes vegades utilitzen, i jo crec que m'agradaria que continuara utilitzant-lo perquè ens ve bé a nosaltres perquè s'afonen cada dia més quan l'utilitzen, que és la idea senzillament que l'exportació valenciana en eixe sector no ha pujat per la política valenciana, però serà tan atrevit de dir-ho!, quan hi ha factors com el tipus de canvi, quan hi ha factors d'invasió de mercat... (Remors.)

El senyor president:

Per favor, senyories, guarden silenci.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

És un atreviment que supera tot el previsible. Per això li dic, senyor Aparici, que no ha donat cap argument perquè canvie la política industrial, cap argument, però cap argument de la seua teòrica alternativa de política industrial. Per eixa raó és per la que votarem negativament a les seues propostes.

El senyor president:

Si no hay inconveniente las podemos votar conjuntamente, y si algún grupo plantea que se voten separadamente, separadamente.

Comienza la votación.

Votos a favor 21, en contra 40. Quedan rechazadas las propuestas de resolución defendidas por el señor Aparici.

El senyor Ramírez tiene la palabra para defender las propuestas del Grupo Parlamentario Popular.

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

Soy consciente de que voy a defender tres propuestas de resolución que inciden en lo que ha sido para mí el tema estrella del debate del estado de la comunidad, tal y como nos lo planteó el presidente de la Generalitat. Hacen referencia fundamentalmente al área de fomento de empleo y a la importancia y la incidencia que en esta área tiene lo que es y lo que se ha dado en llamar la formación profesional ocupacional y continua.

Paso a dar lectura a la propuesta de resolución 15.594 que dice así: «Que se realicen los estudios pertinentes para valorar los costos que supondría ampliar el número de guarderías laborales capaces de atender la demanda de plazas para los niños de cero a tres años de las madres trabajadoras. Que se estudie la repercusión social y económica que supondría conceder beneficios fiscales a las empresas que funden y costeen guarderías para los hijos de sus trabajadores, y que se remita el correspondiente informe a las Cortes Valencianas en el plazo de seis meses para su conocimiento y efectos.»

Esta propuesta trata de facilitar la incorporación de la mujer al mundo laboral, respondiendo así a las aspiraciones personales de autonomía, independencia e igualdad ante la opción al puesto de trabajo con el hombre.

Al mismo tiempo, se refuerza la posibilidad de incrementar la competitividad, la productividad, de nuestra economía y se libera a la mujer de actividades que venía realizando y que viene realizando y que le dificultan el desempeño de actividades remuneradas en el mercado de trabajo.

Se trata con ello de aumentar la tasa de mujeres que, aun teniendo hijos, puedan desempeñar un puesto de trabajo y que hoy, en España, está en un 18%, mientras que la media femenina global alcanza el 34%.

Para que esto sea posible es imprescindible incrementar los puestos de educación infantil de cero a tres años, y que en tanto llega el momento de aplicación de la LOGSE, que como ustedes saben no establece como obligatoria la escolarización de cero a seis años, se dé una respuesta a esta demanda de servicios a través de las actuales guarderías laborales, implicando a las empresas públicas y privadas y así romper de una vez con las limitaciones que este servicio viene ofreciendo y que está paralizado desde hace muchos años en la oferta de subvenciones de 160 millones de pesetas.

Paso a la propuesta 15.597, que en resumen dice: «Que el Consell habilite los créditos precisos para la ampliación de los cursos de formación profesional ocupacional necesarios para incrementar la cobertura imprescindible para atender la demanda de formación, como consecuencia del aumento del paro generado en este último trimestre.

Que se realice una investigación para averiguar cuál es el perfil de conocimientos básicos en materias académico-culturales y tecnología básica que sería conveniente que dominasen las personas para facilitar la reconversión profesional que debería edificarse sobre esa base.

Que el Consell diseñe cursos de formación básica para proporcionar este tipo de conocimientos a fin de que puedan ponerse en funcionamiento el próximo ejercicio y que remita los correspondientes informes a las Cortes Valencianas en el plazo de seis meses para su conocimiento y efectos.»

El objetivo de esta propuesta es doble:

Por un lado, recabar los créditos necesarios para afrontar el incremento de demanda de formación profesional ocupacional como consecuencia del aumento de parados, que en el último trimestre de 1992 ha alcanzado los 321.230 desempleados. De ellos, 79.490 se produjeron en 1992.

Este incremento de parados no fue tenido en cuenta a la hora de confeccionar los presupuestos para 1993, y en concreto a la hora de adjudicar la dotación del programa de formación profesional ocupacional y el de fomento de empleo, ya que en 1992 el tanto por ciento de estos dos programas activos que fomentan el empleo sumaban el 13'7 del presupuesto de la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales, y para 1993 se ha incrementado única y exclusivamente en un 1'8%. Es decir, para una población de parados que ha aumentado el 32'4% se ha sufrido única y exclusivamente en un incremento en los presupuestos del 93 del 1'8%. La desproporción es enorme.

El segundo objetivo que se propone es poner remedio al hecho de que aquellos que tienen menos formación básica, que son los que quedan condenados definitivamente a ser parados de larga duración, se facilite la posibilidad de su reconversión profesional, y ésta es tanto más difícil cuanto menos es su formación básica de partida. Y hemos de pensar en la situación real de rendimiento de nuestro sistema de enseñanza, que alcanza el 35% de fracaso escolar en básica, y, de ese 35%, el 17% no alcanza los niveles de contenidos de los cinco primeros años de primaria. Lo cual les condena para, al cabo de cinco años, ser analfabetos funcionales, sobre los cuales va a ser muy difícil edificar una reconversión profesional.

Resolver este problema requiere averiguar cuáles son los conocimientos académicos, culturales, teóricos y de tecnología básica que impliquen la posibilidad de edificar sobre ellos una formación profesional mínima de garantía social. A esto vienen orientados los dos últimos párrafos de esa propuesta de resolución.

Y muy brevemente, y contando con la benevolencia de la presidencia, paso a dar lectura a la propuesta de resolución 15.596, que dice: «Que el Consell realice un informe-estudio sobre los sectores económicos en los que la Comunidad Valenciana tiene mejores perspectivas de expansión por su productividad, competitividad y disponibilidad de materias primas. Que el Consell aporte recursos a estos sectores para la formación profesional de desempleados en régimen de alternancia. Que el Consell realice los estudios y valoraciones de los recursos económicos que deberán arbitrarse en los próximos presupuestos, de modo que pueda recuperarse la pérdida de tiempo que ha supuesto la escasa dotación dedicada al fomento de empleo en los presupuestos del 93 y remita los correspondientes informes para su conocimiento».

Y, muy brevemente, solamente quiero decir que el programa de fomento de empleo para los presupuestos del 93 ha sufrido no un incremento, sino una minoración de 79 millones de pesetas, lo cual entra en flagrante contradicción con los resultados de la evaluación y valoración de los trabajadores necesitados de esa reforma de la formación profesional y de esa incentivación de las áreas en donde se tiene que fomentar la aparición de puestos de trabajo.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ramírez.
Señor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyors i senyores diputats.

Mire, senyor Ramírez. Vosté ha fet una intervenció prou llarga, densa, on ha mesclat tota una sèrie de coses: aturats, formació professional, la LOGSE, les mares treballadores, etcètera. Jo li dic que és densa i a més és de difícil síntesi per la meua part. Potser vosté les té molt ben estudiades, les té molt ben desenvolupades i sap el que vol dir, però a vegades no és fàcil explicar-se.

Jo li contestaré el més ràpidament possible, i li diré el següent: Mire, la immensa majoria de les coses que vosté ha plantejat en el tema de formació professional ocupacional han sigut replegadas en l'esmena transaccional que el meu grup ha fet amb el grup nacionalista d'Unió Valenciana, que vostés han votat en contra. I per cert, ha sigut en este tipus de matèries la primera del dia que han votat en este aspecte. Proposta transaccional que vostés no han volgut sumar-se a ella, però en fi, això és el problema de vostés i no el meu.

Mire, la proposta 15.594 que vosté planteja, jo li dic que no sé perquè planteja vosté esta qüestió, qüestió que vosté sap que

està desenvolupant-se ja. Perquè és que vosté ignora el Reial Decret 24.16 del 83 de 20 de juliol? Jo supose que vosté no l'ignorarà, jo el faig una persona documentada. I diu: «destinats al programa de sosteniment de guarderies infantils laborals es venen dotant fons establerts en virtut del Reial Decret 24.16 del 83 de 20 de juliol». O sia, des de l'any 83 hi ha una partida específica per a subvencionar les guarderies infantils de caràcter laboral perquè les mares treballadores puguen acollir-se a eixe treball i que puguen deixar els seus fills en la guarderia. Però ¿com és possible que vosté ignore que açò s'està fent ja des de l'any 83? Són ja deu anys que està en vigor açò.

Però és que, a més, vosté va més enllà i parla de «beneficis fiscals a les empreses que es constituïsquen», i açò ja sí que és un atreviment per la seua part, perquè bé, açò és una cosa que vosté sap que això de beneficis i exencions fiscals per a les guarderies que es constituïsquen, i en este cas laboral, no és competència d'este govern.

Però és que, a més, cas que això s'aprovara, eixa proposta de vosté, ens reauria a una llei de 1947, i jo no sé si el Partit Popular, dins de les noves resolucions congressuals, es retrotrau a 1947 i a eixa llei que hi ha en base a guarderies infantils i a que determinades empreses, en base al número de treballadors que tenien, havien de tenir allí l'economat, la guarderia, el patronat, etcètera.

Per tant, jo vull que m'explique açò, si és retrotraure's a 1947, als patronats, als economats, etcètera. Per no parlar ja del tema de les exempcions fiscals, cosa que últimament vostés ho tenen molt en voga al respecte.

Mire. Això que vosté ha plantejat en la 15.596, bé mire, jo li vaig a contestar el més breu possible, donada ja l'hora i que les seues senyories estan cansades. El règim d'alternança és una modalitat de contractació que permet a l'estudiant de formació professional realitzar pràctiques en les empreses. Ja les pràctiques de formació professional en les empreses no és una cosa nova. És una cosa que ja porta molt de temps en funcionament, senyor Ramírez. No sóc pedagog en este aspecte, no vull, però vull dir-li que açò ja és una pràctica habitual que s'està practicant ja des de fa molt de temps, i que es dirigeix especialment a desocupats i al reciclatge de persones que estan treballant. Per tant, la inclusió en el règim d'alternança no és la mateixa cosa que la formació professional ocupacional. No és la mateixa cosa, i vosté ho sap. Per tant, no crec que tinga massa sentit això que vosté proposa.

Finalment. Això de la formació professional ocupacional, per a fer-ho breu i si la presidència em dona 30 segons, acabe de seguida. Li diré que la Generalitat ha triplicat el seu esforç. I vosté sap que en 1992 s'han dedicat 2.000 milions de pessetes a l'organització de programes de formació. Però és que a més, per la direcció general de Formació i Inserció hi ha 3.800 milions de pessetes més, als que cal sumar 773 milions de pessetes més per a cobrir costos de personal i manteniment. Que fa tot això que per a centres també hi hagen uns 5.000 milions de pessetes que hi hauran en el seu dia dedicats a aquesta matèria.

Per tant, i per totes aquestes qüestions anem a votar en contra de les seues propostes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Ramírez, tiene la palabra.
(Remors.)

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.

Señorías..., resulta muy difícil (remors) tratar de buscar la menor posibilidad, el resquicio más delgado, más fino, para

encontrar la posibilidad de consolidar el consenso en algún aspecto con ustedes. (*Remors.*)

El señor president:

Por favor. Señor Ramírez, un momento.

Ruego a sus señorías... queda poco tiempo, respetemos el turno del orador y el silencio.

Señor Ramírez, está en el uso de la palabra. (*Remors.*)

El señor Ramírez Valentín:

La responsabilidad de la oposición (*remors*) es plantear propuestas en aquellos sectores y aspectos que el gobierno (*remors*), no haya desarrollado suficiente o crea...

El señor president:

Por favor, guarden silencio.

El señor Ramírez Valentín:

...o crea que no está haciéndolo de la manera eficaz posible para el bien de todos los ciudadanos. Independientemente de que estén o no estén incluidos en una opción global. La función de la oposición no es precisamente adherirse a una propuesta global del gobierno como la que han planteado ustedes. Que es positiva, pero que ustedes tienen su oportunidad de aplicarla y han tenido la oportunidad de aplicarla a lo largo de los 10 años que llevan ustedes gobernando la comunidad.

Y por supuesto, yo no me voy a meter en discutir si la formación profesional ocupacional reglada o alternancia son cosas iguales o distintas, porque ese es un tema que yo le eximo a usted de conocer. Pero lo que sí quiero es dejar patente aquí que ustedes han dejado sin la formación profesional ocupacional a los trabajadores que hay en paro. Y también, naturalmente, a la formación profesional que promueva la innovación y la adaptación a los puestos que van surgiendo nuevos, a los que están en activo.

Y eso es una de las propuestas que tienen ustedes dentro de sus programas electorales. Y es una de las propuestas que están hoy compartiendo todos los grupos políticos de la comunidad, de la nación y en Europa. Eso es una realidad.

En cuanto a lo de las guarderías precisamente. Mire usted, llámele guarderías laborales, llámeles del 47 o llámeles usted del 97, me es lo mismo. El hecho real es que hay que facilitar que la mujer pueda tener la misma oportunidad e igualdad de acceso al puesto de trabajo que el hombre. Y la realidad hoy es que no hay puestos de trabajo para de 0 a 3 años, más que de 8.000 puestos para toda la comunidad. Y la población femenina que está en posición de trabajar y al mismo tiempo la responsabilidad de la crianza de los chicos, es decir, edad de 25 a 40 años, es de 40.000 trabajadoras en activo.

Usted dígame si podemos dar respuesta a la petición de puestos escolares, o de puestos de guardería laboral. Y no hablemos de desgravaciones fiscales de las empresas de guarderías, que estoy hablando de las empresas que se comprometan, públicas o privadas, a montar una guardería para sus trabajadoras. Y eso se practica hoy en toda Europa.

En cuanto a que están incluidos las propuestas de resolución, los objetivos que persiguen las propuestas de resolución de formación profesional y de fomento de empleo en toda la legislación que usted dice, o en toda la actividad que usted dice que está desempeñando el gobierno. Le diré a usted, que sí señor, a nivel de legislación puede, a nivel de intencionalidad puede, a nivel de realidad no. Porque ustedes solamente están cubriendo o dando cobertura de formación profesional ocupacional al 13% de la población desocupada. Y eso la que había en el 89, que eran 221.000 ó 231.000. Y ahora tienen ustedes 321.000, 79.000 de este año pasado y los 79 ó los 100 ó los 125 ó los 15 que se produzcan ahora en el 93.

Y ustedes no han previsto eso en los presupuestos, y es su responsabilidad. Porque ustedes han descendido... Perdón, no han incrementado el crédito o la dotación para formación profesional ocupacional más que en 800 millones de pesetas con respecto a lo que tenían ustedes el año pasado. Y eso desde el punto de partida que se venía, es nada.

Y en cuanto a tasa de la masa salarial invertida en formación profesional ocupacional ocupamos el ultimísimo lugar en Europa, con el 0'7%, mientras que Alemania está dedicando el 3'5, y Francia el 1'3. Y así no vamos a ningún sitio, señor mío. Así no vamos a ningún sitio en el plan de convergencia. Porque si tenemos que llegar a algún sitio y acortar distancias, es a base de capitalizar las fuerzas del trabajo, la fuerza humana, la formación de las personas, que es el mayor capital que tenemos.

Y podría seguir aduciendo más razonamientos, pero no quiero cansarles a ustedes, ni a su señoría...

El señor president:

No, yo no estoy cansado. Lo que pasa es que el tiempo...

El señor Ramírez Valentín:

Ya lo sé.

El señor president:

Muchas gracias, señor Ramírez.
Señor Picher. (*Remors.*)

El señor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Ramírez. A mi no em cansa, m'encanta escoltar-lo. Ara, m'és difícil després enfil·lar un discurs o una intervenció per a contestar-li. M'és difícil casar les seues intervencions, perquè vosté comença a mesclar ací moltes coses i dades i bla, bla, i mareja molt, mareja molt. Però allò difícil per a mi és saber exactament què és el que vosté vol dir.

Mire, jo li he parlat dels percentatges pressupostaris i d'inversions que hi ha en formació professional ocupacional per a 1993, li ho he dit. Són dades que estan al seu abast en la conselleria de Treball. Quan vosté vulga pot arreplegar-les. Per tant, són dades que es poden contrastar i que es poden comprovar. Allò de les exempcions fiscals no ho he dit jo, ho diu vosté en la seua proposta de guarderies laborals de 0 a 3 anys. No ho dic jo, ho diu vosté. Ho diu vosté, jo no.

I jo li estic dient a vosté que això és una mesura que s'està aplicant des de l'any 83, mitjançant un real decret. Que hi ha subvencions. I tots els ajuntaments d'Espanya ho saben i es poden acollir a elles, a eixes subvencions per a subvencionar, fomentar, incrementar les guarderies laborals en els ajuntaments. Des de l'any 83. I això ací hi ha una dotzena d'alcaldes que ho poden ratificar, del seu partit i del meu partit, del que vulga. Per tant, no diga que és una proposta novíssima fent un símil literari, que no és novíssima, que s'està aplicant.

Ara bé, allò de les exempcions fiscals i el que vosté planteja de l'any 47. Estem ja en una altra etapa històrica. Estem en el 93. Per tant, això no cap. Mire, respecte totalment la seua llibertat a fer d'oposició i a criticar allò que vosté crega convenient. Jo ho respecte molt bé. Jo porte des de l'any 65 en eixa direcció, treballant per a que hi haja democràcia en aquest país i per a que tot el món tinga llibertat d'expressió. Jo no ho sé el temps que porta vosté. Jo no em dedique a averiguar-ho. Jo porte des de l'any 65 per a que tot el món puga expressar-se lliurement en aquest país. Per tant, té tota la meua gratitud en aqueix aspecte i per a que vosté diga el que crega convenient. I d'això jo no el vaig a recriminar, al contrari. (*Remors.*)

Mire, la voluntat del seu grup de consens o de dissens ho han de dir vostés. Si vostés són un grup de dissens (*remors*) i no estan disposats mai, i en el debat d'avui, en el d'ahir i en el després-ahir es veu que estan en una altra situació política o en una altra estratègia política, jo no vaig a dissenyar l'estratègia política del seu partit. Vostés ja són majorets i saben quina és la que fan. Però si vostés tenen una estratègia de confrontació, de dissens o de radicalització de la política valenciana i espanyola, és el seu problema. Però no me l'endosse a mi.

Per tant, i per tot això que jo li dic, em vaig a oposar a les tres propostes de resolució que vosté ha plantejat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

¿Hay inconveniente en que se voten conjuntamente? (*Remors.*) Muchas gracias.

Comienza la votación.

Votos a favor, 20, en contra 38. Quedan rechazadas las tres propuestas de resolución.

En representación del Grupo Parlamentario Popular, y para la defensa de las últimas propuestas de este grupo, tiene la palabra el señor Quirós. (*Remors.*)

Por favor, señorías. Comprendo que estemos todos cansados, pero queda ya poco. Guarden silencio.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Vamos a abordar el análisis de las últimas propuestas de resolución que yo vertebraría en torno a una, la del plan de infraestructuras de la Comunidad Valenciana. Propuesta que ya fue rechazada en esta Cámara, que hoy está tan propicia a pedir pues, qué se yo, pues proyectos en conjunto. El día 26 de noviembre presentamos algo parecido y que se trajera a esta Cámara en tres meses un plan de infraestructuras de la Comunidad Valenciana, y se votó en contra. Quizás se puede reflexionar a la luz de que en muy poco tiempo se va a hacer el plan de infraestructuras español, que configurará el desarrollo de todas las comunidades, de todos los pueblos de España, de todas las ciudades de España en el año 93, hasta el 2.007, 15 años de futuro están proyectándose en este momento.

Yo quiero empezar diciendo, haciendo unas alusiones un poco históricas si se quiere. Pero miren ustedes, el día 11 de diciembre del año 86, sorprendió a todo el mundo el presidente de la Generalitat de Catalunya, señor Pujol, con una propuesta en la cual solicitaba que el ferrocarril se cambiara de ancho de vía desde la frontera hasta Barcelona, se hiciera un tren de alta velocidad con el trayecto Barcelona-Madrid-Sevilla o con desviación a Lisboa. Y posteriormente... (*Remors.*) Sí, posteriormente ampliable... (*Remors.*)

El senyor president:

No se preocupe que le paramos el crono.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

El senyor president:

Le ruego si puede continuar... Vamos a ver si la megafonía funciona...

El senyor Quirós Palau:

Y posteriormente ampliable al corredor mediterráneo. El proyecto costaba un billón de pesetas, y las líneas en total eran 2.500 kilómetros. Claro, todo el mundo se quedó en suspenso. ¿Cómo se le ocurre a este señor, el día 11 de diciembre del año

86, pedir un tren de alta velocidad y que le pongan la frontera en casa?

Bueno, pues mire usted, se le ocurrió simplemente porque estaba informado. Tenía la información en el momento adecuado y habló en el momento adecuado. Once días más tarde, el 22 de diciembre del año 86, se reunían los ministros de la Comunidad Económica Europea para trazar el plan ferroviario de Europa que había de configurarse cara al futuro. El señor Pujol estaba informado. El señor Pujol habló en el momento adecuado y dijo lo que le interesaba decir.

Y ahora viene la moraleja. ¿Dónde estaba el señor Lerma en ese momento? ¿Qué sabía el señor Lerma en ese momento y qué dijo el señor Lerma en ese momento? Absolutamente nada. Y cuando un pueblo está dirigido por políticos desinformados, va detrás de los pueblos que están dirigidos por políticos informados. O sea, la estructura informativa de Cataluña funcionó. Y no es que sean más listos que nosotros, es que están mejor informados que nosotros.

A partir de ahí todo fue ya exponencial. A partir de ahí ya fue todo el devenir pues, qué sé yo, se aprobó el día 30 de abril del año siguiente, el plan de transporte ferroviario. El 9 de octubre del otro año se aprobó ya el desarrollo del tren de alta velocidad con el ancho europeo (*remors*) y aquí hoy se ha hablado alegremente de peticiones de tren de alta velocidad como si fuera todo muy fácil de lograr. El 9 de octubre del año 88 se estableció la prioridad de la línea Madrid-Zaragoza-Barcelona.

Pero se estableció algo que aquí todavía no se han enterado, se estableció la prioridad del tren vasco de alta velocidad. Cójense la cabeza. Ciento sesenta y cuatro kilómetros que llevan un presupuesto de 400.000 millones de pesetas. 164 kilómetros requieren 90 túneles y 12 viaductos. Y nosotros, los valencianos, pagaremos el 10% de esa infraestructura. Pero lo que es peor, para que esa y griega vasca que une a las tres capitales vascas entre sí en una hora, con todos esos túneles, tenga vigencia y sirva, que no se quede como el Madrid-Sevilla, es preciso hacer la línea Zaragoza-Pamplona-Tolosa que una la y griega con el resto de España. Por eso tiene que ir por Barcelona, Zaragoza, Madrid, naturalmente por Lérida.

Y todo eso es lo que perdimos en aquel momento y hemos de pagar el 10% de los 400.000 millones. Y el 10% de los 700.000 millones de la línea Madrid-Zaragoza. Esta es la realidad. Y esto es el despiste tremendo de un presidente que no se enteró. Y cuando un presidente no se enteró, nos encontramos, imagínense ustedes ahora que después de haber pasado del primer plano nacional de infraestructuras, somos la única comunidad que no tiene ni idea de por dónde va a tener carreteras en el futuro, o sea, le preguntamos al presidente de la Generalidad -y lamento que no esté- por dónde vamos a ir a Madrid. Pues no lo sabemos. Caudete por no sé dónde, Caudete por sí-sé-más, autovía, autopista... ¿Por dónde vamos a ir a Barcelona? Tren de alta velocidad, tren de corta velocidad, tren de cierta velocidad...

Esto es vergonzoso. Esto es una actuación completamente qué sé yo... No, ustedes valórenlo. Vean ustedes qué comunidad se encuentra en tal situación de sorpresa como nosotros. Y eso es fruto del desconocimiento y es fruto de la ignorancia.

Lo primero que hay que hacer es un plan de infraestructura para que no nos pillen de improviso, y digamos «nos interesa» un tren de alta velocidad o un tren de cierta velocidad o un tren de velocidad alta y una carretera por aquí... Hemos de hacer un plan de infraestructuras. ¿Por qué? Porque se ha hecho a nuestras espaldas.

Y miren ustedes, los parlamentos son instrumentos de legislación. Pero también tienen otra virtud mucho más importante. Son los depositarios de la dignidad de un pueblo.

Y aquí, pagar y callar y no enterarnos de por dónde nos van a hacer las obras, es un papel de haber claudicado y de haber abandonado un papel tan importante o más que el de legislar. Y nosotros tenemos la obligación de tener un plan de infraestructuras para esos 15 años que sean nuestras necesidades, o nuestra opción o nuestra opinión, y después «salga el sol por Antequera», nos lo dará o no nos lo dará el gobierno, lo negociaremos. Lo que no podemos es estar pagando el 10% de las infraestructuras del Ebro, 200.000 millones, y el 10% de los 400.000 millones de la y griega vasca, y los 260 kilómetros de la línea Zaragoza-Tolosa, y los 700.000 millones de la línea Madrid... Óigame, esto es sentar cátedra de tontos oficialmente. Y esto es claro. O la Cámara eleva un proyecto de infraestructuras serio, o aquí ni vendrá nadie, no les interesará.

Hay un proyecto, el *spirigth*, que va a unir el año 2010 las 106 más importantes capitales de Europa con tren de alta velocidad, un proyecto firmado el 27 y 29 de abril pasado, del 92, en Bruselas. Un presupuesto de 23'4 billones de pesetas. Uniré San Petersburgo con Sevilla, y uniré Odesa con Londres o con Glasgow. Imagínense ustedes lo que significa quedarse fuera de ese proyecto, imagínense ustedes. Van a pasar de largo perfectamente bien. Nosotros con nuestra velocidad alta por aquí y tal. Pero naturalmente ese gran movimiento se va a producir en los ejes de esas 106 ciudades que yo no sé si ustedes se han enterado que existe ese proyecto o no se han enterado que existe ese proyecto.

Yo creo que se nos pedía un pacto. A esto es lo que es necesario el pacto, pactos de futuro, no pactos catastróficos de consecuencias del pasado. Vamos a planificar conjuntamente el futuro. Vamos a defender la dignidad de un pueblo al que se le está pidiendo permanentemente ofrendar nuevas glorias a España, y que en algunos momentos España empiece a ofrecerle alguna pequeña gloria al pueblo de Valencia.

Me alegro de que esté usted de acuerdo conmigo. (*Al diputat senyor Picher Buenaventura, que fa gest d'afermament.*) ¿Eso qué es, que lo va a votar a favor? Muchas gracias.

Naturalmente esto lleva implicado el que establezcamos un plan de desarrollo del territorio para saber por dónde hemos de poner nuestras vías si hacemos el tren de alta velocidad, que no lo pongan por donde quieran. No ya un plan de ordenación del territorio positivo, de que vaya por aquí la... no, no, de que por aquí no ha de ir nada, o sea, de reserva, de reserva, al contrario de lo que estamos acostumbrados a soportar, planes directores obligatorios, de obligada dirección, sino al contrario, de reserva de espacios por donde nunca irán, por donde nunca deben ir.

De igual modo, la elaboración de un proyecto de ley de incentivos fiscales, como la célebre ley 12/88 reservada para Sevilla. Y es que Sevilla, señores, año 92, Cartuja 93, pisos de 30 millones con 20 de ahorro, señores, esto es lo deberíamos pedir para Valencia, un poco de apoyo. Inventémonos el Proyecto-93. Porque aquí las 4 Estaciones no han sido ni 4, ni 3, ni 2, ni 1, ni apeadero. Hagamos algo que realmente merezca el apoyo estatal para poder tener una ventaja que nos compense del derroche nacional que estamos colaborando con mucha paciencia, con mucha comprensión, con mucho sentido de la solidaridad, que se está diciendo a toda hora, y con mucha racionalidad.

Y finalmente, solicitamos que a los parques naturales se les de el tratamiento adecuado con arreglo a los planes especiales que ustedes escogieron como sistema. Y no que se queden como están. ¿Ustedes se imaginan los parques naturales de ahora? Vas por un parque natural y te cae un señor haciendo parapente con la cuerda y otros los pies colgando ¿eh? Te tienes que apartar. Por otro lado aparece un ultraligero, han puesto un no-sé-qué de ultraligeros. Pues otros un ala delta. S'ha deixat caure en una ala delta... O los de las motos, estos que hacen ahora el motocross. O los del 4x4, que van por todos lados metidos... Así están nuestros parques naturales. Pero es que esto es ya... La merienda del nene, en fin, por todos lados esto es de vergüenza.

Y bueno, en el parque natural de La Albufera, estás tranquilo y de repente aparece un avión por allí a cargar agua y se lleva hasta al bañista para arriba, o sea... Hay cosas que realmente exigen un poco de seriedad, un poco de rigor. Para que vengan aquí a España a ver los parques naturales del señor Escarré, que va a ser un motivo de atractivo turístico. Yo me acuerdo que estuve visitando el de Rochester, y era muy pequeño, reducido con respecto a la Albufera, muy pequeño, lleno de patos. Cómo se les trata, con qué cariño. Se acercaban casi hasta la mano, a comer. Y cómo les voy a decir a estos señores que en Valencia les pegamos a tiro limpio. Que no sepan, que no te oigan hablar ni en valenciano ni es castellano, que se van todos ¿no? Esta es la diferencia, realmente, de un pueblo culto y de «a escopetá limpia».

Yo creo que las propuestas que traemos son constructivas, se piden pactos, vamos a ellos. Pero sobre las cosas de futuro, que es lo que nos interesa.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

¿Turno en contra? (*Pausa.*)

Vamos a pasar las propuestas defendidas por el señor Quirós a votación.

Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president. Per a sol·licitar la votació separada de la 15.601.

El senyor president:

Pasamos a votación conjunta las restantes: 15.598, 599, 600 y 602.

Comienza la votación.

Votos a favor, 20; en contra, 39. Quedan rechazadas.

A continuación pasaremos a votar la 15.601, que es la que hace referencia al tema de los parques naturales. Comienza la votación.

Votos a favor, 17; en contra, 40; dos abstenciones. Queda rechazada.

Il·lustres senyors diputats, és closa la sessió.

(*S'alça la sessió a les 20 hores i 15 minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Carrer Núm.
 Telèfon Població
 Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedisca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
 Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
 46014 València.
 Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
 Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
 46014 Valencia.
 Dep. Leg.: V-1.013-1983.